

KNIHA MĚSTA EMBER II

VESNICE SPARKS

Jeanne DuPrauová

ARGO
TRITON

Jeanne DuPrauová

VESNICE SPARKS

KNIHA MĚSTA EMBER II

ARGO
TRITON

PŘELOŽILA JANA JAŠOVÁ

The People of Sparks

© Argo, Triton, 2009

First published in the USA by Yearling
(Random House Children's Books), New York, 2005

Permission for this edition was arranged
through the Nancy Galt Literary Agency.

Text copyright © Jeanne DuPrau, 2004

Cover design © Chris Riely, 2004

Translation © Jana Jašová, 2009

ISBN 978-80-257-0137-9 (Argo)

ISBN 978-80-7387-283-0 (Triton)

*Temnota nemůže vypudit temnotu.
To dokáže jen světlo.
Nenávist nemůže vypudit nenávist.
To dokáže jen láska.
Z nenávisti se rodí nenávist, z násilí další násilí
a ze surovosti surovost
v sestupné spirále destrukce.*

MARTIN LUTHER KING ML.,
Síla lásky, 1963

Milí občané města Ember!

Odjeli jsme po řece z Potrubí a objevili cestu na nové místo. Je to tady zelené a obrovské. Z oblohy svítí světlo. Postupujte podle pokynů v tomhle dopise a připlujte po řece. Vezměte si jídlo na cestu. Přijďte co nejrychleji.

Lina Mayfleetová a Doon Harrow

ČÁST I.

PŘÍCHOD

Co viděl Torren

Když přišli ti lidé, byl Torren zrovna na kraji zelného pole. Měl přinést pár hlávek zelí pro tetu Hester, aby z nich mohla uvařit polévku k večeři, ale jako obvykle si říkal: Proč si při práci neužít trochu legrace? A tak vylezl na větrný mlýn, i když mu to zakazovali. Co když spadne? Co když mu ty velikánské roztočené lopatky useknou hlavu?

Větrný mlýn tvořila čtvercová věž, postavená z prken zatlučených nad sebou jako příčky žebříku. Torren vyšplhal po zadní straně – té, která byla odvrácená od vesnice –, aby ho nemohly vidět skupinky rolníků, kteří motyčkami okopávali zelí. Když vylezl nahoru, usadil se na plošince mezi lopatkami, které se v mírném letním povětří lenivě otáčely. Přinesl si s sebou plnou kapsu kamínků, chtěl si totiž trochu zaházet na kuřata v řádcích mezi hlávkami zelí. Napadlo ho, že by mohl jen tak pro legraci zkusit, jestli se trefí některému z vesničanů do klobouku. Ale než vůbec

stačil zalovit v kapse, zarazil se a překvapeně se zadíval do dálky.

Za zelným polem bylo další, kde rostla rajčata, kukuřice a dýně. Za ním se země zvedala do travnatých plání, které v tomto ročním období svítily žlutými kvítky hořčice. Na vrcholku kopce zahlédl Torren něco divného. Jakousi tmavou tečku.

Vlastně jich bylo víc. Nejdřív si říkal, jestli to není jelen nebo několik jelenů, tentokrát černých místo světle hnědých jako obvykle. Ale tvarem to jeleny příliš nepřipomínalo a taky se to jinak hýbalo. Brzy pochopil, že vidí lidi – nejdřív pár, a potom – víc a víc... Hrnuli se z druhé strany kopce, zastavovali se na vrcholku a shlíželi do údolí, dlouhá řada postav, připomínající dáseň plnou zčernalých zubů. Musí jich být aspoň stovka, napadlo Torrena. Možná ještě víc.

Torren v životě neviděl přicházet do vesnice víc než tři nebo čtyři lidi najednou. Většinou to byli tuláci s nákladem věcí ze starých měst, které nabízeli na prodej. Ten dav na kopci ho tak vyděsil, že se na okamžik nedokázal ani pohnout. Pak se mu srdce zběsile rozbušilo, a začal šplhat z vížky tak rychle, až si o drsná prkna sedřel dlaně.

„Někdo sem jde!“ křikl na rolníky s motyčkami. Zvedli k němu užaslé obličeje, ale to už Torren uháněl k nízkým hnědým stavením na druhém konci pole. Vřítel se na cestu a nohama zvířil oblaka prachu. Proletěl brankou v oplocení, přeběhl náves a vpadl do otevřených dveří domu. Celou dobu hulákal: „Někdo sem jde! Někdo sem jde! Teto Hester, někdo sem jde!“

Tetu našel v kuchyni. Chytil ji za pásek kalhot a zaječel: „Pojď se kouknout! Tam na kopci! Jsou tam lidi!“ Jeho hlas zněl tak pronikavě, rozčileně a naléhavě, že teta upustila vařečku do polévky, kterou právě míchala, a vyrazila za

ním. Když vyběhli na práh, spatřili, jak se z okolních domů vynořují sousedé. Všichni obraceli hlavy ke kopci.

Ze stráně scházeli lidé. Přelézali se přes hřeben a valili se dolů, desítky a desítky lidí, jako lavina bahna po deštích.

Obyvatelé vesnice se vyhrnuli do ulic. „Sežeňte Mary Watersovou!“ ozval se kdosi. „Kde jsou Ben a Wilmer? Dojděte pro ně, přiveďte je sem!“

Když byl Torren mezi svými, už se tolik nebál. „Viděl jsem je první,“ pochlubil se Hattii Carranzové, která se náhodou zastavila vedle něj. „Já jsem to rozhlásil!“

„Vážně?“ podivila se.

„Nedovolíme, aby nám ublížili,“ ujistil ji Torren. „A kdyby chtěli, tak jim ublížíme taky, a víc. Že jo?“

Dívka na něj jen shlédla, trochu se zamračila a neodpověděla mu.

Tři vesničtí vůdci, Mary Watersová, Ben Barlow a Wilmer Dent, stanuli v čele zneklidněných obyvatel a vydali se s nimi přes zelné pole. Torren se jim držel v patách. Cizinci se blížili a on chtěl slyšet, co budou říkat. Všiml si, že vypadají příšerně. Měli divné šaty – kabáty a svetry, i když bylo horko, ne hezké a nové, ale rozedrané, záplatované, napůl rozpárané, seprané a umazané. Nesli sebou pytle, které vypadaly jako ubrusy nebo povlaky na polštáře a peřiny, převázané provázkem. Pohybovali se nemotorně a pomalu. Někteří z nich na nerovném poli klopýtali a druhí je museli podpírat.

Vesničtí vůdci se setkali s cizinci uprostřed pole, kde byl pach zelných hlávek a drůbežího trusu nejpronikavější. Mary Watersová popošla blíž a vesničané se shromáždili těsně za ní. Malý Torren se propletl lidem mezi nohama tak, aby měl pořádný výhled. Ohromeně si ty trhany prohlížel. Kde mají vůdce? Před Mary Watersovou stáli děvče a chlapec, kteří vypadali jen o něco starší než Torren. Vedle

nich byl plešatý muž a žena s přísnýma očima a malou holčičkou v náručí. Možná je vede ona.

Ale když se Mary zeptala: „Kdo jste?“, odpověděl jí ten kluk. Mluvil zvuchým a zřetelným hlasem, což Torrena překvapilo – od někoho tak odrbaného by očekával jen prosebné kňučení. „Přicházíme z města Ember,“ prohlásil. „Opustili jsme ho, protože umíralo. Potřebujeme vaši pomoc.“

Mary, Ben a Wilmer se podívali jeden na druhého. „Město Ember? Kde to je? Nikdy jsme o něm neslyšeli.“

Chlapec ukázal na východ. „Leží tímhle směrem,“ vysvětloval. „Pod zemí.“

Trojice vůdců se zamračila ještě víc. „Pověz nám pravdu,“ vyzval cizince Ben. „Ne tyhle dětské výmysly.“

V tu chvíli se ozvalo děvče. Mělo dlouhé zacuchané vlasy, ve kterých se mu zachytila stébla trávy. „My nelžeme,“ prohlásila. „Dopřavdy ne. Naše město je pod zemí. Ale nevěděli jsme to, dokud jsme nepřišli sem nahoru.“

Ben si netrpělivě odfrkl a založil si ruce na prsou. „Kdo vás vede?“ zeptal se a podíval se na plešatého muže. „Vy?“

Oslovený zavrtěl hlavou a ukázal na chlapce a dívku. „Asi tihle dva... stejně jako všichni ostatní,“ odpověděl nesrozumitelně. „Náš starosta už s námi není. Mluvíme pravdu. Přišli jsme z podzemního města.“

Lidé, kteří stáli za nimi, začali přikyvovat a mumlat: „Ano. Je to tak.“

„Já jsem Doon Harrow,“ představil se hoch. „A tohle je Lina Mayfleetová. To my jsme našli cestu ven z Emberu.“

Myslí si, že je hrdina, prolétlo hlavou Torrenovi, který v hlase toho cizího kluka rozeznal pýchu. Ale rozhodně na to nevypadá. Mládenec z podzemí měl rozčuchané vlasy a na sobě starou bundu se špinavými manžetami, která se mu ve

švech rozjížděla. Ale zpod jeho tmavého obočí hleděly sebevědomé a nebojácné oči.

„Máme hlad,“ pokračoval. „A žízeň. Můžete nám pomoci?“

Mary, Ben a Wilmer zůstali na chvíli bez hnutí stát. Pak Mary vzala oba muže kousek stranou a začala se s nimi vzrušeným šepotem radit. Tiše se dohadovali, otáčeli se k zástupu otrhaných cizinců, mračili se a znovu se dohadovali. Zatímco všichni čekali, jak se rozhodnou, prohlížel si Torren lidi z podzemí.

Asi vážně přišli odtamtud. Opravdu vypadali, jako by se vyškrábali na zem z nějaké díry. Většina z nich byla bledá a vychrtlá. Připomínali výhonky, které člověk najde pod prknem, křehké klíčky, které se snaží růst ve tmě. Choulili se k sobě, jako by měli strach. A taky vypadali vyčerpaně. Někteří se znaveně posadili na zem a složili druhým hlavy do klína.

Tři vesničtí vůdci se vrátili k mluvčím cizinců. „Kolik vás je?“ zeptala se Mary Watersová.

„Asi čtyři sta,“ odpověděl Doon Harrow.

Mary překvapeně zvedla obočí.

Čtyři sta! Ve vesnici, kde žil Torren, bylo jen tři sta dvacet dva lidí. Přejel pohledem po tom obrovském zástupu. Zelné pole už jich bylo plné a přes kopec se jako mravenci pořád hrnuli další.

Dívka se zacuchanými vlasy udělala pár kroků vpřed a zvedla ruku, jako by se hlásila ve škole. „Promiňte, paní starostko,“ oslovila Mary.

Torren se zahihňal. Paní starostko! Tak Mary nikdo neříkal. Říkali jí prostě Mary.

„Paní starostko,“ opakovala dívka, „moje sestřička je na tom špatně.“ Ukázala na dítě, které držela žena s přísným pohledem. Batole opravdu nevypadalo dobře. Mělo přivřené

oči a pusinku dokořán. „Ani další na tom nejsou dobře, jsou nemocný nebo raněný,“ pokračovala dívka. „Lotty Hooverová zakopla a zvirtla si kotník, a Nammy Proggsová je po tý dlouhý cestě úplně vyčerpaná. Je jí už skoro osmdesát. Máte tady ve městě doktora? Nebo nějaký místo, kde se ošetřují nemocný?“

Mary se znovu obrátila k Benovi a Wilmerovi a dala se s nimi polohlasem do řeči. Torren tu a tam zachytil pár slov: „Je jich tolik...“ „... ale prostá lidská laskavost...“ „... snad aspoň pár z nich...“ Ben se probíral prsty ve vousech a mračil se. Wilmer pořád pokukoval po nemocné holčičce. Po chvíli všichni tři přikývli. Mary zavelela: „Tak mě zvedněte.“

Ben a Wilmer se sklonili, popadli Mary za nohy a s heknutím ji zdvihli tak, že se tyčila nad celým davem. Mary zvedla obě ruce a vykřikla z plných plic: „Lidé z Emberu! Vítejte u nás. Vynasnažíme se vám pomoci. Pojd'te prosím za mnou!“ Ben a Wilmer ji zase postavili na zem a trojice se vydala v čele zástupu přes zelné pole k cestě do vesnice. Otrhané Embeřany vedli chlapec s dívkou.

Torren se rozběhl, aby všechny předhonal, vřít se do vesnice a vylezl na nízkou zídku u jejich domu. Odtamtud sledoval, jak kolem něj procházejí lidé z podzemí. Byli podivně tiší. Proč si mezi sebou nepovídají? Zřejmě jsou příliš unavení. Nebo možná hloupí. Prohlíželi si všechno s vykulenýma očima a otevřenou pusou – jako by ještě nikdy neviděli dům, strom nebo slepici. Vypadalo to, že slepice je doslova děsí, protože když jich pár zahlédli, vystrašeně sebou škubali a pištěli. Trvalo dlouho, než celý ten odraný dav prošel kolem Torrenova domu. Potom chlapec seskočil ze zídky a vydal se za nimi. Věděl, že je Mary vede přes náves k řece, kde se můžou napít vody. Ale co s nimi bude

dál? Co budou jíst? Kde budou spát? Doufám, že ne u mě v pokoji, pomyslel si.

Venku z podzemí

Lidé z umírajícího města Ember vyšli na povrch teprve před několika dny. Jako prvním se z něj podařilo uprchnout Doonu Harrowovi a Lině Mayfleetové, která s sebou vzala i sestřičku Poppy. Když pak na povrchu objevili obrovskou jeskyni a v jejím nitru uviděli ze skalní římsy svoje město v hlubině, hodili dolů zprávu a doufali, že ji někdo najde a přivede za nimi ostatní. A tak čekali a zatím zkoumali všechny zázraky kolem. Jak čas mýjel, začali se strachovat, že jejich zpráva někam zapadla a oni zůstanou v tom novém světě navěky sami.

Ale druhý den odpoledne Doon najednou vykřikl: „Podívej! Už jdou!“

Lina chytila Poppy za ruku a všichni tři se rozeběhli k ústí jeskyně. Kdo to je? Kdo to přichází z jejich domova? Z temnoty se jako první vynořila žena, za ní dva muži, pak tři děti – a všichni mhouřili oči proti jasnému světlu.

„Hej, tady jsme!“ zahalekala Lina a běžela jim z kopce naproti. Když doběhla blíž, zjistila, že je to rodina, která vedla na Signálové ulici Zeleninové tržiště. Moc je neznala – nepamatovala si ani, jak se jmenují –, ale stejně pocítila tak prudkou radost, až jí z toho vyhrkly slzy. Objala všechny členy rodiny, jednoho po druhém, a hlasitě přitom vzlykala. „Tak jste tady! Koukejte, není to nádhera? Jsem tak ráda, že jste přišli! Jdou za váma ostatní?“ Příchozí byli tak ohromení a zaskočení, že se ani nezmohli na odpověď, ale na tom nezáleželo, protože Lina se mohla vzápětí přesvědčit na vlastní oči.

Z jeskyně se vynořovali další Emberané a zacláněli si oči. Přicházeli po skupinkách, vždy několik najednou, pak dlouho nikdo, a zase další hlouček, klopýtali do světla tisíckrát jasnějšího, než jaké si vůbec dokázali představit. Užasle se rozhlédli, po několika krocích se zastavili, vaky a pytle jim vyklouzly z rukou, mrkali a třesli oči. Lině a Doonovi, kteří se tu už cítili jako doma, připadali jejich sousedé z Emberu pod tou jasně modrou oblohou a v zářivě zelené trávě podivní. Byli tak šediví, ošuntělí v teplých kabátech umazaných od bláta, ve svetrech a bundách, jejichž barvy připomínaly kamení, prach a kalnou vodu. Jako by si s sebou přinášeli část emberské temnoty.

Doon najednou vyrazil kupředu a zakřičel: „Tati! Táto!“ Skočil omámenému tatínkovi do náruče, ten se pod tou tíhou zakymácel a sesul se k zemi. Najednou se rozplakal i rozesmál štěstím, že zase vidí ztraceného syna. „Tak tady jsi...“ lapal po dechu. „Nevěděl jsem... nebyl jsem si jistý...“

Embeřané přicházeli celé odpoledne. Byla mezi nimi Lizzie Biscová i další lidé z Lininy a Doonovy třídy, zahradnice Clary Laineová, doktorka Towerová, která léčila Lininu babičku, i Sadge Merrall, který se odvážil vydat bez

světla do Neznámých území. Svižnou chůzí se vynořila i paní Murdová a radostně zavýskla, když spatřila, jak se k ní Lina vrhá. Objevovali se i lidé, které Lina znala jen od vidění, ale jejich jména si nepamatovala – byl tu švec z Deputátní ulice nebo malá žena s baculatými tvářemi, která žila na Praženém náměstí, nebo ten vysoký černovlasý kluk s očima tak šedomodrýma, že připomínaly odlesky oceli. Jak se jen jmenuje? Pár vteřin si nad tím lámala hlavu, ale víc ne. Na tom nesejde. Byli to její lidé, lidé z Emberu. Všichni byli unavení a měli žízeň. Lina jim ukázala potůček, kde si mohli opláchnout tváře a nabrat vodu do lahví.

„A co starosta?“ zeptala se paní Murdové, ale bývalá sousedka jen zavrtěla hlavou. „Není s námi,“ odpověděla.

Někteří starší lidé byli z toho obrovského prostoru kolem vystrašení, děsil je svět, který jako by se rozprostíral do všech směrů a nikde nekončil. Brzy se přestali rozhlížet, usadili se do trávy, objali si skrčená kolena a opřeli se o ně hlavou. Ale děti běžaly kolem jako u vytržení, dotýkaly se všeho kolem, zhluboka vdechovaly voňavý vzduch a cákaly nohama v potůčku.

Do večera dorazilo čtyři sta sedmnáct lidí – Doon je všechny spočítal. Když světlo na obloze začalo blednout, podělili se o jídlo, které si přinesli s sebou, a pak se na teplé, hrubé zemi uložili ke spánku. Kabáty jim posloužily jako pokrývky, vaky jako polštáře.

Druhý den ráno se přichystali k odchodu. Když Doon s Linou poprvé vylezli z podzemí, všimli si úzké šedivé linky, která se vinula krajinou jako čára nakreslená tužkou. Napadlo je, že by to mohla být cesta. A tak lidé z Emberu, kteří neměli ani ponětí, kam se vydat dál, popadli věci a zamířili ke kopcům, kde se klikatila vzdálená stezka.

*

Během cesty vyprávěla paní Murdová Lině a Doonovi, jak probíhal odchod z Emberu. Všichni tři kráčeli společně a paní Murdová nesla Poppy v náručí. Za nimi klopýtal Doonův tatínek a tu a tam se zvědavě nakláněl, aby slyšel, co paní Murdová povídá.

„To já jsem našla vaši zprávu,“ líčila své bývalé svěřenkyni a jejímu kamarádovi. „Spadla mi přímo k nohám, den po Zpěvech. Šla jsem domů z trhu, celá bez sebe starostí, když jste se s Poppy tak ztratili. A ona to byla zpráva od vás!“ Odmlčela se a vzhledla k obloze. Lina si všimla, že ta dobrá duše má slzy na krajíčku.

Paní Murdová se za chvíli ovládla a pokračovala: „Napadlo mě, že bych to ze všeho nejdřív měla povědět starostovi. Nevěděla jsem, jestli mu můžu věřit, ale zrovna on by dokázal nejlíp zorganizovat společný odchod. Ukázala jsem mu váš dopis a pak už jsem jen čekala, kdy se z věže na náměstí Ticha ozve signál k shromáždění.“

Žena se odmlčela, aby popadla dech. Pochodovali do kopce a pod nohama měli hrbolatou půdu. Pro městské lidi, zvyklé na hladké chodníky, to nebyla snadná cesta.

„A konalo se shromáždění?“ nevydržela to Lina.

„Ne.“ Žena si ze sukně odtrhla pár kuliček bodláku a sundala si Poppy z ramen. „Už nemůžu,“ vydechla. „Je tu strašné horko.“ Na okamžik se zastavila a ztěžka dýchala.

„Takže žádný shromáždění nesvolali?“ ujišťovala se Lina.

Paní Murdová zase vykročila. „Vůbec nic se nestalo,“ potvrdila. „Žádný signál se neozval. Neobjevily se stráže, aby začaly shánět lidi a organizovat odchod. Ale světla pořád zhasínala a zase se rozsvěcela. Připadalo mi, že už vážně nemůžeme dál čekat.“

A tak jsem se vydala do Potrubí a ukázala váš dopis Listeru Munkovi. Šli jsme podle pokynů a hned jsme našli

ten kámen označený písmenem E – protože už tam byli lidi.“

„Ale jak to, když to nikdo nerozhlásil?“ nechápal Doon.
„Kdo tam byl?“

„Starosta,“ odpověděla zachmuřeně paní Murdová. „A čtyři jeho strážní. A taky Looper, ten mládenec, co se přátelil s tvou kamarádkou Lizzií, Lino. Měli obrovské vaky a nakládali je na břehu řeky do těch člunů. Starosta na ně vrískal, aby si pospíšili.“

Lister na ně zakřičel, co to dělají, ale vlastně jsme ani nepotřebovali slyšet odpověď. Viděli jsme to jasně. Chtěli odjet jako první. Starosta si chtěl pojistit, že se dostane ven ze všech nejdřív, jenom s tou svojí bandou.“

Paní Murdová se odmlčela a znovu vykročila po cestě. Utírala si pot z čela a mračila se na horkou sálající oblohu. Poppy zakňourala.

„Já to děcko chvíli ponesu, ukažte, paní Murdová,“ ozval se Doonův tatínek.

„Děkuju.“ Žena se zastavila a podala vzpouzející se holčičku panu Harrowovi. Pak pokračovali dál.

Lina pár minut čekala, ale cítila, že už neudrží jazyk za zuby „Tak co se teda stalo?“ vyhrkla.

„Byla to hrůza,“ otrásla se paní Murdová. „Všechno se to seběhlo tak najednou. Dva strážní se podívali nahoru, uviděli nás, ale ztratili rovnováhu a zřítili se do řeky. Snažili se přitom zachytit okrajů těch naložených člunů, takže je převrhli a všechny ty věci se vysypaly do vody. Druzí dva strážní a Looper si klekli na břeh a snažili se ty nebožáky vytáhnout, ale sami spadli taky do vody. Když to starosta viděl, naskočil do jediného člunu, který zůstal nedotčený. Ale jak do něj žuchl, rozkymácel ho tak, že se člun převrhl a starosta přepadl do vody.“ Paní Murdové přeběhl po zádech mráz. „Jak ten vám zařval. Byl to strašlivý ryk. Pohupoval

se na vodě jako obrovská zátka a pak se najednou potopil. Trvalo jen pár vteřin, než jeho i ty ostatní nešťastníky strhl proud. Najednou byli pryč.“

Chvíli kráčeli mlčky. Cesta se teď svažovala z kopce. Paní Murdová po pár minutách pokračovala ve svém vyprávění:

„A tak jsme se s Listerem vrátili do města, zašli za hodinářem a přesvědčili ho, aby zazvonil na zvon a svolal veřejné shromáždění. Snažili jsme se Emberanům vysvětlit všechno, co se seběhlo, ale jakmile uslyšeli, že existuje cesta ven z Emberu a že začíná dole v Potrubí, začali všichni vykřikovat a pobíhat sem a tam. Vypukl hrozný zmatek. Všichni tolik pospíchali, že se vůbec na nic nezeptali. Stovky lidí najednou utíkaly ulicemi k Potrubí a domáhaly se vstupu. Valili se tak bezohledně, že pár z nich dokonce ušlapali k smrti.“

„Ale ne!“ vykřikla zděšeně Lina. „To je hrůza!“ Všechny ty lidi přece znala... byla to tak příšerná představa, že na to ani nechtěla pomyslet.

„Byla to hrůza,“ přitakala paní Murdová. Zamračila se na tu rozlehlou krajinu, která je obklopovala a kde nebylo ani živáčka. „Lidi vůbec nešlo zvládnout,“ pokračovala. „Řítili se po schodech do Potrubí – ztratili rovnováhu a někteří spadli a ti za nimi se valili přes jejich těla. A když pak zjistili, že si mají sednout do těch skořápek a jet po vodě, některé to tak vyděsilo, že se obrátili a pustili se po schodech zase zpátky. A jiní se už nemohli dočkat, takže zbrkle naskákali do člunů, překotili se do řeky a utopili se.“ Obrátila se k Lině. „Viděla jsem to všechno na vlastní oči,“ hlesla. „Do smrti na to nezapomenu.“

Lina se ohlédlá k vrcholu kopce, kde se rojili další Emberané. Tihle to dokázali. „A kolik myslíte, že... jich tam zůstalo?“ vypravila ze sebe.

Paní Murdová jen zavrtěla hlavou. „Nevím,“ připustila. „Hodně.“

„A teď už světlo zhaslo nadobro?“

„To taky nevím. Jestli ne, tak brzo zhasne.“

Lina se navzdory horku zachvěla. Podívali se s Doonem na sebe a pochopili, že oba myslí na totéž. Na město, ztracené navěky v temnotě, i na ty, kteří uvízli v něm.

*

Později odpoledne dorazili uprchlíci z Emberu k cestě, kterou viděli z dálky. Byla plná děr a prorůstala jí tráva, ale šlo se po ní lépe než po hrbolaté zemi. Vedla podél potoka, který svižně uháněl přes hladké, kulaté balvany. Kolem nebylo nic než nekonečné zelené plochy. Embeřané se znovu rozdělili o jídlo, ale moc už jim ho nezbyvalo. Někteří byli zesláblí hladem. Padali vyčerpáním i úporným horkem, tak nezvyklým pro lidi, kteří byli zvyklí na neměnný chlad podzemního města. Když postavili Poppy na zem, rozplakala se. Tvářičky měla zarudlé a horké.

Tma se snášela zvolna a pomalu, na rozdíl od náhlého zhasnutí, po němž v Emberu nastávala noc. Poutníci se uložili ke spánku na zem. Další den pokračovali v cestě, a příští také. To už jim došly poslední zbytky jídla. Šli stále pomaleji a často se zastavovali k odpočinku. Poppy byla neklidná a měla skelný pohled.

Když se třetí den lámal v půli, dověkli se na další kopec. Odtamtud se jim naskytl pohled, při kterém se většina z nich rozplakala úlevou. Pod nimi se prostíralo široké údolí s obrovskými obdělávanými záhony. Za nimi, tam, kde se potok vléval do říčky, se proti obloze rýsovaly nízké hnědé budovy. Tam určitě žijí lidé.

I Lina si oddechla. Ale cítila i zklamání, protože se to tady vůbec nepodobalo městu z jejích snů. Tolik doufala, že ho tu najde. Stály v něm vysoké majestátní domy, které zářily. Asi bude ještě dál, pomyslela si, když zírala z kopce. A ona ho najde. Ne teď, ale jednou určitě.

Ve vesnici

Žena, která Emberany přivítala, je vedla mezi domy. Kráčeli po prašné cestě a prohlíželi si nízká stavení, jakoby uplácána ze stejné hnědé hmoty, kterou měli pod nohama. Byly to hrubé nedokonalé stavby s tlustými a hrbolatými stěnami a oblými rohy. Lina si všimla, že mají popraskané zdi, někde chyběl kus okenní římsy nebo schodu.

Kolem domů vedly cestičky a mezi nimi byly zahrady. Všechno působilo chaoticky; bylo zřejmé, že tohle místo na rozdíl od Emberu nenaplánovali žádní Stavitelé. Určitě vznikalo živelně, jeden dům za druhým. Všude také byly nějaké rostliny. V Emberu něco rostlo jedině ve sklenících – pokud se nepočítaly plíseň a houby, které se objevovaly na hromádách odpadků a občas i v kuchyních nebo koupelnách. Tady rostly vedle každého domu květiny a zelenina. Rostliny vroubily cesty, šplhaly po stěnách domů, prodíraly se škvírami ve schodech, plazily se z hrnců a

misek na okenních parapetech a někdy bujely dokonce i na střeších.

Byli tu také čtyřnozí tvorové – velcí, nádherní a děsiví. V oplocené zahradě viděla Lina čtyři hnědá stvoření, mnohem větší než ona, s hranatými hlavami a vzadu s něčím, co vypadalo jako provázek se střapcem. Pak uviděla žlutooké stvoření, přivázané u kůlu za jedním domem. Z hlavy mu vyrůstaly dva hroty. Když kolem něj Lina procházela, vydalo podivný zvuk: „Mééé!“ Dívka se vylekala a odběhla o kus dál.

Ohlédla se za Doonem, který se zdržel vzadu, a spatřila, že kamarád se sklání nad žlutou květinou, která rostla u stěny domu. „Koukej na to,“ oslovil Linu dychtivě, když se za ním vrátila. Ukázal na trubicovitý střed rostliny. „V tý kytce je pavouk a má úplně stejně žlutou barvu!“

Měl pravdu. Takových věcí si všímal jedině Doon. Lina ho zatahala za rukáv a řekla: „Radši se drž u nás!“ Pak ho dotáhla za jeho tatínkem, paní Murdovou a Poppy.

Tihle čtyři – Poppy, paní Murdová, Doon a pan Harrow – teď byli pro Linu jediná rodina, a proto je chtěla mít všechny blízko sebe. I když doopravdy příbuzné byly jen s Poppy. Paní Murdovou ale Lina brala jako maminku – když děvčatům zemřela babička, vzala si je tahle sousedka k sobě. Kdyby zůstalo všechno při starém, starala by se o ně dál. Doonův táta patřil k rodině prostě proto, že to byl Doonův táta. A Doon – bez něj by nikdy nenašla z Emberu cestu ven. Během toho dlouhého dobrodružství se mezi nimi vytvořilo pouto, které se už nikdy nemůže přetrhnout.

Kráčeli dál, zahýbali z jedné cesty na druhou, valili se úzkými uličkami a všude, kudy procházeli, na ně civěli místní. Někteří se vykláněli z otevřených oken, jiní seděli na střeše a houpali nohama. Další přestávali s prací a zastavovali se s lopatami nebo smetáky v rukou. Zdejší lidé

se zdáli vyšší a snědší než Embeřané. Jsou ale přátelští? To Lina nedokázala odhadnout. Několik dětí jim vesele mávalo.

Uprchlíci se konečně shromáždili na volném prostranství mezi domy. Linu napadlo, že to bude zdejší náměstí Ticha – místo, kde stojí Dům shromáždění a kde se lidé scházejí, aby si vyslechli důležitá oznámení. Ale náměstí to moc nepřipomínalo. Byl to plácek ve tvaru půlkruhu, vydlážděný šedohnědými cihlami.

„Jak se to tady jmenuje?“ zeptala se Lina Mary Watersové, která je vedla.

„Náves,“ odpověděla Mary.

Ná-ves. To slovo Lina nikdy neslyšela. Bylo to první slovo nového světa, které se naučila. Z jedné strany návsi tekla řeka. Na druhé straně stála nízká stavení s šikmými rozčepýřenými střechami i otevřené stánky, kde visely na háčcích vybledlé šaty, boty s tlustými černými podrážkami, svíčky, košťata, hrnce s medem a povídky a spousta dalších věcí, které Lina neznala.

Na druhém konci návsi se tyčila vyšší budova. Měla široké přední schodiště, dvojité dveře a věž s okny dokola, která shlížela dolů na náměstí. Poblíž stála mohutná rostlina se stonkem jako obrovský stožár, ze kterého vyrůstaly půvabné menší tyče a tyčky, obalené droboučkými zelenými jehličkami.

„Co je to?“ zeptala se Lina jedné ženy, která stála na okraji návsi a dívala se na průvod lidí.

Oslovená se zatvářila překvapeně. „To je naše radnice,“ odpověděla.

„Ne, já myslela tu velkou rostlinu vedle ní.“

„Velká rostlina? To je strom – borovice.“

„*Stromborovice!*“ vyhrkla Lina. „Nikdy jsem stromborovici neviděla.“ Tohle bylo její druhé nové slovo.

Žena po ní loupala zvláštním pohledem. Lina jí poděkovala a kráčela dál.

„Pojďte prosím všichni sem!“ zvolala Mary, která se snažila neuspořádané uprchlíky trochu zorganizovat. „Je tady dost vody pro všechny. Můžete si ji nabírat z řeky nebo z kašny.“ Ukázala doprostřed prostranství, kde byla nádržka s nízkou kulatou zídka. Uprostřed vodní plochy tryskala vzhůru voda, vzápětí padala a rozstříkovala se všude kolem.

Uprchlíci z Emberu se vrhli vpřed. Desítky se jich rozeběhly ke břehu řeky a ponořily obličeje do chladivé vody. Další obklíčili zděné jezírko. Děti cákaly rukama, šplhaly na zídka a snažily se tryskající pramen chytit do dlaní. Některé skočily rovnou do nádrže a rodiče je s peskováním lovili z vody. Kdo zůstal vzadu, tlačil se kupředu, ale ti v předních řadách ještě nebyli ochotní uvolnit místo. Lidé se najednou začali tlačit a okřikovat navzájem a voda vyšplouchla na chodník. Lina uklouzla a upadla. Někdo o ni zakopl a skácel se také na zem.

„Klid, prosím!“ vykřikla Mary hlubokým, zvukným hlasem. „Klid!“

„Klid! Klid!“ přidal se k ní mužský hlas. Když se Lina konečně postavila na nohy, zaslechla i další hlasy lidí, kteří se shromáždili na návsi.

„Zpátky, Tommy, běž od nich!“

„Odkud že přišli? Z *podzemí*?!“

„Jsou to lidi jako my, mami?“ vypísklo nějaké dítě. „Nebo jsou nějaký jiný?“

Samozřejmě, že jsme jako vy, pomyslela si Lina. Nebo ne? Jsou snad různé druhy lidí? Vstala a vyždímalasí nasáklý lem svetru. Na protější straně návsi zahlédla paní Murdovou a zamířila k ní.

Rozruch pomalu utíchal. Embeřané, kteří utišili svou žízeň, zůstali stát a ohromeně se rozhlíželi kolem. Všechno

pro ně bylo podivné a úžasné. Zakláněli hlavy a dívali se na obrovské rostliny, které se zdvihaly k obloze, i na pípající ochmýřené tvory, kteří poletovali v povětří. Shýbali se, aby se dotkli pestrobarevných květů, nakukovali okny a pootevřenými dveřmi do domků. Děti shodily boty a ponožky, běhaly po břehu řeky v měkkém zeleném porostu a brouzdaly se ve vodě. Starší lidé, vyčerpaní dlouhým pochodem, se usadili do stínů a začali poklimbávat.

Tři místní vůdci procházeli mezi vesničany a spěšně se s nimi dohadovali. Po přikývnutí pokračovali dál. Lina si všimla, že je zdejší lidé pozorují s ustaranými výrazy. Vypadalo to, jako by si marně lámali hlavy, co jim mají povědět. To Lina chápala. Co by udělal jejich starosta, kdyby se do Emberu najednou z Neznámých území nahrmuly čtyři stovky lidí?

Obloha už tou dobou začínala tmavnout a místní svolali uprchlíky zpátky na náves. „Pojďte sem! Zavolejte si děti! Posad'te se, prosím!“ Stáli na kraji davu se zdviženými rukama a postrkovali hosty na prostranství kolem kašny, dokud se čtyři stovky Embeřanů neshromáždily a neusedly kolem schodiště před vysokou budovou, které ta žena říkala radnice.

Vůdkyně místních zvedla ruce nad hlavu a zůstala tak několik vteřin beze slova stát. Vypadá silná, napadlo Linu, i když je tak malá. Stála s mírně rozkročenými nohama a rovnými zády, jako by vyrůstala ze země. Černé vlasy měla prokvětlé stříbrem, ale měla výrazné lícni kosti a její plet' zůstávala hladká.

Lidé postupně utichali a pozorněji sledovali.

„Vítám vás!“ vykřikla. „Jmenuji se Mary Watersová. Tohle je Ben Barlow...“ ukázala na chlapíka vlevo, rozčuchaného muže s tuhým, šedivým, hranatým plnovousem. Mezi obočím měl dvě vrásky, připomínající

číslo jedenáct. „A tohle Wilmer Dent,“ ukázala na muže vpravo, vysokého a hubeného, s ježatými rezavými vlasy. Vstřícně se usmál a zvedl pár prstů na pozdrav. „Všichni tři jsme vůdci téhle vesnice – jmenuje se Sparks. Žije tady tři sta dvaadvacet lidí. Říkáte, že jste přišli z města, které leží tři dny cesty odsud. Já... musím přiznat, že nás to hodně překvapilo. Nevěděli jsme, že by tu poblíž vzniklo po Katastrofě nějaké osídlení... o městě ani nemluvě.“

„Co to znamená pokata-sofě?“ zašeptala Lina Doonovi.

„Nevím,“ připustil Doon.

Mary Watersová si hlasitě odkašlala a nadechla se. „Dnes večer se o vás postaráme, jak budeme moci, a zítra si promluvíme... o vašich dalších vyhlídkách. Někteří lidé z vesnice jsou ochotní vzít si pár z vás k sobě na noc – ty s malými dětmi, a pak staré a nemocné. Vy ostatní můžete spát tady na návsi. Ti, kteří půjdou na noc do našich domů, dostanou jídlo tam, ostatním přineseme chleba a ovoce.“

Z řad emberských utečenců se ozval chabý potlesk. „Děkujeme!“ ozvalo se z několika hrdel. „Děkujeme vám!“

„Co je to chleba?“ zašeptala Lina.

Doon pokrčil rameny.

„Můžou prosím zůstat stát jenom ti, kteří potřebují na noc přístřeší?“ zavolala Mary Watersová. „Jak jsem říkala – lidé s dětmi nebo staří a nemocní.“

Mezi lidmi to zašumělo, jak se někteří zdráhavě zvedali na nohy. Ozývalo se mumlání: „Postav se, tatínku.“ „Ne, stoupni si ty, Willo.“ „Kdepak, mně nic nechybí, ty se postav.“ „Ať si stoupne Arno, vždyť má vymknutý kotník.“ Lina a paní Murdová se postavily kvůli Poppy. Doon s tatínkem zůstali sedět.

Zářivá žlutá koule na obloze klesala níž a níž a stíny se dloužily. Začala noc a spolu se světlem jako by se rozplynula i Linina odvaha. Myslela na zelenomodrý

pokojík v bytě paní Murdové v Emberu – elegantní a dokonale sladěný, ve kterém spaly společně s Poppy. Stýskalo se jí po něm. Právě teď by si ze všeho nejradši dala miskou tuřínové polévky a vlezla do široké postele plné polštářů, kde by se přitiskla k Poppyinu tělíčku a poslouchala by, jak paní Murdová štrachá vedle v obývacím pokoji, zatímco emberské věžní hodiny odbíjejí devátou. V devět vždycky zhasínalo světlo... Věděla, že tahle vesnice Sparks je živá, kdežto město Ember mrtvé, a nechtěla by se vrátit, ani kdyby to šlo. Ale zrovna teď, když se vzduch ochladil a studil ji na kůži, když ji čekal cizí dům a cizí postel, zatoužila po něčem důvěrně známém.

Mary Watersová vyvolávala jména. Oslovený vystoupil a odpověděl, kolik lidí může jejich domácnost přijmout.

„Lea Parsonsová!“

Vysoká žena v dlouhých černých šatech udělala pár kroků vpřed. „Dva lidi,“ ohlásila a Mary Watersová ukázala na staré manžele v přední řadě uprchlíků. Ti popadli rance a vykročili za vysokou vesničankou.

„Randolph Bonito!“ pokračovala Mary a velký rudolící muž oznámil: „Pět.“ S ním se vydala Candrickova rodina se třemi malými dětmi.

„Evers Mills.“

„Čtyři.“

„Lanny McMorrisová.“

„Dva.“

„Jane Garciová.“

„Tři.“

A tak to pokračovalo ještě dlouho. Obloha zčernala ještě víc a citelně se ochladilo. Lina se zachvěla. Odvázala si svetr, který měla kolem boků, a oblékla si ho. Tady je zřejmě teplo i zima najednou, letělo jí hlavou. Teplo, když je jasný den a obloha září, a chladno, když se setmí. V

Emberu nebyla mezi světlem a teplem žádná souvislost. Ve dne i v noci bylo pořád stejně chladno.

Na okraji návsi se vynořil člověk s dlouhou hořící tyčí a zapálil lucerny, které visely pod střechami domů. Do tmy zazářila sytě zlatá a červená světla.

Mary ukázala na paní Murdovou. „A teď vy, paní,“ vyzvala ji. „Vaše holčička vypadá opravdu hodně špatně. Pošleme vás k naší doktorce.“ Mávla na ženu, která stála kousek od ní – na vysokou, kostnatou paní s ježatými šedivými vlasy, zastřiženými těsně pod ušima. Měla na sobě široké kalhoty z vybledlé modré látky a pomačkanou hnědou košili, špatně zapnutou, takže jí jeden cíp visel níž než druhý.

„Tady Hester se o vás postará,“ prohlásila Mary. „Doktorka Hester Craneová.“

Lina se napřímila a obrátila se k Doonovi. „Nebudeš tady něco potřebovat?“ zeptala se nejistě. Nechtěla Doona a jeho otce jen tak opustit.

„My budeme v pohodě,“ ujistil ji Doon.

„Nedělej si s námi starosti,“ ozval se pan Harrow a roztáhl na zemi deku.

Doktorka popošla k nim a podívala se na Poppy, která podřimovala v náručí paní Murdové. Položila jí na čelo dlaň – velkou, kostnatou ruku protkanou žilkami jako modrými nitkami. Sáhla Poppy na oko a odtáhla jí spodní víčko. „Hm, hm,“ zamumlala. „Tak, tak. Pojd'te se mnou, uvidíme, co se pro ni dá udělat.“

Lina se polekaně otočila k Doonovi.

„Běžte, ráno se sejdeme tady,“ pobídl ji Doon. „Nám nic nechybí.“

„Tak jdeme,“ popohnala je doktorka. „Vlastně ne, počkejte.“ Rozhlédla se po návsi. „Torrenééé!“ Lina

zaslechla pleskání kroků a spatřila chlapce, který se k nim řítí nocí.

„Jdeme domů,“ oznámila mu stará paní. „Tihle lidé půjdou s námi.“

Hoch byl mladší než Lina. Měl podivně protáhlou tvář – jako by mu někdo stiskl ze strany spánky. Oči měl kulaté, s modrými duhovkami. Nad čelem se mu v nezkrotné čupřině zvedaly světle hnědé vlasy.

Střelil pohledem po Lině, ale neřekl nic. Doktorka zamířila k ulici vedoucí podél řeky, kráčela před nimi dlouhými kroky s rukama v kapsách a skloněnou hlavou, jako by na zemi něco hledala.

Lina šla vedle paní Murdové, která nesla spící Poppy. Chladný večerní vzduch jí profukoval oky svetru. Kolem uší jí přelétali maličcí brouci, kteří pronikavě bzučeli. Stesk po domově se v Linině hrudi ozval s takovou naléhavostí, že si musela zkřížit ruce na prsou a zatnout zuby, aby se jí nevydral z hrdla ven.

U doktorky

Obloha mezitím nabyla tmavě modré, téměř černé barvy. Tam, kde se dotýkala země, ji prosvětloval zářivě purpurový proužek. Okna domů ve vesnici se začala jedno po druhém rozsvěcet mihotavou žlutou září.

Šli a šli. Pokaždé když dorazili k některým dveřím, k bráně v oplocení nebo ke schodům, Lina zadoufala, že to už bude to správné stavení. Doma v Emberu, kde pracovala jako posel a doručovala lidem zprávy, bývala neúnavnou běžkyní a běhání se stalo její vášní. Ale dnes jen stěží vlekla nohy za sebou. Byla tak unavená, jako by měla místo nohou cihly. Jen doktorka kráčela dál a dál, kluk pobíhal před ní, občas se otáčel a zíral dozadu na Linu, paní Murdovou a Poppy. Tak došli až na okraj vesnice. Kousek stranou od ostatních tam stál malý domek. Nesvítilo se v něm, jen ve dvou předních oknech se odrážela světla z oblohy. Choužil se pod výhonky obrovité rostliny, která měla tvar houby.

„To je stromborovice?“ zeptala se Lina jejich průvodkyně.

„Je to strom, ale dub,“ odpověděla jejich průvodkyně a Lina pochopila, že *strom* bude výraz pro velkou rostlinu a že je jich asi hodně druhů.

Cesta vedla k dřevěné brance. Doktorka ji otevřela a všichni vešli do stísněného prostoru mezi plotem a domem, pokrytého spadáním listů a vydlážděného odrolenými cihlami. Dům měl tři křídla, postavená do tvaru hranatého U. Šikmá střecha o kus přesahovala stěny, takže kolem celého domu se táhl podlouhlý přístřešek. Lina v houstnoucím šeru jen vzdáleně rozeznávala, že všude kolem stavení něco roste – buď ze země, nebo z květináčů nejrůznějších velikostí. Po sloupcích přístřešku se plazily zelené šlahouny a kroutily se i po okrajích střechy.

„Pojďte dál,“ vyzvala je doktorka a vedla je do prostředního křídla domu. Vešla i s chlapcem dovnitř. Lina se zastavila na prahu a paní Murdová těsně za ní, s Poppy v náručí. Nejistě mžouraly do tmy. Něco tam podivně páchlo – jako houby nebo zetlelé listy, ale pronikavěji.

Doktorka na chvíli někam zmizela, a když se objevila, nesla zapálenou svíčku. Chodila s ní po místnosti a zapalovala další – dvě, tři, čtyři svíčky, až nakonec prostor vyplnilo mihotavé, ale celkem jasné světlo. Drželo se ovšem jen uprostřed pokoje, kouty zůstávaly nadále tmavé.

„Pojďte, jen pojďte,“ pobízela je netrpělivě doktorka.

Lina popošla kupředu. Cítila pod podrážkami drobné kamínky, v nose ji zašimral prach. Stáli v dlouhé místnosti, kde byly poházené různé věci: šaty na židlích, boty na prosezené pohovce, talíř se zbytky jídla na okenním parapetu. Na jednom konci pokoje byly dvojce dveře, obojí zavřené. Vzadu se do tmy zvedalo dřevěné schodiště a mizelo v otvoru ve stropě. Na druhém konci byly v koutě

další dveře, tentokrát otevřené. Lina odhadovala, že vedou do kuchyně. Vedle nich zela ve zdi díra s kamennou obrubou. Dovnitř někdo naházel dřívka a kusy papíru.

Doktorka se před tím otvorem sehnula a podržela u papírků svíčku. Plamen na ně okamžitě přeskočil. Lina ještě nikdy neviděla tak veliký oheň. Vypadal jako obrovská, děsivá oranžová ruka. Dívka ucítila, jak jí srdce prudce poskočilo v hrudi. Vyděšeně couvla a narazila do paní Murdové. Obě zůstaly bez dechu stát a paní Murdová stiskla Lině pevně rameno.

Doktorka se k nim obrátila a spatřila jejich vyjevené pohledy. „Co se děje?“

Lina nedokázala promluvit. Upírala pohled do plamenů, které šlehaly do výše a praskaly.

Paní Murdová se pokusila odpovědět. „To je... tohle...“ Kývla hlavou k otvoru ve zdi, kde se zatím jediný plamen rozpadl na desítky dalších, které vysílaly do prostoru zářivé oranžové světlo.

„Aha!“ pochopila doktorka. „Myslíte oheň? Vy ho nepoužíváte?“

Paní Murdová se přinutila k omluvnému úsměvu. Lina dál třesla oči.

„Zůstává v krbu,“ ujistila je žena. „Tam není nebezpečný.“

V Emberu byl oheň *vždycky* nebezpečný – někdy se přepálily elektrické dráty nebo se vzňala utěrka, která spadla na elektrický sporák. Jediný oheň, který Lina znala a který nehrozil žádným rizikem, byl plamínek svíčky. Tyhle velké plameny ji děsily.

V okenních tabulkách tančily odlesky ohně. Okna byla do stěn zapuštěná tak hluboko, že vedle jejich spodního okraje zůstávala místa na sezení. Chlapec Torren se do jednoho z výklenků vyhoupl. Zůstal tam sedět, komíhal

nohama a kopal do skříňky pod oknem. „Bojí se ohně,“ utrousil tiše a opovržlivě.

„Pojďte, prosím,“ pobídla hosty doktorka a ukázala na pár židlí na druhém konci místnosti, dost daleko od ohně. „Můžete si sednout tamhle.“ Lina a paní Murdová poslechly. Poppy se napůl probrala, dlouze zakňourala a zase se stočila své opatrovnici na klíně.

„Tohle bude letos nejspíš jeden z poslední večerů, kdy topíme,“ ozvala se chláholivě doktorka. „Noci se už rychle oteplují, nebude to zapotřebí.“

Zvenčí se ozvalo jakési zavolání, rychlé kroky, pak někdo zabušil na dveře. Lina chytila paní Murdovou za ruku.

Doktorka si jen povzdychla a vydala se otevřít. „To jsi ty, Williame? Copak potřebuješ?“

„Nějaký balzám!“ vyhrkl příchozí. „Ale honem, žena se řízla do ruky a hrozně jí to krvácí.“

„Tak pojď dál. Hned ti ho donesu,“ slíbila doktorka, vydala se do vedlejšího pokoje a začala tam šramotit. Muž zatím stydlivě přešlapoval na prahu a koutkem oka pozoroval Linu a paní Murdovou.

Hester Craneová mu přinesla sklenici s hojivým balzámem a muž odešel. Ani ne deset minut poté se objevila mladá žena a chtěla odvar z vrbové kůry pro sestru, kterou trápily bolesti hlavy. Doktorka se znovu odebrala do vedlejší místnosti a vrátila se s lahvičkou. Žena si ji s díky vzala a zmizela ve tmě.

„Vy jste tady jediná lékařka?“ zajímala se paní Murdová.

„Ano,“ odpověděla jejich hostitelka. „Nikdy nemám chvíli klidu.“ Náhle se zatvářila ustaraně. „Dala jsem Williamovi správnou skleničku? Ale ano, určitě, ze třetí police. Jistě, že dala.“ Vyčerpaně si vzdychla. „Tak, a teď se postaráme o vaši malou. Položte ji semhle.“ Ukázala na

pohovku u stěny. „A zabalte ji do tohohle.“ Zvedla ze země pletenou dečku, vyklepala ji a podala paní Murdové. „Přinesu jí nějaký sirup.“

Poppy spolykala první dvě lžíce husté červené tekutiny, kterou paní Craneová nalila z další sklenice, u třetí dávky zasténala a lektvar vyplivla. Linu bolelo u srdce, když viděla Poppy takhle nemocnou. Její sestřička byla většinu času nezvladatelná a plná energie, tak mrštná a neposedná, že člověk nikdy předem nevěděl, do čeho se za okamžik pustí. Mohla třeba rozkousat nesmírně důležitý dokument nebo se vydat na výzvědy v tu nejhorší možnou chvíli. Ale teď ležela ochablá a bledá, jako malý výhonek, který nikdo neزالéal. Paní Murdová položila holčičku na pohovku. Lina si k ní sedla a hladila jí vlásy. Malá brzy usnula. Doktorka zmizela v kuchyni, Torren se vydal po schodech a ztratil se v místnosti nahoře.

Linu najednou přepadla únava. Ten nepořádek tady v domě, nepřátelský chlapec, oheň... to všechno bylo divné a znepokojující. A Poppy byla tak nemocná... už jen z toho pomyslení se Lina cítila taky nemocně. Sedla si vedle paní Murdové a položila jí hlavu do klína. Vzdáleně vnímala cvakání a šramocení, které se ozývalo z kuchyně, a pak si zdřímla. Zdál se jí podivný sen plný světla a stínů...

„Večeře!“ zavolal Torren. Lina se prudce napřímila a chlapec se rozesmál. „O jídle jste už slyšeli?“ zeptal se jízlivě. „O tom, co se strká do pusy?“

Všichni kromě Poppy se posadili kolem stolu a paní Murdová jim nabrala z velké mísy naběračkou něco do misek. Studené brambory, pomyslela si, a ještě něco. Pustila se do toho, protože byla hladová, ale když dojedla, cítila se najednou tak unavená, že se nemohla ani pohnout.

„Moc dobré,“ pochválila jídlo paní Murdová. „Děkujeme.“

„Jistě, není zač,“ odpověděla doktorka. „Vůbec není zač.“ Začala vstávat, ale pak se rozpačitě znovu posadila. „Možná byste si chtěly něco přečíst? Nebo... se projít? Nebo...“

„Jsme dost unavené,“ odpověděla mile paní Murdová. „Asi bychom šly nejradši do postele.“

Doktorka se rozzářila. „Do postele, no jistě,“ souhlasila a vstala. „No ovšem, nenapadlo mě, že... Tak se do toho dáme. Kampak vás uložíme?“ Rozhlédla se kolem, jako by se někde v tom nepořádku mohly skrývat další postele. „Asi do podkroví, kam jinam.“

„Ne!“ vykřikl Torren. „To je můj pokoj!“

„Nikde jinde nejsou dvě postele,“ namítla žena. Vzala svíčku a začala se brodit nepořádkem ke schodům.

„Budou sahat na moje věci! A na Casparovy!“ zaječel Torren.

„Přestaň vyvádět,“ napomenula ho doktorka a začala stoupat do schodů.

„A kde budu spát já?“ zakvílel chlapec.

„V lékařském pokoji,“ odpověděla paní Craneová. Torrenovi vhrkly od očí slzy, ale ona si toho nevšimla. Zmizela v podkroví a Lina odtamtud vzápětí uslyšela bouchání a šramocení.

„Pojďte sem!“ zavolala na ně po chvíli hostitelka.

Lina se pustila do schodů. Paní Murdová šla opatrně za ní s Poppy v náručí. Lina ve světle lékařčiny svíčky spatřila dvě postele pod sešikmeným stropem. U každé z nich stála truhla. Z háčků na stěnách tu a tam visely šaty. Ve výklenku pod jedním oknem byly pečlivě vyrovnané bedny.

„Jsou tady dvě postele, ale vy jste tři,“ zamumlala zamyšleně doktorka. „Hmm... maličkou bychom mohly dát třeba...“

„To nevadí,“ přerušila ji Lina. „Já budu spát s ní.“

O pár minut později už byla v posteli, Poppy se choulila k ní a obě byly přikryté až po bradu. „Dobrou noc,“ ozvala se ze druhé postele paní Murdová, sfoukla svíčku a místnost se ponořila do tmy – ale ne do tak husté, jako bývaly noci v Emberu. Lina dál rozeznávala šedivý obdélník okna. V něm se na obloze rýsoval stříbrný kruh a bledé tečky. Jak se jim asi říká? pomyslela si dívka. A kdo je Caspar? A jak může mít doktorka doma v pokoji ten strašlivý oheň?

Všechno tady bylo jiné než v Emberu. Tam bývala zima a tma, tohle místo sálalo horkem a zářilo jasně. V Emberu byl pořádek, tady chaos. Ve městě Lina všechno znala, tady pro ni bylo všechno cizí. Zvyknu si tady? přemítala. Budu se tu někdy cítit jako doma? Přitiskla si Poppy k sobě a poslouchala, jak chraplavě oddechuje, než se sama propadla do snů.

PRVNÍ VESNICKÉ ROKOVÁNÍ

Zatímco Lina spala, tři vesničtí vůdci se sešli k rokování. Sedli si spolu v poradní místnosti ve věži radnice, z níž bylo vidět na celou náves. Mary si křečovitě propletla prsty v klíně. Ben se mračil tak, až se mu obočí téměř spojovalo a dvě vrásky se zřetelně prohlubovaly. Wilmer se nervózně tahal za ucho a díval se hned na Mary, hned zase na Toma.

„Tady zůstat nemůžou,“ prohlásila Mary. „Je jich strašně moc. Kam bychom je dali? Jak bychom je nakrmili?“

„No jo,“ souhlasil Wilmer. „Ale kam půjdou?“

Všichni mlčeli. Na takovou otázku neměl nikdo odpověď. Kolem Sparksu se na míle a míle daleko rozprostíraly Pustiny.

„Mohli by jít nahoru k Borovicové rokli,“ napadlo Wilmera. „Třeba.“

Mary si odfrkla a zavrtěla hlavou. „Neplácej hlouposti,“ napomenula ho. „Je to nejmíň dva týdny cesty. Jak by mohli ti vyčerpaní chudáci dojít tak daleko? Jak by pobrali tolik

jídla, aby jim to vystačilo až tam? A kde by ho vzali? To bychom museli vyprázdnit spíže a dát jim všechno, co máme!“

Wilmer přikývl. Věděl, že Mary má pravdu. Vesničané znali jen tři další obce ve vzdálenějším okolí a od tuláků věděli, že tahle místa jsou ještě menší a chudší než Sparks. Jejich obyvatelé by rozhodně nedokázali uživit tolik hladových krků.

Trojice se zadívala na měsícem osvětlenou náves, plnou podivných spáčů... Čtyři sta lidí bez jídla, takřka s holýma rukama, kteří přišli z podzemního světa a nemají kam jít.

„Já jenom nechápu,“ zabručel Ben, „proč musí taková smůla potkat zrovna nás.“ Odmlčel se, zadíval se přes levé rameno a zamračil se. Tohle patřilo k Benovým zlozvým: když si potřeboval srovnat myšlenky, mlčel a uhýbal očima do stran. Wilmer a Mary si už na jeho odmlky zvykli a trpělivě čekali. „Nevím, čím jsme si to zasloužili,“ ozval se po chvíli Ben. „Pracovali jsme přece tak tvrdě. A když se nám konečně začne dařit, po tolika letech... ehm, nepřízně osudu – mírně řečeno –, tak přijde tohle.“

Ostatní přikývli a pomysleli na ty tvrdé roky, které měli za sebou. Bývaly zimy, kdy se choulili ve stanech a žvýkali kořínky a seschlé oříšky. Byly roky sucha a náletů kobylek a strašlivé neúrody, takže lidé nemohli jíst celé měsíce nic jiného než brambory a zelí. Byly roky, kdy museli všichni pracovat pro obživu tak tvrdě, že někdy prostě umírali vyčerpáním, protože už nemohli dál. Nikdo se do těch časů nechtěl vracet.

„Tak jak to uděláme,“ ozvala se Mary, „když tady ti lidé nemůžou zůstat, a nemají kam jít? Jaké bude správné řešení?“

Její dva společníci mlčeli.

„Ještě je tu Maják,“ ozval se Wilmer. „Jako dočasné řešení.“

„To je pravda,“ ozval se Ben.

„Dobrý nápad,“ pochválila ho Mary a Wilmer se rozzářil. „Co to udělat takhle,“ začala myšlenku rozvíjet. „Necháme je bydlet v Majáku. Dáme jim vodu a jídlo – v sýpce přece máme nějaké přebytky. Na oplátku pro nás budou pracovat: pomáhat nám na polích, stavět s námi budovy, dělat, cokoli bude zapotřebí. Budeme je to muset naučit. Podle toho, co jsem zatím viděla, neumějí vůbec nic. Po čase, až se trochu vzpamatují a budou si umět poradit líp, se můžou odstěhovat a postavit si vesnici někde jinde.“

„Musíme mít oči na stopkách, jestli je tu necháme,“ ozval se Ben. „Jsou divní. Nevíme, čeho jsou schopní.“

„Mně připadají úplně obyčejní,“ namítla Mary. „Až na to, že žili v jeskyni.“

„Ty tomu věříš?“ ozval se Ben.

Mary pokrčila rameny. „Otázka zní: necháme je tady?“

„Jak dlouho je budeme muset hostit,“ zajímal se Wilmer, „než se přichystají na cestu?“

„To nevím. Možná šest měsíců? Uvidíme. Už je skoro Kvetoucí.“ Mary počítala měsíce na prstech. „Jasný, Žhnoucí, Zrající, Chladivý, Opadavý, Mrazivý. Můžou tady zůstat přes léto a podzim a odejít koncem Mrazivého.“

„To by znamenalo, že odejdou na zimu,“ ozval se Wilmer.

„To je pravda,“ přitakal Ben. „Ty snad navrhuješ, abychom je tady nechali déle? Už tak se kvůli nim budeme muset hodně uskrovnit.“

Trojice zamyšleně ztichla a zvažovala návrh.

Konečně se ozvala Mary. „Necháme je tady šest měsíců, souhlasíte? A naučíme je všechno, co budeme moci.“

Ta představa se nikomu z nich příliš nezamlouvala. Mysleli na jídlo, které budou uprchlíci potřebovat, což bude znamenat méně potravy pro ně samotné. Mysleli na námahu, kterou budou muset vynaložit, aby je naučili všechno potřebné. Každý z nich – Mary, Wilmer a hlavně Ben – si přál, kéž by se ti nešťastní jeskynní lidé jednoduše vypařili.

Jenže oni se nevypaří. Vůdci Sparksu věděli, že už kvůli svému svědomí musejí udělat to, co považují za správné. Chtěli být dobří, moudří vůdci, ne jako ti v minulosti, jejichž strašlivé chyby způsobily Katastrofu. Proto chtěli být vstřícní. A velkorysí.

A právě na to mysleli při hlasování:

Mary hlasovala pro. Jeskynní lidé mají zůstat.

Ben – zdráhavě – hlasoval pro.

Wilmer hlasoval pro.

Shodli se na tom, že příchozím poskytnou ubytování, šest měsíců jim budou pomáhat, ale potom už se cizinci musejí postarat sami o sebe.

Mary, Ben a Wilmer si potřásli pravicemi, ale nikdo z nich nevyslovil nahlas, na co mysleli všichni: že i po půl roce budou mít lidé z podzemí potíže, když si budou chtít postavit nové město. Zakladatelé vesnice Sparks ovládali tesařinu i zemědělské práce, ale stejně jim trvalo dva roky, než postavili jenom obyčejné chýše a vysbírali z polí kamení. Věděli, jak se chovají zvířata i jak se obdělává půda, ale když se neurodilo, posel jim někdy dobytek hlady nebo kvůli nemocem. Věděli, že mohou čekat špatné počasí, vlky i lupiče, a stejně je podobné pohromy čas od času postihly.

Vesničtí vůdci v hloubi srdce věděli, že v tomto širším opuštěném kraji číhá tisícové nebezpečí, jemuž lidé z Emberu nerozumějí. Věděli, že tihle cizinci se o sebe sami *nikdy* nedokážou postarat.

Maják

Nazítří ráno se vesnicí rozlehl křik místních vyvolávačů. Pobíhali po ulicích a upozorňovali obyvatele, aby přinesli všechny staré pokrývky, polštáře, ručníky, hadry a všechno oblečení, které nepotřebují. Měli z nich udělat hromady před domy Vesničané vynášeli ze sýpky potraviny – takové, které se nemusejí vařit, jako čerstvě spadaná jablka, sušené meruňky, chleba a velká kola sýra. Doon byl vzhůru od prvního světla a sledoval veškeré dění s rostoucím zájmem.

V poledne se z vesnice na jih vydala karavana, tvořená podivnými povozy Vesničané jim říkali nákladáky. Byly z rezavého kovu a měly čtyři měkká černá kola. Vepředu se z nich zvedala čtverhranná budka, která se podobala truhlici s kulatou stříškou. V ní byla vyšší bedýnka se dvěma sedadly, kde seděl ten, kdo vůz řídil. Zbytek vozidla byl plochý a ležely na něm vyrovnané nejruznější zásoby. K povozům byli tlustými provazy přivázáni velcí, chlupatí a svalnatí

tvorové, kterým tady říkali zvířata. Doon ještě nikdy nic tak obrovského neviděl. Funěla a občas zhluboka zamručela.

„Co je to?“ zeptal se Doon člověka, který přecházel kolem něj.

„Volové,“ odpověděl muž. „Jako krávy, víš? Co dávají mléko.“

Doon slovo kráva nikdy neslyšel. Myslel si, že mléko pochází z prášku v krabicích. Ale nahlas to samozřejmě neřekl, jenom přikývl.

„A co znamená nákladák?“ vyptával se dál. Tušil, že to má něco společného s nákladem, ale chtěl se o tom ujistit.

Vesničan se zatvářil překvapeně. „No, prostě nákladák, nákladní auto, víš přece, jak s ním jezdili lidi za starých časů,“ vysoukal ze sebe rozpačitě. „Jsou jich všude kolem miliony, nejenom nákladáků, ale i normálních aut. Jenže tenkrát jezdily samy, bez volů. Tady měly motor.“ Poklepal dlaní na předek vozu. „Sem se nalila taková tekutina, říkalo se jí benzlín, a ta poháněla kola. Ale teď už žádný benzlín nemáme, tak z nich vyndáváme motory, aby byl nákladák lehčí a volové ho utáhli.“

Doon se nezeptal ani na to, co znamená „benzlín“. Nechtěl dávat najevo, že toho tolik neví. Bude se vyptávat postupně, a z každého člověka vytáhne jen pár odpovědí. Kráčeli i s tatínkem za jedním z nákladáků. Čekal, že se objeví i Lina, ale když karavana vyrážela, nebylo po dívce ani vidu ani slechu. To nevadí. Tak se prostě někoho zeptá, kam šli, a přijde za nimi později.

Doonův tatínek měl od dlouhého pochodu svaly celé bolavé, takže se vlekl až za chlapcem. Zato Doon překypoval takovou energií a radostí, že prostě nedokázal jít pomalu. Zhluboka se nadechoval sladkého, voňavého vzduchu. Obloha nad jeho hlavou byla sytě, jásavě modrá, tisíckrát větší než to černé víko, které zakrývalo Ember, a

kolem něj se rozkládala zelená a zlatá země, táhnoucí se donekonečna. Doona napadlo, jestli má země opravdu nějaký okraj. Přešel do čela průvodu a zeptal se Wilmera, který kráčel vedle volků a zvesela rozhazoval rukama.

„Okraj?“ opakoval po Doonovi a otočil se k němu.

„No. Myslím jako, kdybych došel až támhle –“ Doon ukázal na místo, kde se v dálce stýkala země s oblohou, „jestli bych stál na okraji země? A co je za tím okrajem?“

„Země žádný okraj nemá,“ odpověděl Wilmer a zadíval se na Doona, jako by pochyboval o jeho duševním zdraví. „Země je koule – obrovská koule. Když půjdeš pořád dál a dál, vrátíš se nakonec na místo, odkud jsi vyšel.“

Doon se z takového pomyšlení div nezajíkl, tak to bylo podivné a těžko uvěřitelné. Nejdřív ho napadlo, že si z něho Wilmer jenom utahuje, protože ho má za hlupáka. Ale muž se tvářil zmateně, ne zlomyslně. Určitě mluví pravdu.

Na téhle zemi jsou milióny záhad, pomyslel si Doon. A on je všechny prozkoumá! Jen za dnešní ráno se už naučil spoustu slov: *slunce*, *strom*, *vítr*, *hvězda* a *pták*. Taky zjistil, co znamená *pes*, *kuře*, *koza* a *chléb*.

Ještě nikdy v životě se necítil tak dobře. Připadal si obrovský jako svět kolem něj, čistý a průzračný jako vzduch. Netrápila ho tu žádná práce v temných tunelech, nemusel prchat před strážemi temnými ulicemi. Tady byl volný. A silný – cítil v sobě sílu, kterou předtím postrádal. Udělal něco pozoruhodného – zachránil lidi z umírajícího města. Jeho a Linu za to budou až do konce života všichni uznávat. Rozhlédl se kolem sebe, po tom novém světě plném krásy a života, a pocítil hrdost nad tím, že sem Embeřany přivedl právě on.

Cesta se zatočila kolem posledních domů ve vesnici a dál vedla podél řeky, jejíž široký tok plynul jen zvolna. Břehy byly porostlé bujnou trávou. Nákladáky rachotily po kamení

a zpod jejich kol se zdvihala oblaka prachu. Kolem Doona se ozývaly užaslé výkřiky – Embeřané si ohromeně ukazovali zdejší divy.

„Koukej – na obloze se vznáší něco bílýho!“

„Viděl jsi toho malého tvora s dlouhým ocasem?“

„Cítíte to? Ten vzduch se *hýbe*!“

Děti se rozbíhaly na všechny strany, popichovaly se, kdo si troufne a dotkne se širokých volských boků, trhaly květy ostružin, které rostly podél cesty, naskakovaly na povozy a chvíli se vezly, dokud na ně dospělí nekřikli, ať slezou.

A na to všechno svítilo slunce. Lidem z Emberu se to zvláštní teplo, které cítili na temeni, náramně líbilo. V jednom kuse si sahal na prohřáté vlasy.

Cesta začala mírně stoupat a vedla kolem shluku stromů.

„A jsme tady!“ vykřikl Wilmer a hrdě zaklonil hlavu.
„Tohle je Maják!“

Na hřebeni kopce stál ten největší dům, jaký kdy Doon viděl. Měl tři podlaží, byl dlouhatánský a k hlavní budově navíc přiléhala dvě kolmá křídla. Po celé délce se táhly tři řady oken. Uprostřed, s výhledem na dlouhé pole táhnoucí se až k řece, zřejmě kdysi býval majestátní vchod: široké schodiště, střecha podpíraná mohutnými sloupy, dvojité dveře. Ale teď už na budově nic majestátního nebylo. Doon odhadoval, že bude pořádně stará. Zdi se drolily a z většiny oken zbývaly jen holé otvory. Střecha se na mnoha místech propadla. Tráva sahala až k patě schodiště. Za jedním z křídel si Doon všiml vyvráceného stromu, který pobořil celý roh domu.

Ben Barlow se pustil přes zaplevelené pole k hlavnímu vchodu a vystoupal po schodech. Wilmer šel za ním a opřel se nahoře o sloup. Ben se rozkročil přede dveřmi a čekal, až se před ním Embeřané shromáždí. Doon se proplétal mezi lidmi, dokud nenašel tatínka. Postavil se vedle něj.

Ben zvedl ruce a zvolal: „Prosím, klid!“ Dav ztichl. „Vítejte ve vašem novém domově, hotelu Maják,“ pronesl obřadně.

Z davu se ozval jásot. Ben se zamračil, zdvihl obě ruce dlaněmi k lidem a jásot utichl. „Ve vašem *dočasném* domově,“ upřesnil. „Nemůžeme vás tady samozřejmě nechat napořád. Tím by se nebezpečně ztenčily naše zásoby a bezpochyby by to vyvolalo rozhořčení a nevoli našich obyvatel.“ Ben si odkašlal a zamračil se. Pak pokračoval: „Rozhodli jsme, že tu smíte zůstat po dobu šesti měsíců – přes léto a podzim, do konce Mrazivého měsíce. Za tu dobu se od nás naučíte, co bude třeba. Pak se můžete vydat do Pustin a postavit si tam vlastní vesnici.“

Embeřané se po sobě překvapeně otáčeli. Postavit si vlastní vesnici? Někteří se při té představě usmívali, jiní se tvářili znepokojeně. Město Ember pro ně vybudovali Stavitelé. Obyvatelé pak už jen opravovali stárnoucí budovy. Sami nikdy nic nového nepostavili. Doon se nad tím však zamyslel a v duchu si umínil, že se to rozhodně můžou naučit.

Ben pokračoval: „Hotel Maják má sedmdesát pět pokojů a jídelnu,“ vypočítával, „a také halu, kanceláře a taneční sál. Bude v něm dost místa pro všechny.“

Davem proběhlo vzrušené mumlání. Doon rychle počítal. Čtyři sta sedmnáct lidí děleno sedmdesáti pěti pokoji – to znamenalo, že v každém pokoji bude bydlet pět nebo šest lidí. Asi se budou hodně tísnit. Ale třeba jsou to velké pokoje. A taky je tam jídelna a taneční sál, ať už to znamená cokoliv – zřejmě to jsou nějaké větší místnosti. Třeba se do nich vejde deset nebo dvacet...

„Budova je už samozřejmě hodně zničená,“ pokračoval Ben. „Nemáte tady studnu s vodou jako ve vesnici. Ale řeka je hned pod kopcem a voda v ní je čistá. Můžete si z ní nosit

vodu na pití, koupat se tam i prát prádlo. Záchody si musíte udělat venku – s kopáním začnete hned zítra, až vytvoříme pracovní party. Dnes se ubytujete v pokojích.“ Ben se odmlčel a vrásky mezi obočím se mu prohloubily. „V místnostech už nezůstalo moc nábytku,“ vysvětlil. „Možná, že sem tam ještě zbyla nějaká postel, ale spíš už jsme je asi všechny odnosili. Budete muset spát na zemi.“

„Spát na zemi!“ vykřikl kdosi za Doonem tónem, který kolísal mezi zděšením a nevěřicným pobavením. Doon se ohlédl, aby zjistil, kdo to byl. Uprostřed davu zahlédl chlapce, nebo spíš mladého muže, který si na něco stoupl – možná na kámen nebo na kmen stromu –, takže stál výš než ostatní. Byl hezký, i přes dosti ostré rysy. Měl hranatou čelist, široká ramena a černé vlasy zčesané z čela, takže jeho obličej vypadal uhlazeně a tvrdě. Oči měl bledě modré jako střípky oblohy.

Doon ho znal, i když si nemohl vzpomenout, jak se jmenuje – Mick nebo Tick nebo Mack, tak nějak.

„Ano, na zemi,“ potvrdil Ben. „Ale dáme vám tolik pokrývek, kolik budeme moci.“

Do ticha znovu zazněl mladíkův hlas. „Mám další otázku, pane. Jak to bude s jídlem?“

Lidé v davu začali otázku opakovat. Ano, jídlo. Co budou vlastně jíst?

Benův hlas zesílil: „Klid, prosím! Poslouchejte!“ Tváře uprchlíků se znovu obrátily k němu. Doon si všiml, že se Ben dívá přímo na nebojácného mladíka. Řečník měl výraz učitele, který musí zvládnout neposednou třídu. „Uděláme to takhle,“ začal. „Rozdělíme vás do domácností ve vesnici, po čtyřech nebo po pěti. Každý den v poledne si tam zajdete na oběd. A snídane a oběd...“ Ben se zamračil. „Vaše vybraná rodina vám dá v poledne jídlo s sebou, ze kterého si uděláte večeři a něco si necháte na snídani na další den.“

Budeme vám dávat, co budeme moci. Ale mějte na paměti, že nemáme jídla nadbytek. Váš příchod znamená, že budeme mít všichni méně.“ Zadíval se na Embeřany a nadechl se. „Je to jasné? Ještě nějaké otázky?“

Nikdo dlouho nepromluvil. Pak se ozval mladík, který stál výš než ostatní: „Ne, pane. Můžeme jít dál.“

Ben je tedy zavedl do haly chátrajícího hotelu. Doon se s tatínkem drželi u sebe a opatrně našlapovali. Bylo tam špatně vidět. Jediné světlo dovnitř dopadalo zpoza dveří za nimi a z velkého otvoru v klenuté skleněné střeše, pokryté špinavým nánosem. Všude na podlaze se válely kusy omítky a kamenné drti smíchané s prachem, který sem za ta léta navál vítr. „Bude tady spousta práce,“ zašeptal Doon tatínkovi.

Jeho otec si setřel z tváře pavučinu. „To ano,“ souhlasil. „Ale máme štěstí, že tady můžeme zůstat. Taky jsme mohli skončit pod širým nebem.“

Ben je vedl halou doleva do rozlehlé místnosti. Vysokými zaprášenými okny tam na rozbité dlaždice zešikma dopadaly sluneční paprsky. „Tohle byla jídelna!“ vykřikl na vysvětlenou Ben. Doon viděl jenom pár překocených židlí, většinou s polámanýma nebo chybějícíma nohama.

Za jídelnou byla ještě rozlehlejší místnost s vysokým stropem, dřevěnou podlahou a zvýšeným stupínkem u jedné stěny. „Taneční sál,“ vysvětloval Ben. „Před Katastrofou sedávali na stupínku hudebníci a tady dole se tancovalo.“ V obrovských vysokých oknech visely kusy vybledlých růžových hadrů – kdysi to bývaly závěsy.

„Smrdí tady plíseň,“ ozval se stejný mladík jako předtím. Jeho pronikavý jasný hlas se vyloupil z drmolení ostatních, i když nemluvil o mnoho hlasitěji. „Jako u nás doma.“

Lidé se rozesmáli. Měl pravdu – pach plísně prostě k Emberu patřil. Působilo to na ně uklidňujícím dojmem.

Doon si najednou vzpomněl, jak se ten vysoký chlapec jmenuje. Tick – Tick Hassler. Taky si vybavil, že Tick býval v Emberu rozvažčem. Vozil na kárce zeleninu vypěstovanou ve sklenících do krámků a vyvážel odpad na skládky za městem. Doon se s ním neznal, jen ho vídal, jak se hrbí nad naloženou károu a tlačí ji před sebou s urputně odhodlaným výrazem. Tick převážel zboží rychleji než kdokoli jiný.

Ben je zavedl ke schodům a pak nahoru do prvního poschodí. Po celé délce budovy se tam táhly dlouhatánské tmavé chodby se spoustou dveří. Některé byly dokořán a Doon během prohlídky nakukoval dovnitř. Všechny místnosti byly víceméně stejné: z jedné strany měly okna a na zemi vybledlý a prohnílý koberec. Sem tam ležely na zemi rozbité lampy. Jen několik místností mělo postele. Občas se v pokojích nacházel i další nábytek: prádelníky s vytahányými zásuvkami, noční stolky, pár křesílek. Když Doon do jednoho z pokojů vstoupil, zjistil, že vzadu je koupelna se zrezivělými umývadly a vanami, ve kterých se zabydleli pavouci.

Dalších pár hodin pobíhali Embeřané po hotelu, uháněli po schodech nahoru dolů, pokřikovali na sebe, vybírali si pokoje a rozhodovali se, kdo s kým bude bydlet. Příbuzní a přátelé vytvářeli skupinky, po chvíli měnili názory a zase se přeskupovali. Chodbami se rozléhala neutuchající vřava.

„Jakeu! Pojd' sem dolů!“

„Ne, tenhle je lepší, je tady křeslo.“

„Mami, kde jsi?“

„My máme plno! Sem už se nikdo další nevejde!“

Doon slyšel, jak se mezi ostatními hlasy ozývá ten Tickův. Napadlo ho, který pokoj si asi mladík vybral a kdo mu tam bude dělat společnost.

Konečně se všichni usadili. Doon s tatínkem si vybrali pokoj číslo 215 na druhém podlaží spolu s dalšími dvěma muži. Jedním z nich byl Edward Pocket, emberský knihovník a svým způsobem i Doonův přítel. Byl to trochu rozmrzelý stařík, ale měl mladého Harrowa rád, protože k němu chlapec chodil často do knihovny. Posledním do čtveřice byl Sadge Merrall, ten odvážlivec, který si troufl do Neznámých území za hranicemi Emberu. Po téhle krušné zkušenosti mu na chvíli přeskočilo a blouznil na náměstí Ticha o příšerách a zkáze. Ale od té doby se už trochu vzpamatoval a navzdory strachu dokázal nastoupit do jednoho z člunů, které odvážely lidi do nového světa. Zůstával ale bojácný a ustrašený a skoro všechno ho na tomhle neznámém místě děsilo. V jejich novém pokoji například odmítal jít k oknu. „Mohlo by se tam něco objevit,“ tvrdil. „Je tady spousta věcí, co lítají.“

Noví spolubydlíci se dali do práce, aby pokoj trochu uklidili. Byl plný pavučin, dvě ze tří oken měla rozbité tabulky a koberec pokrývala vrstva suchého listí a střepů. Z nábytku v něm zbyl prádelník se třemi zásuvkami, polstrované křeslo s propadlým sedátkem a dva noční stolky s lampičkami.

Všichni si sundali ponožky a smetli s nimi pavučiny. Potom posbírali z podlahy listí a střepy a vyházeli je z okna. Lampy postavili do chodby – nebyly samozřejmě k ničemu, protože v tomhle světě neměli elektřinu – a přesunuli prádelník a noční stolky doprostřed pokoje, aby nějak rozdělili spací prostor na poloviny. Získali tak spoustu místa, aby si Doon s tatínkem mohli roztáhnout deky na jedné straně podlahy a Sadge na druhé. Maličký Edward

Pocket se rozhodl, že si ustele v prostorném šatníku se zasunovacími dveřmi. Tvrdil, že se bude radši trochu mačkat, ale že má rád soukromí.

Tu noc toho Doon moc nenaspal. Ležel na složené pokrývce a zíral oknem na temnou oblohu. Hlavou se mu honila spousta nadějí na nová dobrodružství. Kolik toho musejí udělat, kolik se budou muset naučit! Najednou si připadal starší a silnější než doma, i když to byl sotva týden, co z Emberu odešel. Ale teď byl novým člověkem v novém světě. Bude dělat nové věci a přátelit se s novými lidmi. A třeba, napadlo ho při vzpomínce na hlas, který v průběhu dne neustále slyšel, třeba se spřátelí i s Tickem.

Katastrofa před snídání

První ráno u doktorky Craneové se Lině moc nevydařilo. Když se probudila, Poppy ještě spala a paní Murdová také. Lina se tiše posadila, oblékla si stejné oblečení poseté kuličkami bodláků, které na sobě měla včera, a vydala se po schodech dolů. Majitelka domu se skláněla u stolu oblečená v něčem, co jí zřejmě sloužilo jako noční košile – v záplatovaném hnědém hábitu, který jí splýval až ke kolenům. Vlasy na zátylku měla přelezené. Listovala v tlusté knize položené na stole.

„Helemese!“ ozvala se, když spatřila Linu. „Ty už jsi vzhůru. Zrovna jsem hledala... chtěla jsem najít... No nic, myslím, že je čas na snídání.“

V kuchyni panoval podle Linina názoru neuvěřitelný nepořádek. Kuchyně v Emberu byly strohé a vybavené jen tím nejnutnějším – několika policemi, elektrickým sporákem a lednicí. Ale tahle kuchyně byla přímo přecpaná nejrůznějšími věcmi. Podél dvou stěn se táhly široké

dřevěné pulty a na nich se povalovaly džbány, pánve, hrnce, vědra, lžíce, nože, naběračky, zavařovací sklenice a lahve plné věcí, které připomínaly oblázky, hnědý prášek a bílé zoubky. Byly tu koše se zeleninou, jakou Lina ještě nikdy neviděla. V rohu stála vypouklá černá kovová skříňka. Linu napadlo, že to bude kredenc, protože měla vyklápěcí dvířka.

„Podíváme se, jestli dnes ráno budeme mít nějaké to vejce,“ navrhla doktorka Craneová. „To by byl pěkný začátek dne.“

Z vedlejší místnosti se nečekaně vynořil Torren. „Vejce!“ zajechel. „Já ho chci!“

Vejce? Lina netušila, co by to mohlo být. Vyšla za doktorkou a Torrenem dveřmi ven. Za domem byl prostor, který připomínal emberské skleníky, ale v nezastřešené podobě. Všechno tu rostlo větší a bujnější, kroutilo se, proplétalo a šplhalo vzhůru s dychtivou energií. Některé rostlinky Lina poznávala: po pletivu se plazily výhonky fazolí, dřevěné tyčky podpíraly sazenice rajčat, jako zelené fontány tu bujely mangold a kapusta.

Na cestičkách mezi záhonky se kolébala jakási malá, dvounohá načepýřená stvoření, která Lina zahlédla ve vesnici už včera. Dlouhala do země dlouhým špičatým výrůstkem, který jim vyrůstal z přední části hlavy a připomínal obrovský zub.

„Co je to?“ ukázala na ně.

„To jsou slepice,“ odpověděla lékařka. „Prohlédneme hnízda, jestli nám v nich něco nenechaly.“ Zašla do odlehlejšího kouta zahrady, tam se sehnula se a vklouzla do nízké dřevěné chatrče. Když se znovu objevila, měla ve vlasech pavučiny a na dlani bílý míček – nebyl kulatý, ale oválný, jako by ho někdo ze stran stiskl. „Dneska je jen jedno,“ prohodila.

„Já ho chci!“ vyjekl Torren.

„Ne,“ odmítla doktorka. „Ty už jsi jich spořádal spoustu. Tohle je pro našeho hosta.“ Podala vejce Lině, která si ho dychtivě vzala. Bylo hladké a teplé. Dívka neměla ani ponětí, co to vlastně drží. Víc než jídlo jí to připomínalo kámen. Že by to byla nějaká veliká fazole? Nebo ovoce s tlustou slupkou?

„Děkuju,“ hlesla zaskočeně.

„Koukej, ona ho nechce!“ vybuchl Torren. „Ani neví, co to je!“ Strčil do Liny tak silně, až se zapotácěla.

„Přestaň!“ obořila se Lina na kluka. „Málem jsi mě shodil!“

„Torrene –“ ozvala se lékařka a natáhla ruku. Ale hoch si jí nevšímal.

„Klidně tě strčím zase!“ holedbal se a šťouchl do ní s ještě větší vervou.

Lina zavrávorala a jen tak tak, že nespadla do záhonku se zelnými hlávkami. Popadl ji vztek. Hodila vejcem po Torrenovi a trefila ho do ramene. Ozvalo se křupnutí, vejce prasklo, zevnitř vyšpláchla slizká žlutá tekutina a potřísnila chlapci košili.

„Koukej, cos udělala!“ vrískl nepřítelně. „Tys ho rozbila!“ Sklonil hlavu, jako by se chtěl proti Lině rozběhnout a drcnout do ní, ale doktorka ho chytila za ruku.

„Přestaň!“ napomenula ho.

Lina byla zděšená. A taky se jí zvedal žaludek. Oni ten mazlavý žlutý sliz vážně jedí? Ještě že ho nemusela ochutnat! Ale styděla se za to, co provedla. „Omlouvám se, že jsem to vejce rozbila,“ hlesla. „Já nevěděla, co to je.“

„A ještě’s mi zničila košili!“ vrískal Torren a svíjel se doktorce v ruku.

„Ale tys do mě *strčil*,“ připomněla mu Lina.

„Samozřejmě,“ ozvala se unaveně doktorka. „Takhle to vždycky začíná. Někdo do někoho strčí, ten druhý mu to oplátí a za chvíli je všechno zničené.“

„Jak to, zničené?“ hlesla Lina. „Copak se ta košile už nedá vyprat?“

„Ale to víš, že dá,“ zamumlala hostitelka. „Tak jsem to nemyslela. Na tom nesejde.“ Pustila Torrena. „Tak to si asi dáme k snídani chléb a meruňky.“

Tou dobou už sešla do přízemí i paní Murdová. Poppy ještě spala, a tak ji nechali v posteli. Společně se nasnídali. Lina spořádala pět meruněk. Moc jí chutnaly, byly lahodné a taky příjemné na dotek – jejich narůžovělá slupka připomínala hebkou dětskou tvářičku. Dala si taky opečený, křupavý chléb s džemem, krvavě rudým a sladoučkým. Paní Murdová neustále opakovala: „No ne, to je ale dobrota,“ a vyptávala se, jak se peče chléb, jak vypadají ostružiny a proč mají meruňky uprostřed tu tvrdou dřevěnou věc, která se nejí. Doktorku tyhle otázky trochu mátlý, ale snažila se všechno vysvětlovat co možná nejsrozumitelněji. Linu napadlo, že jejich hostitelka je milá, ale roztržitá. Jako by neustále myslela na něco jiného. Například si vůbec nevšimla, že si Torren nacpal všechny ty tvrdé pecky do kapes – anebo všimla, ale bylo jí to jedno.

Když bylo po snídani, vylezl Torren do podkroví a vrátil se s nacpaným pytlem. „Tohle jsou *moje* věci,“ oznámil hlasitě. „Nechci, aby mi na ně někdo sahal.“ Klekl si, otevřel dvířka skříňky pod okenním sedátkem a nacpal pytel dovnitř. „Dal mi je Caspar. A jestli na ně někdo šáhne, bude mít velikej malér.“ Zabouchl dvířka a loupł pohledem po Lině. To je ale příšerný kluk, pomyslela si Lina. Jak může být doktorka milá na *takového* kluka?!

Lina plánovala, že se po snídani vydá na náves a najde Doona. Ale když vyšla do podkroví, aby se podívala na

sestřičku, rozmyslela si to. Poppy vypadala tak zbědovaně, že to Linu hrozně vyděsilo. Nechtěla ji tu nechat samotnou. Sněsla holčičku do přízemí a Poppy celé dopoledne proležela na pohovce. Chvillemi spala, chvillemi pobrekávala a někdy jen tak ležela s otevřenou pusinkou a namáhavě, přerývaně dýchala. Lina a paní Murdová seděly u ní, vyměňovaly jí studené obklady na čele a snažily se jí vnutit vodu a léky, které jí připravila doktorka. „Nevím, proč má takovou horečku,“ přiznala lékařka. „Můžu dělat jen jedno – snažit se ji srazit.“

Lina byla po tom všem chození v předchozích dnech ráda, že konečně v klidu sedí. Choulila se na krajíčku pohovky s nohama skrčenýma pod sebou a sledovala zmatené počínání jejich ochránkyně. Vypadalo to, že žena má v hlavě stovky věcí najednou a nemůže se rozhodnout, co dřív. Zastavila se, zírala před sebe a mumlala si: „Dobře, tak teď se musím... nejdřív se podívám...“ Pak otevřela obrovskou knihu a listovala v ní. Po chvíli ji zaklapla a spěchala do kuchyně, kde popadla z police nějakou nádobku nebo sklenici a odlila z ní tekutinu nebo odsypala prášek do připraveného hrnečku. Pak se zase vydala na zahradu a donesla odtamtud náruč cibule. Nebo zmizela v zadním pokoji a vrátila se s nějakými sušenými stonky či lístky. Bylo těžké uhodnout, co to vlastně dělá a jestli z toho vůbec něco vznikne. Tu a tam přistoupila k Poppy, vpravila jí do pusy lžici nějakého lektvaru nebo jí přiložila na čelo studenou mokrou žínku.

„Co to máte za velkou knihu?“ zeptala se Lina.

„Aha...“ Jako by ji pokaždé překvapilo, že na ni někdo mluví. „To je... víš, to je o medicíně. Ale většina z toho teď není k ničemu.“ Zvedla knihu a zalistovala v ní. „Najdeš si třeba infekce a pod tím stojí: Předepište antibiotika. Ale co jsou to antibiotika? Nebo si najdeš horečku a je tam

napsáno: Podávejte aspirin. Myslím, že to je nějaký lék proti bolesti, ale ten my nemáme.“

„My jsme v Emberu aspirin měli,“ ozvala se s náznakem pýchy paní Murdová. „Ale ke konci už myslím skoro došel.“

„To jsou věci,“ zabručela doktorka. „My máme jenom rostliny. Bylinky, kořínky, houby a tak podobně. Mám pár starých knih, ve kterých se píše, jak rostliny zpracovávat a na jaké choroby kterou použít. Někdy to funguje, někdy ne.“ Prohrábla si rukou krátké, rozježené vlasy a připlácla si je k jedné straně. „Tolik se toho musím naučit,“ zamumlala. „Tolik toho udělat...“

„Ale váš syn vám jistě pomáhá,“ ozvala se paní Murdová.

„Můj syn?“

„Ano, Torren.“

„Ach,“ hlesla žena. „Torren není můj syn.“

„Že není?“ podivila se Lina.

„Ne,“ zavrtěla hlavou doktorka. „On a jeho bratr Caspar jsou děti mé sestry. Bydlí u mě, protože jejich rodiče zahynuli před lety pod lavinou, když se vydali do hor sbírat led.“

„A jiné příbuzné ti chlapci nemají?“ zeptala se paní Murdová.

„Ještě strýce,“ odpověděla lékařka. „Ale ten se s nimi nechce trápit. Nabídl mi, že mi postaví tenhle dům, když se jich ujmu.“ Pokrčila rameny. „A tak jsem to udělala.“

„Co je to lavina?“ zeptala se Lina. „A hory?“

„Lino,“ zasáhla paní Murdová, „není zdvořilé pořád se tolik vyptávat.“

„Mně to nevadí,“ namítla lékařka. „Pořád zapomínám, že toho tolik nevíte. Opravdu jste žili pod zemí?“

„Ano,“ odpověděla Lina.

Hester Craneová se zamračila. „Ale proč by někdo stavěl město v hlubinách země?“

Lina odvětila, že to netuší. Věděla jen to, co se dočetla v zápisníku, který s Doonem našli cestou ven. Byl to deník, který si psala jedna z prvních obyvatelek města. Líčila v něm, jak se město vydalo osídlit padesát párů, z nichž každý dostal na starost dvě miminka. „Mysleli si, že jim na povrchu hrozí záhuba,“ vzpomněla si. „Tak postavili Ember jako místo, kde budou lidé v bezpečí.“

„Tak to muselo být hodně dávno,“ poznamenala doktorka. „Před Katastrofou?“

„Nevím,“ opakovala Lina. „Ale asi jo. A co je to katastrofa?“

„Katastrofa smetla z povrchu země skoro celou lidskou rasu,“ odpověděla hostitelka. „Někdy ti o tom povím, ale až jindy. Teď se musím jít podívat na Burta Webba. Má podebraný prst.“

„Můžu se ještě na něco zeptat?“ odvážila se Lina.

Žena přikývla.

„Proč se to tady jmenuje Sparks?“

„Sparks, jako jiskry... Tohle jméno dali vesnici lidé z Posledního nákladáku,“ lékařka se pousmála. „Dvaadvacet zakladatelů. Patřili k té hrstce lidí, kteří přežili Katastrofu. Zpočátku si obstarávali jídlo tak, že jezdili od jednoho opuštěného města k druhému. Používali k tomu auta a zbytky té tekutiny, co je poháněla. Říkalo se jí benzlín.“

Auta a nákladáky? podivila se Lina. Benzlín? Ale nechtěla přerušovat vyprávění dalšími dotazy.

„Když začalo docházet jídlo a benzlín,“ pokračovala doktorka, „rozhodli se, že je načase se někde usadit a začít nový život. Našli si poslední nákladák, ve kterém ještě zbýval benzlín, a naložili ho potravinami – jídlem v konzervách a v prášku, nářadím, oblečením, pokrývkami,

semínky, prostě vším užitečným, co našli. Pak se vydali na východ přes Pustiny a dojeli až sem k řece, kde se jim nákladák porouchal. Když otevřeli kapotu, vyletěl do povětří roj jisker. A tak se rozhodli, že se tu usadí, a pojmenovali vesnici podle jisker – Sparks.“ Doktorka se zvedla a začala se rozhlížet, kde má lékařskou brašnu. „Bylo to přiléhavé jméno pro něco, co se rodí. Jsme počátkem něčeho nového – nebo se o to aspoň snažíme. Když chcete rozdělat oheň, musíte nejdřív vykřesat jiskry.“

„Ale oheň je nebezpečnej,“ ozvala se Lina.

„Nebezpečný – ale taky úžasný,“ namítla doktorka. Našla brašnu za židlí a zamířila ke dveřím. „Umí škodit, ale i sloužit.“

*

Lina se už toho dne na náves nevydala. Doufala, že si Doon kvůli ní nebude dělat starosti – ví přece, že je Poppy nemocná, takže mu určitě dojde, že Lina zůstala raději s ní. Zajdu za ním zítra, rozhodla se, a zjistím, co je u Embeřanů nového.

Později odpoledne vyšla ven a posadila se na rozvrzanou lavičku na dvoře před domem. Čekala, jestli někdo připraví večeři, ale nevypadalo to moc nadějně. Doktorka byla pryč – ošetřovala nějakého pacienta s bolením zubů – a paní Murdová šla nahoru s Poppy, která asi před hodinou začala plakat a nedala se nijak utišit.

Najednou se dveře domu rozlétly a na prahu se objevil Torren. Obešel Linu a postavil se před ni.

„Tvoje sestra asi umře,“ prohlásil.

Lina sebou škubla. „To teda neumře.“

Torren pokrčil rameny. „Mně přijde, že jo,“ namítl. „Myslím, že má nákazu.“ Posadil se na dřevěnou židli,

odkud viděl Lině nejlépe do tváře. Měl na sobě něco na způsob tílka – vypadalo to jako pytel s prostřiženými otvory na ruce a hlavu – a hubené nohy mu čouhaly z kratšů vyrobených ze stejného materiálu. Vlasy si učesal tak, že mu nad čelem bojovně stály, takže jeho podlouhlý obličej vypadal ještě delší.

„Nevím, co to meleš,“ zavrčela Lina.

„Ty nevíš o Trojí nákaze?“ zeptal se Torren přehnaně udiveným tónem. „Nebo o Čtyřech válkách? Neslyšelas nikdy o Katastrofě?“

„Slyšela,“ odpověděla Lina. „Ale nevím, co to znamená. Ničemu z toho nerozumím.“

„Tak já ti to vysvětlím,“ prohlásil Torren. „Abys nebyla tak pitomá.“

Lina neodpověděla. Dráždilo ji, že s ní mluví tak opovrhlivě, ale chtěla se o tomto světě dozvědět všechno, co se dalo. Nechá ho mluvit. Ale nebude se na nic vyptávat.

„Stalo se to už dávno,“ spustil Torren pečlivou výslovností a učitelským tónem. „Tenkrát byly na světě miliony lidí. Všichni byli geniální. Dokázali mluvit tak, že se jejich hlasy nesly přes celou zem, dokázali vidět lidi, kteří byli vzdálení desítky dní cesty, a taky uměli létat.“ Odmlčel se a čekal. Nepochyboval, že to Linu ohromí.

Taky že ano, ale dívka na sobě nedávala nic znát. Stejně jí nejspíš lže. Lhostejně přikývla.

„Uměli dělat hudbu, která se rozlíchala do dálky. Měli spoustu hladkejších cest a mohli po nich jezdit, kam chtěli, a strašně rychle. Taky měli obrazy, co se samy hejbaly.“ Torren se na chvíli odmlčel. Vytáhl z kapsy pecky od meruněk a začal si s nimi líně pohazovat.

Tak dobře. Zeptá se. „Jak to myslíš, že se hejbaly?“

„Věděl jsem, že to nepochopíš,“ ušklíbl se Torren. „Obrovský obrazy, větší než dům. Říkali tomu kino.“

Normálně se koukali na takovou bílou zeď a tam viděli nějaký příběh, i se zvukem a hlasama, se vším všudy.“

„Jak to všechno víš?“ zeptala se Lina. Napadlo ji, že si to může klidně vymýšlet.

„Učili jsme se to ve škole,“ odsekl Torren. „Učí nás hodně o starých časech. Nemáme to zapomenout.“

„A tys ty pohyblivé obrazy viděl?“

„Jasně že ne,“ odpověděl Torren. „Na to musíš mít elektřinu. A tu už dávno nemáme.“ Cvrnkl peckou po ptákovi, který se slétl napít k misce s vodou. Tvor zamával křídly a poplašeně vzlétl.

„My jsme ji měli,“ ozvala se Lina a cítila, že má na chvíli nad klukem navrch. „V Emberu elektřina byla, než se všechno rozbilo. Měli jsme pouliční lampy, světlo v domech a elektrický sporáky v kuchyních.“

Torren se zatvářil zaskočeně. „Ale pohyblivé obrazy jste neměli?“

Lina zavrtěla hlavou. „A vůbec,“ povzdychla si, „co to má společnýho s mojí sestřičkou?“

„Hned se k tomu dostanu, když mě necháš domluvit.“ Do Torrenova hlasu se vrátil přehnaně důležitý tón. „Takže na světě byly miliardy lidí, až jich začalo bejt vážně moc. A úplně všechno zničili. Proto přišla Trojí nákaza. Ale ještě před ní došlo ke Čtyřem válkám.“ Znovu se odmlčel a zadíval se na ni tím svým nesnesitelně povýšeným pohledem. Zvedl přitom tenká obočí.

„Tak už mi to řekni,“ vyzvala ho. „Nekoukej na mě takhle.“

„Ty nevíš o Čtyřech válkách?“

„Ne. Co je to válka?“

„Válka je, když jedna skupina lidí bojuje s jinou o nějakou věc, kterou chtějí mít obě strany. Jako kdybys měla dobrý kus země a dvě skupiny lidí, co na ní chtějí žít.“

„A proč tam nemůžou žít společně?“

„Protože *nechtějí* žít společně,“ utrl se na ni jako by se zeptala obzvlášť hloupě. „Nebo se taky válčí kvůli pomstě. Řekněme, že jedna skupina lidí udělá tý druhý něco špatného, třeba jí ukradne slepice. Tak ta druhá jí to oplatí. Tak taky může začít válka. Ty dvě skupiny se mezi sebou snaží navzájem pozabíjet. A ta, která zabije víc lidí, vyhraje.“

„Zabíjejí se kvůli slepicím?“

„To byl jenom příklad. Ve Čtyřech válkách se bojovalo kvůli důležitějším věcem. Jako třeba kdo bude mít větší kus země. Nebo jestli máš věřit v tohohle, nebo támhletoho boha. Nebo kdo bude mít zlato a šťávu.“

Lina z toho byla celá zmatená. Netušila, co to znamená *boha* ani *zlato*, a nevěděla si rady ani se *šťávou*. „Ty asi myslíš sirup,“ vybavila si velké plastové lahve ze skladiště v Emberu, „co se ředí vodou a pak se pije?“

Torren obrátil oči v sloup. „Ty teda nevíš *vůbec nic*,“ zavrčel a mrštil zbylými peckami po třech ptácích s rudou hlavičkou, kteří vyzobávali semínka mezi cihlami. Ptáci se s poplašeným pípáním rozletěli na všechny strany. „Šťáva se říká naftě – takový hustý černý tekutině. Byla hrozně cenná. Všichni ji chtěli, ale nebylo jí dost, a tak o ni bojovali.“

„Mlátili se?“

„Něco mnohem horšího,“ odpověděl Torren. Naklonil se, opřel lokty o kolena a začal Lině tlumeným zastřeným hlasem vyprávět o strašlivých starodávných zbraních – o kanónech, které zabíjejí na ohromnou dálku, o bombách, které zničí a spálí celá města. „Celej svět byl v plamenech,“ dodal dramaticky a očka mu zasvítla. „A potom přišla nákaza.“

„Nevím, co to je,“ připomněla mu Lina.

„Nákaza je nemoc,“ vysvětloval Torren. „Taková, co ji jeden člověk dostane od druhého, a než to stihneš zarazit, začne se strašně rychle šířit.“

„Něco takovýho jsme měli taky,“ ozvala se Lina. „Kašlovou nemoc – občas se objevila, zabila spoustu lidí a pak zase zmizela.“

„My jsme měli tři,“ pochlubil se Torren, jako by něco takového bylo mnohem lepší. „Při té první člověk zeslábl, jako by měl umřít hladu. Při té druhé měl pocit, že má tělo v jednom ohni, a umřel na přehřátí. A při té třetí nemohl popadnout dech. Nikdo neví, odkud se ty nákazy vzaly. Prostě se objevily a smetly lidi jako vichřice.“

Lina se zachvěla. Najednou byla z Torrena, který jí s takovým potěšením líčil všechny ty hrůzy a úmyslně používal neznámá slova, celá vyčerpaná.

„Takže Čtyři války a Tři nákazy, a dohromady to je Katastrofa,“ uzavřel Torren. „Když bylo po všem, nezůstal na světě skoro nikdo naživu. Proto jsme museli začít úplně od začátku.“ Vstal a smetl na zem větvičku, která se mu přichytila na kratásech. „Teď už války nemáme,“ prohlásil. „Naši vůdci říkají, že už nikdy nesmíme bojovat. A kromě toho není s kým. Ale kdyby se někdy bojovalo, tak *my* vyhrájeme, protože máme tu strašnou Zbraň.“

„Strašnou Zbraň?“ opakovala Lina. „Co je to?“

V tu chvíli však vyšla ze dveří paní Murdová s Poppy v náručí. Lina vyskočila a rozběhla se k ní. „Už je jí líp?“

„Trochu.“ Poppy se opírala paní Murdové o rameno, hlavičku měla svěšenou na stranu a v očích prázdný pohled. „I-na,“ kníkla slabounce. Lina ji zavískala v jemných hnědých vlasech.

Torren vrhl na paní Murdovou lhostejný pohled a odešel ze dvora. Branka za ním zaklapla.

„Ale Poppy nemá nákazu, že ne?“ ozvala se Lina.

„Nákazu? Určitě ne,“ odpověděla paní Murdová. „Jak jsi na to přišla?“

„To mi napovídal ten kluk,“ zavrčela Lina. „Ten hrozný kluk.“

Poprvé v práci

Nazítří Ben Barlow rozděloval na návsi obyvatele hotelu Maják do pracovních skupin. Ty měly společně pracovat i jíst. Každou družinu povede někdo z vesnice. Ten bude rozhodovat, kde jsou toho dne zrovna zapotřebí pracovníci. Skupinka tak bude pracovat někdy v pekárně, jindy v ševcovské dílně nebo při opravách vozů. Případně se mohou věnovat práci kolem hotelu, kopání studny nebo stavbě plotu. Dříve nebo později se téměř všichni vystřídají a každý nově příchozí si vyzkouší takřka všechny druhy prací. Tak se nejlépe naučí, co budou potřebovat, prohlásil Ben.

Doon byl ve skupině s tatínkem, dvěma učitelkami z emberské školy (slečnou Thornovou a slečnou Polsterovou), dřívější správkyní skleníků Clary Laineovou a knihovníkem Edwardem Pocketem. Ten s nimi měl jíst, ale nemusel pracovat, protože byl už hodně starý.

Doon našel mezi lidmi na návsi Linu. Viděl ji poprvé od chvíle, kdy dorazili do vesnice. Vyprávěl jí o hotelu Maják a

ona mu vylíčila, jak to vypadá u doktorky doma a co jí Torren vyprávěl o Katastrofě. Lina a paní Murdová měly tvořit samostatnou dvojici, která bude pomáhat Hester Craneové s léčením, když už u ní bydlí. Poslali je domů, zatímco ostatní pracovní skupiny se pustily do prvního úkolu: vykopat u hotelu záchodky.

Vydali se do řídkého lesa za hotelem. Předáci přinesli ze Sparksu krumpáče a lopaty a rozdělili nářadí lidem. „Vykopejte padesát děr,“ nařídili jim. „Každou dva metry hlubokou. Potom nad nimi postavte dřevěné stříšky.“

Ale Embeřané ještě nikdy nic nekopali a nenabírali na lopaty. Vesničané jim ukazovali, jak mají špičkou lopaty nabrat hlínu a jak mají zvednout krumpáč do vzduchu a silně s ním udeřit do země. Lidé z Emberu nejdříve jen nemotorně mávali krumpáči, bezmocně škrábali tvrdou zem a odhrabovali pouhé hrstičky hlíny. Po deseti minutách tvrdé práce dokázali udělat jen pár mělkých prohlubní a brzy jim začal docházet dech. „Říkali jste *dva metry* hluboko?“ vykřikl kdosi.

„Přesně tak!“ zazněla odpověď.

A tak se Embeřané vrátili k úkolu, který byl pro většinu z nich tím nejtěžším v životě. Doon měl po hodině kopání puchýře na ruku a ztuhlý krk. Někteří to vzdali a svalili se na zem, byli celí zpocení a bolely je všechny svaly. Doon zaťal zuby a pokračoval, ale s úlevou si oddechl, když se v poledne práce přerušila a předáci odvedli své svěřence na oběd do vesnice. Embeřané se vlekli za nimi a Doon slyšel, jak si mezi sebou špitají: „Myslíš, že budeme muset pracovat *denně*?“ „Doufám, že nás to posílí.“ „Nebo zabije.“

Každá skupina mířila na oběd do jiné domácnosti. Doon měl se spolupracovníky obědovat u Partonových. Kráčeli ulicemi za podsaditou veselou Martou Partonovou, jejíž

mohutná zadnice se při chůzi houpala ze strany na stranu. „Prosím,“ prohodila po pár minutách a otevřela před nimi nenatřené dřevěné dveře, aby vpustila šest hostů dovnitř. „Jen pojd'te dál.“

Doon si prohlížel místnost s nízkým stropem. Na jednom konci stál dlouhý dřevěný stůl, na druhém bylo před výklenkem v okouřené zdi několik sedátek. Seděli na nich dva lidé, kteří při příchodu Embeřanů povstali. Marta je představila. „Můj manžel Ordney,“ ukázala na vysokého hubeného muže s knírem jako tenký hnědý kartáček. „A náš syn Kensington.“

Hubený blondáček s velkýma ušima a pihovatým nosem byl o něco mladší než Doon. Klopil oči k podlaze a jenom sem tam po příchozích střelil rychlým zvědavým pohledem. „Dobrý den,“ hlesl stydlivě.

„A tohle jsou lidé z podzemí,“ oznámila Marta muži a synovi a usmála se na hosty. „Měli jste štěstí, že jste našli cestu sem k nám,“ prohlásila. „Další vesnice, o kterých víme, jsou jen ubohé malé osady stovky kilometrů odsud. Všude jinde je jen tvrdá kamenitá půda, trosky a travnaté pláně.“

„A nejenže jste přišli na pravé místo,“ přidal se k ní Ordney, „ale přišli jste i v pravý čas. Stálo nás to léta tvrdé práce, ale Sparksu se teď daří docela dobře.“

„Tak dost,“ uzavřela hovor Marta a tleskla. „Najíme se!“

Usadili se kolem velkého stolu a žena přinesla talíře s jídlem. „Řekla bych, že tohle jste asi ještě neochutnali,“ prohodila a nechala kolovat misku čerstvého hrášku. „Natrhala jsem ho dnes ráno. A tohle je dýňový chleba, z dýní, které jsem zavařila z loňské sklizně. Dobré, vidíte? Měli jste tam u vás dýňový chleba?“

„To ne,“ přiznal Doonův tatínek.

„Ale měli jsme hrášek,“ ozvala se Clary. „Vypěstovaný v našich sklenících.“

„A ten byl skvělý,“ dodala loajálně paní Polsterová. „I když trochu menší než tenhle.“

„A nakládanou mrkev možná taky neznáte,“ pokračovala Marta, zatímco posílala talíře kolem stolu. „Tu jsem dělala podle maminčina slavného receptu.“

„Ale mrkev jsme měli,“ bránila čest Emberu paní Polsterová. „Krásnou, světle oranžovou, někdy měřila až deset centimetrů.“

„Opravdu?“ podivila se Marta. „Naše obvykle měří třicet.“

Slečna Thornová jemně uždibovala jídlo a jen tu a tam něco zdvořile pochválila. Edward Pocket se krmil s takovou chutí, že neměl ani čas mluvit. Kensington jedl klidně a tiše. Když se po něm Doon podíval, zjistil, že ho chlapec sleduje. Ale jakmile se jejich pohledy setkaly, uhnul Kensington očima k talíři.

Ordney Parton si odkašlal. Zřejmě to byl signál, že chce promluvit, protože jeho žena a syn se na něj zadívali. „Nikdy jsem netušil,“ začal pozvolna, „že existuje druh lidí, kteří žijí pod zemí. Tady na povrchu vám to musí připadat zvláštní.“

„My ale nejsme jiný druh lidí,“ namítl Doon. „A všechno tady nám připadá blízke, protože jsme původně přišli odsud.“

„Odsud? To asi ne,“ zavrtěla nedůvěřivě hlavou Marta. „Vždyť se nám vůbec nepodobáte. Jste mnohem... snad se nebudete zlobit, když to řeknu... menší, a taky máte bledší plet’.“

„To je pravda,“ souhlasila Clary. „Ale podle mně je to proto, že jsme žili tak dlouho ve tmě. Tady nahoře je všechno větší a barevnější.“

„Ale proč si myslíte, že jste přišli odsud?“ zajímala se Marta.

„Protože jsme si to přečetli v deníku, který jsme našli cestou,“ vysvětloval Doon. „Vedla si ho paní, která patřila k prvním osadníkům Emberu. A ti všichni přišli do podzemí z tohoto světa.“

„Vážně?“ Marta si Doona nedůvěřivě prohlížela. „Musím říct, že nic tak podivného jsem v životě neslyšela.“

Doonův tatínek změnil téma. „Máte hezký domek,“ pochválil Partonovy. „Z čeho je?“

„Z hlíny,“ odpověděla Marta.

„Vypálené,“ upřesnil Ordney. „Tvrdé jako kámen.“

„Má silné stěny,“ pokračovala jeho žena, „takže v létě je uvnitř chládek a v zimě teplo.“ Natáhla se pro další nakládanou mrkvičku. „A v čem jste bydleli vy? V nějakých norách?“

„V kamenných domech,“ odpověděl Edward Pocket, který se najednou zapojil do hovoru, protože už dojedl. „Patrových. Velice solidních. Nikdy v nich nebylo moc horko.“

Nastalo ticho.

„Bylo to vynikající,“ ozvala se slabým hláskem slečna Thornová.

„Velice chutné,“ přidala se paní Polsterová. I další stolovníci pěli na jídlo chválu a Marta se rozzářila.

Když se zvedli, zašla žena do kuchyně a vrátila se s košíkem plným balíčků v plátěných ubrouscích. Rozdělila je mezi hosty. „Vaše večere a snídaně,“ vysvětlovala.

„Děkujeme vám,“ ozval se za všechny Doonův tatínek. „Jste velice laskavá.“

Pak se vyhrnuli ze dveří, Doon jako poslední. Když překračoval práh, ucítil, jak mu někdo zlehka klepe na

rameno. Obrátil se a spatřil, jak za ním stojí Kensington s vykulenýma očima.

„Ty jsi ten kluk, co našel cestu ven?“ zašeptal blondáček.

Doon přikývl.

„Myslel jsem si to,“ odpověděl chlapec. Pak udělal podivný posunek – sevřel ruku v pěst a vystrčil palec. Doon tomu nerozuměl, ale napadlo ho, že to musí znamenat něco pochvalného, protože hoch se přitom plaše usmíval. „Můžeš mi říkat Kenny,“ šeptl a couvl zpátky do domu.

Doon se vydal za tatínkem a ostatními. Už o mně slyšel, pomyslel si a u srdce ho příjemně zalechtalo. I když – Kenny je ještě mrňous. Je normální, že mladší kluci obdivují starší.

*

Embeřané kopali záchodky celé odpoledne. K večeru byl Doon na konci sil. Když je předáci rozpustili, vydal se po svahu k řece. Na tomhle místě ležely ve vodě poblíž břehu velké ploché balvany. Doon si jeden z nich vybral a vyčerpaně se na něj svalil. Slunce zapadalo a obloha se zbarvila do růžova. Stromy na druhém břehu vrhaly přes řeku dlouhé temné stíny. Doon se dlouho jen tak díval do dálky a v hlavě mu lenivě kroužily útržky myšlenek.

Embeřanům bude trvat několik dní – i když jich pracují skoro čtyři stovky –, než vykopou záchodky a postaví přístřešky. Už teď jsou unavení. Kdy si na tuhle tvrdou práci zvyknou? Doon si neuměl představit, že by se měl den co den cítit takhle zničený. Na rukou měl puchýře, zápěstí i záda ho bolely a krk měl vzadu horký a jakoby popálený. A to je mladý a silný! Co teprve starší lidé nebo mladší děti? Samozřejmě, že všichni musí pracovat, pokud chtějí, aby je vesničané krmili, ale...

Doonovy úvahy přerušilo šustění kroků.

Otočil se. Po svahu k němu mířil Tick Hassler. Doonovi se lehce zrychlil tep. Tick se brodil dlouhými kroky trávou, a když došel ke kamenitému břehu, začal obratně přeskakovat z kamene na kámen, ani se nezapotácel. Zvedl ruku k pozdravu a Doon mu odpověděl stejně.

„Přemýšlíš o životě?“ zeptal se Tick, když došel až k Doonovi, a usmál se na něj.

„Vlastně ani ne,“ připustil Doon. „Jen se tak koukám.“

„Aha.“ Mladík si založil ruce v bok a zadíval se přes řeku. Zapadající slunce mu osvítilo tvář, takže to vypadalo, jako by sama zářila, a jeho stín dopadl na ploché balvany. Doon si přál, aby se Tick posadil vedle něj a dal se s ním do řeči. Mladík se po chvíli ozval: „Chci ti něco říct.“

Doon vzhlédl. Tick měl tak světle modré oči, až to bralo dech.

„Dovedl jsi nás na báječné místo,“ pronesl mládenec.

Doona jeho pochvala potěšila. Přikývl.

„Vážím si tě,“ pokračoval Tick. „Jseš ještě kluk, ale když jsme byli v maléru, vzals to do rukou a začal jednat. Zachoval ses statečně.“

Doon se většinou příliš nestaral, co si o něm myslí jiní lidé, ale o Tickovo mínění stál a měl z jeho slov radost. Vlastně mu ani nevadilo, když Tick řekl, že je „ještě kluk“. „Děkuju,“ ozval se. Napadlo ho, že teď se Tick určitě posadí vedle něj a pustí se s ním do vážnějšího hovoru, ale mladík místo toho přiskočil na další kámen, takže stál k Doonovi zády.

Oba chvíli mlčky pozorovali rudnoucí oblohu. Pak se Tick obrátil a vydechl: „Je to tady nádherný. Koukni se na to!“ Opsal paží oblouk, do něhož se vešly stromy, tráva, řeka i krvavá sluneční koule.

„Jasně,“ souhlasil Doon. „Je to paráda.“

„Potřebujeme jen trochu víc pohodlí,“ pokračoval Tick. „Už mám nějaký nápady. Nejdřív ze všeho musíme opravit ten barák. Zorganizovat lidi a pracovat společně. Začít třeba se zasklíváním oken. Natáhnout od řeky trubky, abysme měli čistou vodu. Co myslíš?“

„Určitě,“ souhlasil Doon.

„Chet Noam do toho chce jít se mnou,“ ozval se Tick. „Taky Lizzie Biscová a Allie Bright. Co ty?“

„Já taky,“ odpověděl Doon. Trochu ho zklamalo, že Tick oslovil nejdřív jiné, než přišel za ním.

„Ty by sis moh poradit s těma trubkama,“ pokračoval mladík. „Když jsi dělal v Potrubí.“

Doon přikývl. Popravdě řečeno byla spousta věcí, které by dělal mnohem radši než zase pracovat na vodovodu jako kdysi v Emberu. Ale možná, že pracovat s Tickem bude zábava. Z mladíkových vlídných světlých očí sálala nezdolná energie.

„Musíme toho tolik udělat...“ Doon čekal, že uslyší konec věty, dozví se, co všechno je tady čeká, ale Tick nechal svá slova vyznít do ztracena. Sklonil se, vylovil oblázek uvízlý mezi většími kameny, rozmáchl se a vší silou jím mrštil do vzduchu. Kamínek vylétl jako černý puntík na rudé nebe, opsal oblouk a s cáknutím dopadl na mělčinu u protějšího břehu.

Tick se obrátil k Doonovi s rozjařeným dychtivým úsměvem. „Tak zatím,“ rozloučil se, přeskákal po kamenech na břeh a vydal se zpátky k hotelu.

Když zmizel, Doon sebral další kamínek a vší silou hodil. Oblázek dopadl doprostřed řeky. Nebyl to špatný hod, ale Tickův byl lepší.

Tulačka a kolo

Uplynulo několik dní. Poppy bylo chvílemi líp a vzápětí zase hůř. Lina a paní Murdová zůstávaly po celou dobu u ní, přikládaly jí na čelo studené obklady a snažily se jí vpravit do úst lektvary od doktorky Craneové. Když se paní Murdová nestarala o Poppy, zkoumala věci v lékařském pokoji a prohlížela si tamní sbírku bylinek, sirupů a prášků. Dělal si přitom poznámky do sešitku a snažila se dát věcem nějaký řád. Hester Craneová často nebyla doma – chodila navštěvovat pacienty do vesnice, a pokud zrovna v domě byla, dělala deset věcí najednou. Nebo se o to spíš pokoušela, protože ji pokaždé vyrušili další pacienti, kteří ve dne v noci klepali na dveře. Lině připadalo, že lidé ve Sparksu se neustále řežou do prstů, dostávají křeče do svalů, vyrážku a horečku. Doktorka jim podala léky nebo ovázala ránu a lidé jí později přinesli něco za odměnu – košík vajec, skleničku nakládaných okurek nebo pytel s čistými hadříky.

Ale někoho tak nepořádného jako paní Craneovou Lina ještě nikdy neviděla. Jednou nakoukla do lékařského pokoje, když tam nikdo nebyl, a užasla nad tím, jaký chaos tam panuje. Na přeplněných policích a stolech se povalovaly lavičky a krabičky a zavařovačky s nejrůznějším obsahem, všechno páte přes deváté. Lina nedokázala pochopit, jak se v tom zmatku dokáže doktorka vyznat.

Hostitelce trvalo několik dní, než přišla na to, jak by jí Lina mohla pomáhat. Ale když se k tomu konečně dopracovala, začala jí dávat desítky příkazů, jeden za druhým, aniž by si uvědomovala, že dívka vůbec netuší, jak je splnit.

„Došla bys zalít chřest?“ dožadovala se. Než se Lina stačila zeptat, co je to chřest a kde ho najde, lékařka pokračovala: „A mohla bys pak natrhat nějaké hadry, co jsou v kuchyni v koši, a udělat z nich obvazy? Až s tím skončíš, mohla bys vytřít podlahu v lékařském pokoji – tuhle jsem tam něco vylila, myslím pod oknem. A slepice, musíš nakrmit slepice.“ V tu chvíli už byla jednou nohou ze dveří a Lina si musela zapamatovat celý sled úkolů a zjistit, co každý z nich vůbec znamená.

Lině tu připadalo všechno hrozně nepraktické. Když chtěl člověk vodu, musel vyjít z domu, jít před branku k pumpě a hýbat těžkou rukojetí nahoru a dolů. Když chtěl jít na záchod, musel do malé zapáchající budky za domem. V noci se tam muselo svítit svíčkou. A vaření? Lina si nejdříve myslela, že doktorka ani nemá na čem. Když se jí zeptala, majitelka domu odpověděla: „Ale jistě, tady mám sporák,“ a ukázala na špinavý železný soudek v rohu kuchyně, „ale v létě ho moc nepoužívám. Udržet v něm oheň dá moc práce, a jde z něj hrozné horko. V létě většinou jíme jen to, co se nemusí vařit.“

Když ale přece jen chtěla něco uvařit – třeba vejce nebo čaj –, přidržela si, nacpala do dvířek v soudku pár suchých větviček a trochu trávy a zapálila je. Někdy použila zápalku, někdy křesala tvrdými kamínky, dokud z nich nevyskočila jiskra. Pak musela přikládat stále větší větvičky a dřívka, aby oheň nezhasl. Tyhle plameny připadaly Lině vcelku bezpečné, i když rozhodně neměla v úmyslu příliš se k nim přibližovat. Ale aspoň byly uvnitř kovového soudku. Nehrozilo, že by na ni mohly skočit jako oheň z díry ve zdi – které se říkalo krb – ve vedlejším pokoji. Po tom prvním večeru už ho tam doktorka naštěstí nerozdělávala. Ve dne bylo stále tepleji a v noci už nebyla příliš velká zima. Další zdroj tepla nebyl tedy zapotřebí.

Jednoho dne, asi tak po týdnu, co se hosté v domě ubytovali, přišla za paní doktorkou vesničanka, která potřebovala ovázat ránu, ale také se s nimi chtěla podělit o novinku. Byla to vyzáblá mladá žena se zažloutlými zuby. Na zápěstí měla krvavý šrám od rezavého drátu. „Do vesnice přijela tulačka,“ oznámila dychtivě. „Zrovna dneska ráno.“

„Co je to tulačka?“ zeptala se Lina.

Lékařka, která právě nemocné ovazovala zápěstí pruhem plátna, odpověděla: „Tuláci se vydávají do Pustin a nosí odtamtud věci.“

„Ze starých míst,“ dodala návštěvnice. „Z rozbořených měst.“

„Můj brácha Caspar je tulák!“ pochlubil se Torren. „A až vyrostu, stanu se taky tulákem a budeme jezdit spolu.“

Lina poprvé viděla Torrena trochu šťastnějšího. V očích mu zasvitla naděje.

„To musí bejt bezva,“ ozvala se Lina. „A není to nebezpečný?“

„Je. Někdy narazíš na jiný tuláky, který chtějí stejnou věc jako ty. Taky tě můžou napadnout lupiči. Musíš s nima bojovat. Caspar má bič.“

„Bič?“

„Dlouhej tlustej provaz. Skoro tak dlouhej jako tenhle pokoj. Když se mu někdo plete do cesty, tak ho tím bičem šlehne.“ Zvedl ruku nad hlavu a naznačil švihnutí. „Švih! Švum!“

„Nech toho,“ napomenula ho nepřítomně doktorka a uvázala na obvaze poslední uzlík. Když poraněná žena odešla, vydali se všichni pospolu – doktorka, Torren, Lina a paní Murdová s Poppy v náručí – na náves.

Tam už se shromáždil dav zvědavců. Lina se rozhlížela, jestli někde neuvidí Doona, ale chlapec nikde nebyl. Embeřanů tam bylo vlastně jenom pár, všichni zřejmě pracovali někde jinde. Přišla však většina vesničanů a teď se tísnili kolem velkého nákladáku. Byl naložený soudky i bednami a před ním stála snědá žena s pevnými svaly na nohou a rukou. „Byla jsem daleko na severu,“ vykládala zvučným hlasem, „až v těch nejodlehlejších koutech Pustin. Putovala jsem po cestách, kde jsem celé dny a týdny nepotkala ani živáčka. A v těch vzdálených krajích jsem narazila na domy a usedlosti, které ještě nikdo neobjevil. Přivezla jsem vám odtamtud poklady.“ Pokynula dlouhou snědou paží. „Přistupte blíž a přesvědčte se na vlastní oči!“

Dav se začal tlačit kupředu. Tuhle tulačku zřejmě vesničané znali, protože ji hlasitě zdravili a vyptávali se jí.

„Přivezla jsi nám papíry na psaní, Mackie?“

„A co semena?“

„A nějaký náradí?“

„A sirky?“

„A co oblečení? Už mě nebaví pořád všechno přešívát!“

„Všechno mám, a ještě mnohem víc!“ vykřikla tulačka. „Jen pojd'te blíž. Začneme s vzácnými věcmi.“ Naklonila se nad otevřenou bednou a chvíli se v ní přehrabovala. Když se narovнала, držela začouzený železný kotlík, který byl tak těžký, že ho musela zvednout v oběma rukama. „Co nabízíte?“ vykřikla.

„Čtvrt litru sušených meruněk!“

„Půl litru hrášku!“

„Soudek kukuřičné mouky!“

Tulačka naslouchala, nakláněla hlavu, zvedala obočí. Počkala, až návrhy utichnou, a pak ukázala na vysokou mladou ženu s lesklými černými vlasy, která nabízela pět bochníků kukuřičného chleba se zapečenými meruňkami. „Je váš!“ zvolala a vložila jí kotlík do rukou.

Pak z obrovské papírové krabice vylovila další vzácnost. Zvedla vysoko nad hlavu menší modrou krabičku. „Mýdlové vločky!“ ohlásila. „Dvacet čtyři krabic!“

Okamžitě se přihlásily desítky zájemců a vločky byly v mžiku rozebrány. Jako další přišly na řadu pánve na vaření, dvě teplé bundy z lesklé látky, kotouče lan, zahradnické nářadí, knížky, jedny nůžky, pár klik ke dveřím a hřebíky. Na voze však byly i neužitečné zbytečnosti. Jedna žena si za pět mrkví koupila dva vodovodní kohoutky, jeden označený písmenem T a druhý S. „Co s nima budete dělat?“ zeptala se jí Lina. Lidé čerpali vodu ručně z několika vesnických studní. V žádném domě neměli tekoucí vodu. „Obrátím je a vyrobím z nich svíčky,“ odpověděla pyšná majitelka kohoutků.

Když tulačka vytáhla hrst šperků, zalapala Lina po dechu. Něco takového ještě nikdy neviděla: náhrdelníky a náramky z blyštivých kamenů, stříbrné řetízky. Ale o tytohle třetky se zajímalo jenom pár lidí a skoro nic za ně nenabízeli. Jedno děvče navrhlo, že dá miskou brambor, ale

šperky nakonec dostal jiný vesničan za mírně obnošené sandály. „Jestli je nebude chtít žena,“ pronesl rozšafně, „vyzdobím s nima postroje volům.“

Tulačka vytáhla poslední zboží – balíky papíru, krabičky zavíracích špendlíků, nějaké lžice a vidličky. Doktorka Craneová měla zájem o pár malých skleněných lahviček.

„Ahoj, Hester!“ pozdravila ji tulačka. „Ráda tě vidím.“

„Já tebe taky, Mackie,“ pokývla doktorka. „Už jsi tady dlouho nebyla.“

„Doufala jsem, že přijdeš,“ prohodila tulačka. „Narazila jsem cestou na tvého synovce.“

„Na Caspara?“ zaječel Torren tak pronikavým hlasem, že se po něm několik vesničanů užasle ohlédlo. „Kde je?“

„V kraji jabloní,“ odpověděla Mackie. „Říkala jsem mu, že jedu k vám, a on na to, že mám vyřídit, že se už chystá domů.“

„Vážně?“ prohodila lékařka, kterou to na rozdíl od Torrena očividně nijak zvlášť nerozrušilo. „Už jsme ho dlouho neviděli.“

„Jeden rok, deset měsíců a devatenáct dní,“ vyhrkl Torren. „Neříkal, kdy se přesně vrátí?“

„Určitě brzo,“ ujistila ho tulačka. Vložila skleněné lahvičky do plátěného sáčku. „Hádám, že do dvou týdnů je tady.“

Když obchodování skončilo, vydala se Lina s paní Murdovou a doktorkou zpátky domů. Paní Murdová nesla spící Poppy. Torren uháněl před nimi a vykopával hubenýma nohama do stran. Samou radostí vyskakoval na schody, odrážel se od zdí, chytal se větví stromů a houpal se na nich.

Když se přiblížili k domu, chlapec se najednou otočil a rozběhl se proti nim. „Budete muset vypadnout z podkroví!“ zaječel na Linu a paní Murdovou. „Můj brácha bude chtít

svůj pokoj! Bude chtít bejt se mnou! Budete se muset odstěhovat!“

„Vždyť jo,“ odsekla Lina. „Taky že se odstěhujeme. Budeme bydlet s našima lidma, jen co se Poppy uzdraví.“

Torrenova hubená tvářička se rozzářila nadšením. „Jo, jo, jo! A kdy to bude?“

„Dneska ne,“ zavrčela Lina. „Hned teď určitě ne.“

„Ale brzo!“ vykřikl chlapec. Znovu je předběhl, proletěl brankou a vřít se na dvůr.

Paní Craneová jim řekla, aby si z Torrena nic nedělaly: je tak rozčilený, až je hrubý. Ale Lině se zdálo, že když jde o Torrena, doktorka nevidí věci v pravém světle. Nebyl neotesaný, jenom když byl rozčilený, on se ani jinak chovat neuměl. Ale jeho teta byla natolik pohlčená prací, že ho téměř nevnímala. Kdyby se mu víc věnovala, pomyslela si Lina, třeba by nebyl tak protivný.

Jenže teď protivný *byl* a ona se už nemohla dočkat, až se ho zbaví. Ještě dva týdny, letělo jí hlavou. Pak se setkáme s Casparem Velikým, a pokud bude Poppy zdravá, dostane Torren zpátky svůj pokoj. A my půjdeme bydlet s Doonem a ostatními.

*

Lina tu a tam vídala lidi na podivných povozech, jak projíždějí po cestě kolem domu. Jediné vozíky, které znala z Emberu, byly těžké dřevěné kárky. Ale tady šlo o něco jiného: štíhlý stroj se dvěma koly, na kterém lidé seděli, místo aby ho tlačili. A kroužili nohama ve vzduchu pořád dokola. Lina po něčem takovém hrozně toužila! Strašně si to chtěla vyzkoušet.

„Co je to?“ vyptávala se doktorky.

„To je kolo,“ odpověděla udiveně paní Craneová. „Ty jsi nikdy žádné neviděla?“

„Ne,“ přiznala Lina a toužebně se za kolem zadívala. S kolem bych uháněla ještě rychleji, než kdybych běžela, pomyslela si. Mohla bych se dostat tak daleko, a tak rychle... Zahleděla se k zvlněným kopcům na obzoru. S kolem bych dojela všude. Až tam, kde cesty končí.

„Kdybych se tak na něm mohla svézt,“ vzdychla si.

„To můžeš, jestli chceš,“ odpověděla lhostejně lékařka. „Vzadu za kůlnou na náradí jedno staré kolo je. Myslím, že pořád funguje.“

„Fakticky?“ Lina málem upustila koš s vejci. „A mohla bych to zkusit hned teď?“

„Proč ne?“ opáčila lékařka. „Ale nezalila bys prosím nejdřív petržel? A kdybys mohla vyloupat ten hrášek... a taky možná opláchnout špenát...“

Lina se s vervou pustila do práce; celá se třásla nedočkavostí, až kolo vyzkouší. Pak se rozběhla za kůlnu. Kolo tam stálo opřené o dřevěnou stěnu. Bylo sice staré, ale překrásné – z drátů, úzkých trubek a tyčí. Pod vrstvou prachu bylo napůl červené a napůl šedivé. Mezi drátěnými paprsky prorůstaly šlahouny révy, sedátko pokrývala vrstva pavučin. Lina popadla řídítka a vytlačila kolo z úkrytu. Došla s ním až na cestu a ometla z něj pavučiny, suché listí a stébla trávy. Pak přehoupla nohu přes středovou trubku a posadila se na trojúhelníkové sedátko.

A co teď?

Zbytek dopoledne strávila přemýšlením a pokusy. Když šlápla na malou plošku, kolo popojelo kupředu, převážilo se na jednu stranu a Lina se musela opřít nohama o zem. Znovu nasedla, rozjela se, ale nevěděla, jak zatočit, a tak spadla. Vstala, zvedla kolo ze země a zkusila to ještě

jednou. A ještě. Asi po hodině to vzdala a šla na chvíli dovnitř.

Když to zkusila podruhé, už to bylo jiné. Jako by její nohy náhle samy věděly, co mají dělat. Šlápla pravou nohou na plošku, nechala chodidlo na ní a její tělo nějakou záhadou samo během vteřinky pochopilo, co má dělat. Pak zabrala levou, zase pravou, levou... Po tváři se jí rozlil šťastný úsměv. Šlapala dál a dál, popadala dech, vzduch jí šlehal do tváře, a ujela pořádný kus, možná pět metrů, než se najednou polekala a spustila nohy dolů, aby zastavila. Opírala se o řídítka, pusou otevřenou úžasem.

Do večera už zvládla jízdu bez problémů. Dokázala jezdit sem a tam po ulici, zastavit, kdy a kde chtěla. Dokonce se naučila zahýbat za roh, aniž musela dávat nohy na zem.

„Pojeď se podívat za Doonem,“ oznámila paní Murdové. Už se jí po něm stýskalo. Toužila si promluvit s někým, s kým si doopravdy rozumí. S paní Murdovou to bylo prima, ale byla přece jen dospělá. Lina toužila po kamarádovi. Naskočila na kolo a rozjela se cestou k řece. Dojela na náves, tam se zeptala na cestu a vydala se z vesnice směrem k hotelu Maják.

Když dorazila na místo, na chvíli se zastavila a jenom zírala. Obrovská stará budova se jí hned zalíbila. Připadalo jí, že se v ní musí báječně bydlet. Zničehonic zatoužila, aby si v ní taky mohla najít vlastní pokoj, mezi kamarády a starými sousedy.

Tou dobu se už začalo smrákat. Lidé seděli na schodišti před hotelem a vyhřívali se v posledních paprscích zapadajícího slunce, posilňovali se jídlem z balíčků, které jim připravili vesničané, a povídali si. Někteří byli dole u řeky, chladili si nohy a šplíchali vodu do tváří. Za postranním křídlem budovy postávala skupinka chlapců

kolem mladíka, který seděl na kmeni vyvráceného stromu a něco jim vykládal. Třeba tam bude i Doon.

Lina zamířila s kolem k nim. Musela ho vést, protože zem tady byla moc hrbolatá a nedalo se po ní jet. Její bývalí sousedé a kamarádi na ni volali a Lina jim na oplátku mávala. Byla ráda, že je zase mezi starými známými.

Když došla k bandě kluků, opravdu mezi nimi zahlédla Doona. Naslouchal spolu s ostatními vysokému tmavovlasému dlouhánovi – jak se jenom jmenuje? Tigg? Tim? V Emberu dělal rozvažče, vzpomněla si Lina. Když se k nim přiblížila, rozesmál se zrovna sebevědomým zvonivým smíchem a jeho posluchači se smáli s ním.

Lina přistoupila zezadu k Doonovi a poklepala mu na rameno. Obrátil se k ní a dívka se na něj zeširoka usmála. „Hele, mám kolo!“ pochlubila se.

Doon vypadal udiveně, že ji tu vidí. „No teda!“ vydechl. „Lino!“

„Potřebuju si s tebou promluvit,“ oznámila mu.

Doon zaletěl pohledem k mladíkovi, který měl hlavní slovo. „No tak jo,“ odpověděl zdráhavě, ale nepohnul se.

„Tak pojď už!“ řekla a zatahala kamaráda za košili.

Společně se vydali k řece. Dívka opřela kolo o strom a posadila se proti Doonovi na zem.

„Ten dům je strašně velkej!“ začala Lina a ukázala na hotel. Samou dychtivostí začala drmolit. „Jaký to tam je? Ukážeš mi to? Poppy se má už trochu líp, takže možná brzo přijdeme a budeme tu bydlet. S tebou. A s ostatními.“

Doon přikývl. „To by bylo bezva.“

„U doktorky je mi dost smutno,“ pokračovala horlivě Lina. „Je tam jeden kluk, a ten nás nesnáší. A paní Craneová má tolik práce, že se jí všechno plete, a doma má binec a pořád mi dává nějaký úkoly.“ Zarazila se, aby se mohla nadechnout. „A dneska přijela tulačka, Doone.“

„Tulačka?“

Lina mu to slovo vysvětlila. Doon naslouchal, ale dívka viděla, jak se bezděčně otáčí ke skupince chlapců.

„Kdo je ten kluk?“ zeptala se ho. „Ten, co mluví?“

„Tick Hassler,“ odpověděl Doon.

Lina se obrátila a zadívala se na dlouhána. Je hezký, pomyslela si. Tmavé vlasy měl lesklé a husté a tvář tak ostře řezanou, jako by ji někdo vytesal ze dřeva. „To je tvůj kamarád?“

„Tak trochu,“ odpověděl Doon. „Teda – zrovna jsme se začali dávat dohromady.“

„Aha... a nevíš, ve kterém pokoji bydlí Lizzie?“

To Doon nevěděl. „Já uvnitř moc nebejvám,“ vysvětloval. „Je to tam takový stísněný a tmavý. Nejradši jsem tady venku.“ Ukázal na větev, po které poskakovali malý načepýření tvorové. „Pamatuješ, jak jsme viděli prvního?“ zeptal se. „Když jsme vyšli z Emberu? Říkají jim ptáci. Když je chvíli pozoruješ, zjistíš, že existují různé druhy. Viděl jsem jednoho se žlutým hrudníčkem a dalšího s proužky na křídlech, a pak nějaký, co měli červený hlavičky. Dokonce je tu jeden, co je úplně celej modrej.“ Zvedl oči vzhůru. „To je divný, nezdá se ti? Proč je jich tolik druhů? Jen tak, pro nic za nic?“

Z hloučku kolem Ticky Hasslera se ozval výbuch smíchu. Doon se za nimi otočil.

„Líbí se ti tady?“ zeptala se ho Lina. „Myslím jako ve Sparksu?“

„Líbí,“ odpověděl Doon. „Moc.“

„Mně taky,“ souhlasila Lina. „Většinou.“

„Ale trošku mi dělá hlavu, že se budeme muset za půl roku odstěhovat,“ dodal Doon. „Musíme se toho tolik naučit...“

„To asi jo,“ přikývla Lina. „Ale kdybysme odešli, tak možná... teda... pořád bych ráda...“

„Co bys ráda?“ pobídl ji Doon, když dívka umlkla.

„Já nevím.“ Lina chtěla říct, že by pořád ráda našla to zářivé město ze svých snů. Ale bála se, aby si Doon nemyslel, že je to hloupost.

Slunce pomalu zapadalo a stíny se dloužily. „Ukaž mi svůj pokoj, než budu muset zpátky,“ hlesla Lina. „Abych věděla, kde tě mám hledat.“

Tick právě někam odcházel a ostatní hoši kráčeli za ním. Doon na nich visel očima. „Ted' nemůžu,“ namítl nepřítomně. „Třeba až přijdeš příště.“

„Tak jo,“ kývla Lina. Vstala a smetla si suché lístečky z kalhot. Pak zvedla kolo. „Tak zas někdy,“ zamumlala, nasedla a rozjela se k vesnici. Cítila se osamělejší než kdykoliv předtím.

Těžká dřina

Místo aby se Embeřanům zdála práce snadnější, připadala jim den za dnem těžší a těžší. A nešlo jenom o práci, také počasí bylo stále teplejší. Doonovi ještě nikdy v životě nebylo takové horko: připadalo mu, jako by se pekl v peci. I ostatní uprchlíci z Emberu se cítili podobně. Potili se, kůže jim rudla a loupala se, jasné slunce je pálilo do očí. Trpěli i úpornými bolestmi hlavy. Tu a tam někdo z nich prostě horkem omdlel. V takových chvílích si Embeřané říkali, do jakého děsivého světa se to dostali. Clonili si oči dlaněmi a toužili po bezpečné temnotě.

Předáci se snažili projevovat pochopení, když jejich svěřenci umdlévali a padali. Ale vesničané byli na horko zvyklí a lidé z Emberu jim připadali zbytečně změkčilí. Doon několikrát viděl, jak vůdce jejich skupiny podrážděně špulí rty a netrpělivě bubnuje prsty na stehno, když si někdo z Embeřanů sedl do trávy a odpočíval.

Vedoucím Doonovy skupiny byl Chugger Frisk, mohutný chlapík se strništěm na bradě, který mluvil, jen když vydával rozkazy. Každý den posílal své svěřence tam, kde jich bylo zapotřebí nejvíce. Doon si během několika týdnů vyzkoušel všechny možné druhy práce. Kopal kanály pro trubky, které měly odvádět vodu z řeky na zavlažování polí. Pomáhal opravovat povozy, kterými se svážela z polí úroda. Dojil na pastvinách kozy a staral se o to, aby měl dobytek ve žlabech dost vody. Trhal ovoce, stavěl ploty, sázel semena, míchal mýdlo v kádích a sbíral drůbeží trus, se kterým se hnojila zelná pole.

Až na to horko mu práce nevadila. Sílil při ní – líbilo se mu, jak se mu rýsují svaly i jak se vytahuje do výšky (a věděl, že se mu to nezdá, protože staré kalhoty mu najednou byly krátké). V tomhle novém světě měl pocit, jako by se z něj stával nový člověk. Za chvíli mu bude třináct, už není dítě. Díky práci se cítil zdatný a připravený na všechno.

A kromě toho se při ní naučil spoustu nových věcí, které by chtěl prozkoumat tak jako tak. Jak to, že pumpy přivádějí vodu z řeky až na pole? Jak se vyrábí sýr, boty a svíčky? Kde se najde led, který jim ve velké společné ledárně pomáhá udržet věci v chladu? Co jsou ta zrzavá zvířata s huňatým střípcem, co skáčou po stromech? Jak se jmenuje ten dlouhý beznohý tvor, který vypadá jako provaz a na něhož nedávno málem šlápl? Doon chtěl zjistit, jak se staví domy, z čeho je sklo, jak fungují jízdní kola. Bylo to vzrušující, mít před sebou tolik nových věcí, kterým se musí naučit. Ale pokaždé když si vzpomněl, že on a všichni Emberané na to mají jen šest měsíců – ani ne šest měsíců –, aby se naučili všem dovednostem potřebným k tomu vystavět si vlastní vesnici, žaludek se mu sevřel strachy.

Chugger mu na otázky neodpovídal. Měl moc práce s vydáváním příkazů a určováním, co kdo bude dělat. A tak se

Doon vyptával při obědě. Někdy mu odpovídal Ordney, někdy Marta. Ordneyho odpovědi zněly jako na hodinách ve škole, Martiny se spíš podobaly chlubení. Ale brzy se zdálo, že Partonovi už jsou z chlapcových dotazů unavení, a tak je Doon přestal obtěžovat. Když jednou po obědě vyšel z domu, přiběhl za ním Kenny, vytáhl se na špičky a zašeptal mu do ucha: „Můžu ti ukázat, kde najdeš odpovědi na všechny ty otázky. Chceš?“

„No jasně.“

„Hned teď?“ navrhoval Kenny.

„Určitě,“ souhlasil Doon.

Kenny ho vedl uličkami vesnice k řece a pak dál podél břehu, mezi vzrostlé duby.

„Podívej,“ ukázal Kenny.

Doon nejdřív viděl jen dlouhou hranu střechy nad korunami stromů. Pak ale ulice vyústila na široké prázdné prostranství, který bylo kdysi vydlážděné. Teď už dlažba popraskala a skulinami prorůstala stébla trávy. Nalevo od rozbitého chodníku stála obrovská obdélníková budova, tak rozlehlá, že by se do ní vešla emberská škola i Dům shromáždění. Na jejím konci byly dvojce masivní dřevěné dveře, ke kterým Kenny zamířil. „Za starých časů se nemusely otevírat,“ vysvětloval Doonovi. „Byly ze skla a měly oči, takže se před tebou otevřely, hned jak tě uviděly.“

„To přece nejde,“ namítl Doon.

„Ale bylo to tak,“ oponoval Kenny.

Nade dveřmi visela cedule, jejíž písmo se už časem odrolilo. Byl to dlouhý nápis, ale teď už z něj zbylo jen ÁLNÍ LAD.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Doon a ukázal na ceduli.

„To nevím,“ přiznal Kenny. „Říkáme tomu prostě Álnílad. Je to naše skladiště. Půjdeme do něj zezadu.“

Kenny vedl Doona podél budovy až k malým dvířkům v zadní části. Musel na ně pořádně zatlačit, protože se za dveřmi něco vzpříčilo.

Doon zamžoural do temnoty. Nejdřív netušil, na co se to vlastně dívá. Místnost plnily až ke stropu neforemné hromady, které se táhly od jedné stěny k druhé. Postoupil dopředu, ale zakopl o něco tvrdého.

„Tady jsou odpovědi na všechno,“ zašeptal Kenny.

Doonovy oči se pomalu přizpůsobily šeru. Zjistil, že místnost je plná... krabic? Ne, spíš se to podobalo knihám. Ležely jedna na druhé v ohromných neuspořádaných hromadách, jako by je tady někdo vysypal z obřího koše. Některé byly otevřené, s potrhanými stránkami. Jiné byly tak pokroucené, že měly obálky celé zkrabacené. Všechny páchly starobou a rozežírala je plíseň. Doon se po jedné natáhl a zvedl ji. Pod prsty ucítil lepkavý prach. Zvedl ji k očím, a když ji otevřel, spatřil drobné úhledné písmo. Ano, je to kniha! Ne jako *Knihy města Ember* – tyhle byly mnohem větší a tlustší. Doon zalistoval stránkami a do vzduchu se vznesl další oblak prachu. Stejně nepochopil, o čem se tam píše. Na stránce stálo: *Kapitola XV. Termodynamika hliníku*. Doon neměl ponětí, co to může znamenat.

„To je teda něco,“ vydechl. „Můžu si nějaký odnýt do hotelu?“

„Asi jo,“ odpověděl Kenny. „Nikdo si toho nevšímne.“

Doon odložil knihu o termodynamice a otřel si špinavé dlaně o kalhoty. Připadal si jako vyhladovělý ubožák, kterého přivedli ke stolu s bohatou hostinou, kde je víc jídla, než dokáže spořádat do konce života. Zmocnila se ho stravující touha odhalit všechna tajemství v těch knihách. Natáhl ruku a naslepo vybral tři z nich, aniž by se podíval na názvy.

„Ty žádnou nechceš?“ zeptal se Kennyho.
 „Ne,“ zavrtěl hlavou chlapec. „Už jsem čet čtyři knížky ve škole, a to mi stačilo. Byly o dějinách. Před a po.“
 „Před a po?“
 „Před Katastrofou a Po Katastrofě.“
 „Aha...“ Doon se zamyslel. „A co tě teda baví?“
 „Prostě se jen tak toulat,“ vyhrkl Kenny. „Po lesích. Někdy bys moh jít se mnou,“ dodal a zadíval se na Doona.
 „Kdybys chtěl.“
 „Možná jo,“ odvětil neurčitě Doon, i když v duchu dodal: Spíš ne. Měl v hlavě příliš mnoho nápadů. A kromě toho byl Kenny moc malý na to, aby se s ním doopravdy skamarádil.

*

Během prvního týdne po příchodu Embeřanů předváděla Marta Partonová každý den své kuchařské umění. Upekla jim bramborový závin, připravila čerstvý hrášek s pažitkou, oříškové kuličky, houbový nákyp, sýrové kapsy, knedlíčky s červenou cibulí a fazolemi, míchaná vajíčka s rajčatovým protlakem, meruňkový pudink a jablečné máslové sušenky. Pokaždé když přinášela nový pokrm, hlásila: „Řekla bych, že tohle jste tam u vás neměli,“ nebo: „Tohle jste určitě ještě neochutnali.“ A emberští strážníci odpovídali: „To máte pravdu, to jsme ještě nikdy nejedli! Je to moc dobré! Výtečné!“ A Marta se spokojeně usmívala.

Ale jak čas běžel, obědy se poněkud zjednodušily. Martu už unavilo vymýšlet každý den nějaké speciality, kterými by udělala na hosty dojem. Také v balíčcích sebou se začaly objevovat méně pozoruhodné pochoutky – krajíce kukuřičného chleba, svazek mrkví a několik plátků kozího sýra. Když měli štěstí, objevili tam i vejce i natvrdo. Marta se občas jakoby žertem podívovala, že i když jejich rodina

dostává z vesnického skladu pro strážníky zvláštní přiděly navíc, vypadá to, jako by měli jídla všichni míň. To je ale zvláštní!

Doon měl většinu dní hlad a věděl, že ani ostatní nejsou dosyta najedení. Jeho tatínek o tom nikdy nemluvil, ale Edward Pocket si na to stěžoval večer co večer. „Já vím, že už jsem starý a nejsem žádný obr,“ brumlal, když sbíral prsty všechny drobečky po večeři i snídani, „ale nemůžu přece žít ze vzduchu!“

Ordney jednou při obědě oznámil znepokojující zprávu: úroda zelí bude horší, než se čekalo. Hlávky napadli červi. Letos sklídí sotva dvě třetiny loňské úrody.

Po téhle zprávě už byly obědy nejenom jednodušší, ale jídla bylo čím dál méně. Jeden týden měli čtyři dny za sebou fazolové lusky, loňské zelí a pudink z kozího mléka, a když otevřeli balíčky s večeří, našli v nich jen sklenici se studenou polévkou, která jim měla vystačit i na snídani.

Clary začala pár dní po příchodu do hotelu Maják zahradničit. Vyčistila a nakypřila si půdu asi na patnácti čtverečních metrech kousek od řeky a zasadila tam semínka přinesená z Emberu. Menší děti, které ještě nepracovaly s ostatními Embeřany, jí pomáhaly plít a zalévat vodou z řeky. Staří lidé seděli ve stínu opodál a radili jí. Z hnědému povrchu záhonků brzy vyrazily první zelené výhonky. Clary byla na svém políčku od rána do večera a starala se o něj. Lidé z Emberu budou mít za pár týdnů další zdroj potravy, přímo na dosah ruky.

Jenže to možná nebude stačit. Někteří Embeřané si už teď začali stěžovat na malé porce. Jednou večer, když Doon jedl s tatínkem a ostatními nocležníky v pokoji číslo 215, uslyšel z haly nějaký hluk. Šel se podívat a zjistil, že o pár pokojů dál se shlukla skupinka lidí. Byla tam i Lizzie – Doon zahlédl její rudou kšticí. A taky Tick. Jeho hlas se nesl

nad hláholem ostatních. „Já dostal tři mrkve, švestku a kus kyselýho sýra,“ prohlašoval. „To mám ale kliku. To mě udrží dost dlouho na nohou.“

Několik posluchačů se suše zasmálo. Doon zaslechl, jak se Lizzie hihňá.

„To tě udrží na nohou tak půlhodinu,“ ozval se kdosi. „Nevím, jak si to představují! Máme dřít, ale k jídlu nám dají sotva pár drobtů.“

Ozývalo se bouchání dalších otvíraných dveří a k povyku se připojovaly další hlasy.

„Já dostal jen zvadlý lusky a pár lžic bramborový kaše!“

„Já měl tři dny za sebou mrkvovou polívku!“

Někteří obyvatelé hotelu se snažili ostatní uklidňovat. „Nemůžeme si stěžovat,“ namítali hlasitě. „Není to pro ně snadné, aby nás všechny uživil. Měli bychom být vděční –“

„Já už mám vděčnosti po krk!“ vybuchl někdo jiný. „Slíbili, že nás budou živit, ale místo toho nás moří hlad!“

„Já myslím,“ ozval se Tick, „že musíme začít jednat. Možná bych se o tom měl zítra u oběda zmínit, a vy ostatní taky. Musíme jim vysvětlit, že je pro nás těžké tak tvrdě pracovat, když máme pořád hlad.“

„To já jim rozhodně řeknu!“ zapištěla Lizzie a další lidé se k ní odhodlaně přidávali. Halu hotelu naplnily rozhořčené výkřiky a přehlušily ojedinělé hlasy, volající po klidu. „Budu protestovat!“ „Já to tak nenechám!“ „Tick má pravdu!“

„Tick starostou!“ navrhl se smíchem kdosi.

Tick se na okamžik zatvářil překvapeně, ale vzápětí se radostně usmál a zvedl pěst nad hlavu. „Postavíme se za své práva!“ Lidé kolem něj se nadšeně roztleskali.

Doon se vrátil k otci, Edwardovi a Sadgemu, kteří se šli podívat ke dveřím, co je to za rozruch. „Máme říct

Partonovým, že potřebujeme víc jídla, abychom mohli pracovat,“ tlumočil jim Doon. „Máme na to právo.“

„Jenže oni by nám nemuseli dávat nic,“ opravil ho tatínek. „Dávají nám tolik, kolik si myslí, že můžou postrádat.“ Smutně pohlédl na zbytek krajíce chleba, který držel v ruce. „Ale zřejmě neuškodí, když se o tom zmíníme,“ dodal. „Ovšem zdvořile. Osobně si myslím, že se obyvatelé Sparksu snaží dělat, co se dá.“

Paní Polsterová se nabídla, že za jejich skupinku vznese protest ona, a také to nazítří u oběda udělala. Měli studenou špenátovou polévku.

„Mám dotaz,“ pronesla svým učitelským tónem a odložila lžíci.

Všichni se k ní obrátili. Doona zašimrala v žaludku rostoucí nervozita.

„Všimli jsme si,“ pokračovala pevně paní Polsterová, „že balíčky s jídlem, které nám tak velkoryse připravujete, jsou pořád menší. Zjistili jsme, že když je sníme, jsme stále, když už to tak musím říct, hladoví. A těžko to snášíme.“

Zavládlo ticho. Všichni zírali na paní Polsterovou, která tiše seděla s rukama v klíně a čekala na odpověď.

„Cože?“ zeptala se konečně Marta Partonová. „Slyšela jsem dobře?“

„Doufám,“ odvětila paní Polsterová, „pokud nemáte problémy se sluchem. Říkala jsem, že nám nedáváte dost jídla.“

Marta se na oko rozesmála, jako by tomu nedokázala uvěřit. Kenny přestal jíst a zatvářil se vyděšeně. Ordney se narovnal a odkašlal si. „To mě překvapuje,“ pronesl. „Myslel jsem, že chápete naši situaci.“

„To samozřejmě chápeme,“ pospíšil si Doonův tatínek. „Jsme vám moc vděční za to, co pro nás děláte. Prostě jen...“

„Musíme tvrdě pracovat,“ dořekla Clary.

„A jídla je tak málo,“ pípala slečna Thornová.

„Když má být k večeři i snídani,“ přidal se Edward Pocket.

„Včera večer jsem měl k večeři vejce natvrdo a tři mrkve,“ vypočítal Doon. „K snídani už mi nic nezbylo.“

Znovu zavládlo ticho, napjaté a hrozivé.

Pak se Ordney naklonil ke stolu a chytil se jeho hrany. „Ted' mě dobře poslouchajte,“ oslovil Embeřany. „Děláme, co můžeme, abychom splnili, co po nás chcete. A musím říct, že toho chcete až moc. Najednou musíme krmit dvakrát tolik lidí než předtím! Víc než dvakrát!“ Zahleděl se na hosty a přejížděl rozhořčeným pohledem z jednoho na druhého. „Ale my nemáme dvakrát tolik jídla. Je pravda, že každá rodina dostává ze skladu potravin navíc. Ale ne dost. Sparks nemá dost jídla pro čtyři stovky dalších lidí. To máme krmit vás a naše děti nechat hladovět? Proč? Kdo pro nás jste – jen přivandrovalci z města, o kterém nikdo nikdy neslyšel!“

Ke konci proslovu Ordneyho tváře zrudly a hlas se mu třásl hněvem.

Doon strnul. Cítil se jako ochromený. Hlavou mu prolétlo: *Má pravdu, samozřejmě, že má pravdu. Ale my máme taky pravdu.*

Všichni ostatní si zřejmě mysleli totéž. Polévku dojedli mlčky. Když bylo po jídle, Marta práskla s balíčky jídla na stůl, místo aby jim je dala do rukou jako jindy. Všichni si je vzali, ale pan Harrow byl jediný, kdo jí poděkoval. Když Doon později balíček otevřel, našel v něm několik zelných listů, které u okrajů žloutly, a kus fazolového koláče. Žaludek se mu sevřel v křeči. Už mají plné zuby toho, že nám musejí pomáhat, napadlo ho. Ale co budeme dělat?

Týdny neklidu

Poppy se už skoro uzdravila. Spala víc než jindy, ale když byla zrovna vzhůru, batolila se po domě, shazovala lžíce ze stolu, vylévala vodu z hrnečků a muchlala listy knih. Jinými slovy, už byla zase ve své kůži. Lina tedy navrhla paní Murdové, že by se měly přestěhovat do hotelu Maják mezi své. Ale paní Murdová tvrdila, že na to je ještě čas. Počkají, až dorazí Torrenův bratr. Lina měla pocit, že paní Murdové se odsud nechce, protože ji baví doktorce Craneové pomáhat. Neustále měla nos zabořený v jejích tlustých lékařských knihách, chodila s Hester na bylinky a spolu z nich vařily léky. A tak zůstaly.

Také Lina doktorce pomáhala. Ne že by ji to nebavilo... ale v Emberu měla dobrodružnou a důležitou práci. Běhala po městě a vyřizovala vzkazy. Běhání milovala a vždycky uháněla tak rychle, že téměř letěla. Teď pro ni bylo těžké zůstat celá dny na jednom místě. Byla nepokojná a nudila se.

Lina v domě obstarávala většinu vaření. Protože se však jejich hostitelka nechtěla zdržovat s rozdělováním ohně, šlo spíš jen o porcování, loupání, krájení a míchání jídla. Utírala z kuchyňského pultu rozlité lektvary a odvary z bylinek, zametala podlahu a ometala pavučiny ze stropů. Také měla na starost hromady hadrů, které bylo potřeba natrhat na proužky a připravit z nich obvazy, musela drtit bylinky, popisovat lahvičky a zalévat záhonky. Všichni ostatní Emberané byli pořád někde venku, učili se nové a zajímavé věci a seznamovali se s novými a zajímavými lidmi. Jenom Lina byla odsouzená k *domácím pracím*.

Jednou se doktorky zeptala, jestli nemá nějaký volný papír, na který by si mohla kreslit. Paní Craneová žádné papíry doma neměla, ale dovolila Lině, že pokud najde na konci knih prázdné stránky, může malovat na ně. Lině se podařilo vytrhnout osm volných listů a doktorka jí půjčila tužku, takže Lina mohla zase začít kreslit. Dělal to každou volnou chvíli.

Ze zvyku se pustila do kreslení města, které malovala obvykle – nic jiného ji ani nenapadlo. Měla pocit, že když je teď v tomhle barevném a zářivém světě, dokáže si svoje vysněné město představit mnohem líp než předtím. Vzpomínala na první výkres, který v Emberu namalovala pastelkami, na němž udělala modrou oblohu namísto obvyklé černé. Tehdy si říkala, že to vypadá trochu bláznivě, malovat modrou oblohu, že je to jen její fantazie. Ale teď, teď už ví, že obloha je taková doopravdy! Lina měla pocit, že to musela nějak vědět, tušit, měla to někde v hlavě. V tajné komůrce. Připadalo jí to tak trochu záhadné – dokázala spatřit pod povrchem viditelného světa věci dávno minulé a vytušit ty, které se teprve stanou.

Teď zavřela oči a ponořila se hluboko do svých představ. Jenže pořád v duchu viděla jen tamto staré město, které

malovala odjakživa. A tak začala malovat stejně jako dřív – vysoké budovy, rozsvícená okna. Dodala pár dalších věcí: stromy, několik nákladňáků s volským spřežením, slepice. Ale nepřipadalo jí to správné. Mají být budovy vyšší než stromy? A o kolik? Jsou ve městě slepice? Najednou ztratila odvahu pokračovat. Odložila obrázek města stranou a začala malovat to, co viděla kole sebe.

Nakreslila strom, který rostl za domem. Svoje kolo. Průčelí domu s brankou a vinnou révou kolem dveří zárubně. Po chvíli spatřila oknem nákladňák, jak zastavil na ulici o kus dál a lidé z něj vykládali nějaké bedny. Vyběhla tedy před dům a začala malovat nákladňák s volským potahem.

Ale nic z toho ji nevzrušovalo tolik, jako když malovala svoje vysněné město. Vždycky se jí přitom zmocnila podivná směsice pocitů – touha, neklid a zvědavost. Jako by její kresby byly pootevřeným oknem a nabízely letmý pohled na něco, co nedokázala vidět jasně.

Když kreslila, přicházel za ní někdy Torren a nakukoval jí přes rameno. Tu a tam ukázel prstem na věci, které podle něj nenamalovala správně, ale většinou se k tomu nevyjadřoval. Nemohl se dočkat, kdy se už konečně objeví jeho bratr. „Určitě mi něco přinese,“ prohlásil jednou. „Vždycky když se vrátí domů, tak mi něco přinese.“ Přešel k sedátku v okenním výklenku a vytáhl ze skříňky pod ním svůj pytel pokladů. „Ukážu ti své věci,“ navrhl Lině. „Ale musíš mi slíbit, že na ně nebudeš sahat.“

Lina přišla blíž. Nechtěla vypadat moc dychtivě, protože Torren se o nic, co souviselo s ní, nikdy nezajímal. Ale stejně byla na ty cennosti, které si chlapec tak žárlivě střežil, zvědavá.

Torren zalovil rukou v pytli, vytahoval jeden předmět po druhém a stavěl je na okenní římsu. Bylo jich šest, každý jiný. Lina neznala ani jeden.

„Přinesl mi je Caspar,“ pochlubil se Torren. Chvilí věci přerovnával a natáčel do lepších úhlů, dokud nebyl spokojený. „Dneska už jsou zaniklý.“

Lina popošla ještě blíž, aby na ně líp viděla.

„Nesahej na ně!“ zaječel Torren.

„Vždyť ne,“ utrhla se na něj. „A cože to je?“

Chlapec ukázal na první předmět, který vypadal jako písmeno T z poškrábaného stříbrného kovu. „To je letadlo,“ prohlásil. „Vozilo lidi vzduchem.“

„To je blbost,“ namítla Lina. „Na to je moc prťavý.“

„Myslím opravdový letadlo!“ odsekl jí kluk. „Tohle je jenom *model*.“

Pak ukázal na další. „Tohle je tank,“ pronesl pyšně. „Ten najížděl do lidí, dokud je nerozmačkal na kaši.“

„A proč?“ nechápala Lina.

Torren si povzdychl, jak jen může být tak hloupá. „Přece když se bojovalo, ne?“

Další předmět vypadal jako mohutné jízdní kolo. „A tohle je motorka,“ vysvětlil Torren. „Jezdila děsně rychle.“ Pak přišla na řadu otlučená stříbrná trubička. „Tohle je baterka. Když se zmáčkne tenhle čudlík, šlo z ní světlo.“

„Ukaž,“ vydechla Lina.

„Teď už nefunguje,“ zavrčel Torren. „Říkal jsem ti přece, že to jsou zaniklý věci.“

Další pokladem byl plastový černý obdélník s barevnými tlačítky. „Tohle je ovladač,“ pronesl Torren.

„A na co to bylo?“

„Když jsi zmáčkla knoflík, začalo se něco dít.“

„A co se začalo dít?“

„Prostě něco. Nevím,“ přiznal Torren. „Je to technicky složitý.“

Poslední věc byla jiná než ostatní. Vypadalo to jako umělé zvíře, vyrobené z nějaké šedivé hmoty. Mělo čtyři tlusté nohy a měřilo asi třicet centimetrů. „Tohle je slon,“ vysvětlil Torren. „Byl vyšší než dům.“

„Vyšší než dům?“ Lina si to zkusila představit. „Chceš říct, že kdybych stála vedle něj, byla bych takhle mrňavá?“ Ukázala tvorovi někam ke kolenům.

Torren její ruku prudce odstrčil. „Byl to největší tvor na celém světě,“ vykládal. „Kdyby tě obtočil nosem, udusil by tě.“

„Takový zvíře bych chtěla vidět,“ povzdychla si Lina.

„To nejde. Už tady žádný nejsou.“ Torren se postavil před svoji sbírku a roztáhl ruce. „A teď už padej. Víckrát se dívat nemůžeš.“

Lina tedy vyšla na dvůr a utrhla si pár zelených kuliček vína. Byly ale moc tvrdé a kyselé a nedaly se jíst. Oknem viděla, jak Torren jezdí motorkou proti tanku, a slyšela, jak přitom vydává třaskavé a vrčivé zvuky. Jaký byl asi ten starý svět, pomyslela si užasle, se všemi těmi podivnými věcmi a zvířaty? Byl nádherný, nebo děsivý?

*

Jednou odpoledne se Lina vydala do vesnice, aby přinesla doktorce sůl, a spatřila před krámkem s oblečením dlouhou frontu lidí. Stálo v ní i pár Embeřanů, mezi nimi i Lizzie s černým šátkem na krku. Nosila ho od chvíle, kdy vyšli z podzemí. Dávala tak najevo, že drží smutek po svém příteli Looperovi, který se utopil.

„Proč je tady tolik lidí?“ zeptala se Lina.

„Mají brejle!“ hlásila jí Lizzie. „Včera s nima dorazil jeden tulák.“

„Brejle? Ty je přece nenosíš?“ podivila se Lina.

„Tohle jsou černý brejle,“ vysvětlila Lizzie. „Říká se jim sluneční. Nosej se, abys neměla ze slunka nemocný oči.“

Sluneční brýle nosila většina lidí ve Sparksu. Vesničtí předáci chápali, jak moc je sluneční svit pro oči Embeřanů škodlivý, a dali za ně tulákovi několik dřevěných beden. Embeřanům je pak rozdávali zdarma. Lina si je vyzkoušela, ale nelíbily se jí, protože přes ně všechno zelené vypadalo jako hnědé. Taky jí připadalo, že lidé s nimi vypadají zlověstně, jako by měli nějaké tajné plány.

Strašně ráda chodila na tržiště. Vždycky tu bylo plno lidí a zvířat a prodávaly se tu věci, které nikdy předtím neviděla – gumové sandály z kol starých nákladňáků, klobouky ze suché trávy, košíky upletené z proutí. Bylo to rušné a živé místo. A taky tam panoval pořádný nepořádek.

Dělala ho hlavně zvířata. Kozy a volci, kteří tahali z pole vozy s úrodou, nechávali všude velké páchnoucí koláče trusu. Nakonec je někdo uklidil – přišel nějaký vesničan s lopatou a posbíral je –, ale většinou se to nestalo hned, ale až v pozdním dopoledni. Člověk si musel dávat pozor, kam šlape, a taky to tam pronikavě páchlo. Lina dostala nápad. Něco pro tržiště udělá. Všichni jí za to poděkují.

Druhý den ráno za úsvitu nasedla na kolo a vydala se na náves s velkým kbelíkem pověšeným na řídítkách. Naložila do něj hromádky kozího a kravského trusu a odvezla je vysypat do řeky. Několikrát jela tam a zpátky, nabírala páchnoucí výkaly a odvážela je pryč. Už byla přichystaná na poslední otočku, když ke stánku dorazil první trhovec. Lina se na něj usmála a čekala, že jí poděkuje, ale muž se místo toho zlostně zamračil.

„Co to děláš?“ zahulákal a rozběhl se k ní. „Proč vyhazuješ takovou vzácnost do řeky? Zbláznila ses?“ Nevěřicně na ni poulil oči.

Cože? užasla Lina. O čem to mluví?

Muž jí vyškubl kbelík z ruky. „Vy z podzemí jste ale vážně –“ Zarazil se, stiskl rty a na okamžik zavřel oči. „Tak jo,“ zabručel po chvíli. „Asi to nevíš. Tohle je opravdová vzácnost a rozhodně se nesmí vyhazovat do řeky.“

Lina ucouvla. Měla pocit, jako by jí vlepil facku. „Aha,“ hlesla ohromeně. „A co s tím děláte?“

„Vozíme to na pole,“ odpověděl vesničan. „Dělá se z toho hnůj, a když dozraje, zaorá se do země. To ji zúrodňuje. Ale o tom jsi asi nikdy neslyšela.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou dívka. „Nikdy. Omlouvám se. Jenom jsem chtěla pomoci.“

„Nejlíp byste nám pomohli, kdybyste... no nic, to je jedno.“ Naposledy šlehl po Lině opovrhlivým pohledem a odešel. Zůstala tam stát s napůl plným kbelíkem a nevěděla, s ním. Odvezla ho za vesnici, kde ji nikdo neviděl, a vysypala ho na kraj pole.

*

Do podobných potíží se ale nedostávala sama. Jak čas běžel, donesla se k ní spousta historek o tom, jak někdo z Emberanů vyslovil nebo udělal něco, co lidi ze Sparksu podráždilo. Někdy to bylo jen proto, že příchozí připadali vesničanům hloupí. Obyvatelé Emberu se báli slepic, nikdy neviděli mrak, neznali tak běžná slova jako *bouře*, *les*, *kočka* nebo *citrón*. Netušili nic o minulosti. Nikdy neslyšeli, že existují i jiné kraje. Neměli ponětí ani o tom, že země je kulatá. To vesničanům připadalo jako neskutečná omezenost.

Na druhou stranu se Emberané občas chovali nadřazeně a vychloubali se tím, co mívali doma. Vesničané neradi poslouchali historky o elektrických světlech v domech, o splachovacích záchodech a tekoucí teplé i studené vodě. Když bývalý velitel Potrubí Lister Munk začal jednomu z vesničanů vykládat o generátoru, muž mu řekl, že lže. Lister se ale bránil a prohlásil, že ve srovnání s Emberem je život ve Sparksu hodně primitivní, muž ho udeřil. Muselo přiběhnout pět chlapů, aby ty dva od sebe odtrhli.

Ale ze všeho nejhorší byl ustavičný hlad, který Emberany trýznil. Místní měli radost, že jejich hostům ovoce a zelenina opravdu chutná, ale začínali si také dělat starosti. Vůdci rozhodli, že budou hosty půl roku krmit, a rodiny za tímto účelem dostávaly zvláštní dávky potravin. Jenže lidé z Emberu jako by nikdy neměli dost. Vyjídali talíře do posledního drobečku, řekli si o nášup, a když ho dojedli, zůstali sedět s hladovým výrazem. Vesničany to dráždilo. Lina občas na trhu zaslechla: „Já už skoro nemůžu,“ stěžovala si jedna žena druhé. „A to tady ty jeskynní lidi budou ještě pět měsíců! To jim mám dát celou úrodu jahod? A proč vlastně?“ Její společnice byla ještě neomalenější. „Kdyby tak už odtáhli,“ prohlásila od plic. „Už tak je dost těžký uživit vlastní rodinu, a teď máme krmit ještě celou jednu ves navíc?“

Lina nebyla zvyklá na pocit, že někde není vítaná, a dost jí to vadilo. Na tomhle místě byla spousta věcí, které se jí nelíbily. Tak třeba prach, kterým se musela neustále brodit, takže měla pořád špinavé boty. Nebo malí brouci, kteří ji štípali do rukou, až měla na kůži rudé svědící pupínky. A ještě ji celý den pražilo slunce do zátylku. Tady to taky není dokonalé, chtěla křiknout na rozmrzelé vesničany. V Emberu jsme nikdy neměli tolik nafoukaných a protivných lidí, jako je tady u vás!

Občas se vydávala na kole do hotelu Maják, aby navštívila Doona. Nejspíš ji vídal rád, ale bylo to úplně jiné, než když se v Emberu zoufale snažili najít cestu ven z umírajícího města. Chlapec ji provedl po hotelu, vypravoval jí o práci, kterou dělá, i o rodině, ke které chodí na obědy. Ale vypadal přitom tak roztržitě, nebo možná utrápeně, jako by se snažil vyřešit nějaký problém, o kterém s ní nechce mluvit.

Lina se po těch návštěvách vracela do doktorčina domu s hlavou plnou znepokojivých myšlenek. Chyběl jí starý Doon, ten chytrý a odvážný kamarád. Ale i ona se tady změnila. Nevěděla, co má dělat a jak se chovat. Někteří lidé se snažili být laskaví, ale těch nepříjemných bylo mnohem víc. Pro vesničany byli uprchlíci z Emberu prostě jen přítěží. Jak mají vydržet na místě, kde o ně nikdo nestojí?

Svět je tak veliký. Určitě v něm bude pro lidi z Emberu nějaké lepší místo.

Tickovy plány

Během Žhnoucího měsíce bylo takové horko, že Embeřané měli pocit, jako by je někdo zavřel do rozpálené trouby. Slunce pálilo, tráva žloutla a hnědla, cesty pokrýval rudý prach. Lidé lapali po dechu, kýchali a slábli. Toužili po jediném – aby si mohli lehnout někam do stínu nebo se ponořit až po krk do chladné vody v řece. Ale práce pokračovaly dál – ve zničujícím vedru Embeřané odklízeli smetí, čistili kozí chlívky, pleli pole a kydali hnůj. Když se zhroutili na zem, aby si chvíli odpočinuli, nebo se napili vody, vesničané je stíhali ostrými pohledy a něco si brumlali pod vousy. Měli příchozí za lenochy, což Embeřany popuzovalo. Na obou stranách vzrůstala nespokojenost a stačila jiskřička sváru, aby vzplál požár.

V hotelu Maják panovala pochmurná nálada. Zpočátku všem připadalo zábavné žít takhle pohromadě, hlavně malým dětem. Prohledávaly všechny kouty obrovské budovy, honily se po dlouhých chodbách a hrály si na

schovávanou. Lizzie Biscová ráda chodila na bývalé dámské toalety v přízemí, kde zůstal na zdi viset veliký úlomek zrcadla. Těšilo ji, že se v něm vidí skoro celá – zvláště když si zrovna umyla vlasy v řece nebo našla kousek barevné látky a udělala si z ní pentli.

Starším lidem se však bydlení v hotelu začalo brzy zajídat. Nechtělo se jim spát na hromadách jehličí a suché trávy, přes které natáhli přehozy a pokrývky. Zlobilo je, že si musejí nosit vodu z řeky, že tu nejsou žádné koupelny, že venkovní záchodky páchnou a jsou plné pavouků. Báli se, aby od ohně svíček něco nechtylo, a toužili po opravdových zasklených oknech, která by je chránila před hmyzem. Už uběhly skoro dva měsíce od chvíle, kdy do Sparksu dorazili. Za čtyři měsíce budou muset odejít. I když v hotelu nebyli spokojení, vyhlídka na to, že budou muset začínat s holýma rukama v divočině, se jim zamlouvala ještě méně. Představovali si, jak nocují někde pod širým nebem, bez ochrany před sluncem a hmyzem, jak prohrabují trávu, aby našli něco k jídlu... Taková představa se nikomu z nich nelíbila. Lidé se shlukovali v potměných chodbách, v tanečním sále plném prachu či v zničené hale s děravou střechou a ustaraně se dohadovali. Někdy jejich starosti přerůstaly v hněv a strach.

Jen jeden člověk se mluvením nezdržoval – Tick Hassler. Když před sebou viděl problém, okamžitě ho začal řešit. V hotelu se z něj stal jakýsi vůdce, a dosáhl toho jen silou své povahy. Začal uskutečňovat svůj plán, který nazýval Rehabilitační projekt hotelu Maják. Vysvětloval svoje představy každému, kdo byl ochoten naslouchat. A jeho výklady byly tak působivé, že plán všem připadal zábavný a vzrušující.

„Uděláme tohle,“ prohlásil jednoho večera a předestřel jim svůj první plán. Končil horký letní den, už se skoro

stmívalo a na schodech hotelu stále ještě sedělo pár lidí, kteří doufali, že je osvěží chladnější večerní větřík. Tick vypadal, jako by mu horko příliš nevadilo. Všichni ostatní byli k večeru zpocení a utahaní, ale Tick vypadal za všech okolností upraveně. Vlasy měl tak pečlivě učesané, že vypadaly skoro jako naleštěné, holé paže i nohy měl hladké a snědé a oblečení – obyčejné černé tričko a šortky – neměl nikdy roztrhané nebo ušpiněné. Skoro pořád nosil sluneční brýle a vypadal v nich velitelsky a trochu tajuplně.

Doon byl u toho, když Tick ostatním oznámil svůj první plán. Na konci těžkého dne vždycky rád pobyl s lidmi, s nimiž si rozuměl a měl podobné cíle. Do jejich „party“ patřili někteří Doonovi bývalí spolužáci a pár Tickových známých rozvažečů z Emberu a ještě pár dalších kluků. A taky dívek. Lizzie se vždycky držela poblíž Ticka, když mluvil, dychtivě mu naslouchala a vyřizovala pro něj pochůzky. Černý šátek na znamení smutku po Looperovi přestala po nějaké době nosit. „Už jsem truchlila dost dlouho,“ svěřila se Doonovi. „A kromě toho si Tick myslí, že mi černá nesluší.“ Taky si skoro nesundávala sluneční brýle.

Tick seděl na nízkém zděném zábradlí u schodiště, opíral se lokty o kolena a hovořil tak, že každý z posluchačů měl dojem, jako by mluvil přímo k němu. „Začneme tím,“ vykládal důrazně, „že si zvolíme nějaké místo, kde bychom se mohli všichni scházet a domlouvat. Něco, jako byl Dům shromáždění v Emberu. A jaké místo bude nejlepší?“ Rozpřáhl paže, obrátil dlaně k obloze a čekal na jejich odpověď.

Nikdo nepromluvil.

„Samozřejmě tahle louka!“ Tick opsal paží kruh kolem velké travnaté plochy před hotelem, kde rostlo pár stromů a tu a tam se v trávě válelo staré zborcené zdivo a další odpad.

„Vyčistíme to tady. Uděláme z toho náměstí a bude lepší než ta náves, co mají ve Sparksu. Budeme se tady scházet a náš vůdce k nám bude promlouvat ze schodů.“

„Vždyť žádnýho vůdce nemáme,“ ozval se kdosi.

„Ale jednoho dne ho mít budeme. Až se rozhodneme, kdo by ho dokázal dělat nejlíp,“ odpověděl Tick. „Začnu s prací hned zítra ráno – kdo mi chce pomáhat?“

I když pracovali od slunka do slunka, skoro všichni zvedli ruce a hlásili se dobrovolně k další dřině. Doon taky. Ne proto, že by tak dychtil po tom, aby mohl prostranství vyčistit a udělat z něj náměstí. Nebyl si ani jistý, jestli něco takového opravdu potřebují. Koneckonců tady stejně moc dlouho nezůstanou. Ale chtěl být součástí dění, a ne zůstat stranou.

Plán začal velkolepě. Dvacet až třicet lidí se večer co večer vydávalo na louku, vytrhávali bodláky, odnášeli hromady zdiva, káceli stromky. Tick byl vždycky mezi nimi, pracoval za dva, rychleji a usilovněji než ostatní, a chválil je, jaké dělají obrovské pokroky. Práce to byla úmorná, ale bývala při ní i zábava.

Jednou večer je Tick svolal a oznámil jim, že má nový nápad. „Budeme dál upravovat naše společné náměstí,“ prohlásil, „ale rozhodl jsem se dát dohromady jinou skupinu a začít s dalším plánem. Potřebujeme vybudovat plošinu nad řekou. Z ní se dostaneme rovnou na hloubku, kde se dá plavat nebo chytat ryby, a časem bychom tam mohli mít uvázaný člun. Potřebujeme se podívat i jinam, pořád je co objevovat. Kdo do toho půjde se mnou?“

Všichni se samozřejmě chtěli zúčastnit. Připadalo jim to mnohem zajímavější než čistit louku. A kromě toho – všichni stáli o to, pracovat s Tickem.

Spousta z Tickových přívrženců se teď scházela u břehu a budovala tam plošinu nad řekou – Tick prohlásil, že se

tomu říká molo. Prkna vytrhali z podlahy starého skladiště, které stávalo za hotelem Maják, a podepřeli je kameny, které vybrali ze dna řeky. Práce na louce se zpomalila, protože tam už skoro nikdo nechodil.

Týden střídal týden a Doon začal pozorovat, že Tickovy plány končí všechny podobně. Mladík dostal vždycky nápad, nadchnul se pro něj a zaujal i všechny ostatní. Začali na něm pracovat, ale Ticka po čase napadlo něco jiného, ještě úžasnějšího. A zase šli všichni za ním a starý plán zůstal nedokončený, v půli cesty. Vypadalo to, že Ticka baví hlavně vzrušení z nových věcí. Taky mu lichotilo, že ho lidé pokládají za neoficiálního vůdce. Doonův obdiv k mladíkovi trochu ochladl. Ale koneckonců, nikdo není dokonalý. Tick měl víc energie než druzí a mnohem víc nápadů, i když nebyly všechny bez chyby.

Doon měl kromě účasti Tickových aktivitách spoustu vlastních plánů, takže nevěděl, kam dřív skočit. Brzy ráno chodil pomáhat Clary na zahradu. Vymyslel systém, který jí měl ulehčit zalévání. Prohlédl si pumpy ve vesnici, které vedly vodu z řeky strouhami na pole. Bylo to jednoduché: v říčním břehu se vykopala jáma a do jejího dna se zarazily trubky a ventily. Doona napadlo, že by mohl něco podobného sestrojít.

Večer teď bývalo dlouho světlo, což Doon využíval ke čtení. Knížky si nosil z Álníladu každých pár dní. Nejdřív si je vybíral namátkově – prostě hrábl po tom, co mu přišlo pod ruku. Pak ho ale napadlo, že by v hromadách knih mohl udělat nějaký systém. Jednoho dne, když se vrátil do pokoje 215, našel Edwarda Pocketa, jak stojí u okna. Stařík se díval na oblohu a mračil se. Vypadal nešťastně. Kostnaté ruce zatíнал v pěsti a křečovitě svíral rty.

„Není vám něco?“ zeptal se ho Doon.

„Kdepak, nic,“ odsekl stařík. „Hrozně mě to baví, když tu můžu jen tak sedět a nic nedělat.“

„Vy se nudíte,“ uhodl Doon.

„Jo!“ vykřikl pan Pocket. „Jasně, že se nudím!“ Zvedl ruce, chytil se za zacuchané šedivé vlasy a roztáhl ústa do nepřičetného šklebu. „Prý už jsem na práci moc starý! Ale mně se tady nechce jen tak sedět a čekat na smrt! Nechci celé dny plácát s ostatními. Nebo vyspávat,“ dodal opovržlivě. „Ale co mám dělat?!“

A Doon hned věděl, co mu poradí. Vlastně nechápal, proč ho to nenapadlo už dávno. „Já vím přesně, co máte dělat,“ odpověděl starci a začal mu vypravovat o Álníladu.

Od té chvíle trávil Edward Pocket celé dny mezi knihami, třídil je a přerovnával. Vybíral z nich takové, které by podle něj mohly Doona zajímat, a nosil mu je do hotelu. Chlapec se z nich dozvídal o stěhování ptáků do teplých krajin, o kovbojích, košíkové, velrybách, horolezectví, egyptských dějinách, výcviku psů, francouzské kuchyni, opravách aut i dinosaurech. Edward pro něj našel knihu s názvem *Vědecké projekty*, v níž byla kapitola o pokusech s elektřinou. Doon sice neměl potřebné pomůcky, ale nechal si tu knihu pro případ, že by je někdy sehnal. Člověk nikdy nevěděl, jaké poklady se objeví na nákladřácích tuláků, které přijížděli do vesnice.

Tick mezitím neúnavně přicházel s dalšími plány. Molo se nikdy nedostavělo a jeho kostru brzy odnesl proud. Ale jiné projekty byly úspěšnější. Jedním z Tickových nápadů bylo vztyčit nad hotelem Maják emberskou vlajku. Lottie Hooverová, která pracovala v kanceláři v Domě shromáždění, stihla předtím, než se vydala do Potrubí a připojila se k hromadnému útěku, vlajku složit a strčit do pytle. Doon nechápal, proč by nad Majákem měla viset jejich vlajka – stejně všichni věděli, že tady bydlí Embeřané

–, ale pomohl Tickovi ohoblovat tenký kmínek jednoho stromku a udělat z něj stožár. Nad střechou hotelu se tak zatřepetala sytě modrá vlajka města Ember se žlutou mřížkou uprostřed.

„Nádhera,“ pronesl Tick obdivně se zakloněnou hlavou. Obrátil se ke svým příznivcům, kteří stáli kolem něj. „Teď jim ukážeme, že jsme *hrdí* na to, odkud jsme přišli,“ prohlásil. „Teď jsou proti nám ve všem ve výhodě. Mají pod palcem zásoby potravin. Velí pracovním skupinám. Jsou vyšší a silnější než my. Jenže my nedovolíme, aby nás to zastrašilo. Pokud chceme, aby si nás vážili, musíme si vážit sami sebe.“

Za pár dní se vydal Doon přes náves a všiml si, že také nad radnicí Sparksu vlaje vlajka. Byla černá s oranžovými tečkami, které jako by vyletovaly z jednoho rohu. Aha, jiskry, pomyslel si Doon. Přemítal, jestli ji měli už dávno, nebo jestli ji někdo vyrobil až poté, co uviděl tu nad Majákem.

Casparovo překvapení

Lina právě zametala podlahu v kuchyni, když zvenčí uslyšela dusot kopyt. Vzápětí se ozval mužský hlas: „Haló! Kde jste kdo?“ a v domě okamžitě začal vrískat Torren: „Caspere! Caspere! Už jsi tady!“

Lina odhodila koště a rozběhla se ke dveřím. Torren už byl tam a objímal rozložitého mladíka, který mu cuchal vlasy a plácal ho po zádech. Na cestě stál nezvykle velký nákladník, plný beden a krabic a tažený dvěma mohutnými voly se zakroucenými rohy. Zvířata hlasitě funěla a jejich majestátní boky se zvedaly a klesaly.

„Tak co, bratříčku,“ halasil Caspar, „vidíš mě rád?“

„To se ví!“ odpovídal Torren. Přestal ho objímat a zadíval se mu do tváře. „Byl jsi pryč tak strašně dlouho!“

„Musel jsem se vydat trochu dál,“ připustil Caspar. „Popravdě... *mnohem* dál. Dělat tuláka je rok od roku těžší.“

Lina si všimla, jak jsou si Caspar a Torren podobní – oba měli malá očka a ježaté, světle hnědé vlasy. Vedle hubeného Torrena však vynikala bratrova mohutnost. Caspar měl kulatý růžový obličej s lesknoucí se bradou. Vlastně vypadal jako přerostlé dítě, až na ten knírek nad horním rtem, jehož špičky se stáčely vzhůru.

Hester Craneová, která trhala za domem hrášek, vyšla za nimi. „Vítej doma, poutníku,“ pozdravila synovce s úsměvem.

„Tetičko Hester!“ vykřikl Caspar a rozevřel náruč. Když k němu doktorka došla, sevřel ji v objetí a zvedl do vzduchu, až jí nohy v zaprášených dřevácích zůstaly viset vysoko nad zemí.

„Co to děláš!“ bránila se s tváří přimáčklou k jeho rameni.

„Nemůžu si pomoci,“ bránil se mladík. „Jsi lehoučká jako pírkó.“

„To tedy nejsem,“ namítla lékařka a promnula si krk. „Ty se prostě musíš vytahovat, jaké máš svaly.“

„Je pravda, že tulák si na ochablý svaly stěžovat nemůže,“ odpověděl spokojeně Caspar. Zat’al pěst a zahýbal svalnatým předloktím sem a tam. „V jednom kuse musí zvedat nějaký těžký krámy. A některý jsou hromsky těžký. Když jsem byl před pár měsíci v horách u Pomezního tábora, uvíznul jsem v bahně a musel jsem zvednout celej zadek náklad’áku, a to už byl naloženej –“

„A cos mi přivez?“ přerušil ho Torren. „Nějaký překvapení?“

Caspar se zatvářil nechápavě. „Překvapení?“

„Jo, jako vždycky! Překvapení!“

Lině bylo Torrena na chvíli skoro líto: tvářil se tak nadšeně. Napadlo ji, že Caspar je pro Torrena mnohem důležitější než naopak.

Caspar se rozesmál. Byl to ten nejpodivnější smích, jaký kdy Lina slyšela. Pisklavé *hi, hi, hi* neznělo moc příjemně. „Jak to tak vypadá, opravdu jsem jedno překvapení přivez,“ prohlásil. „I když to asi bude překvápko pro všechny.“ Ohlédl se k nákladáku. „Jseš tam?“

„Kde jinde,“ ozvalo se zabručení a z nákladáku slezla žena, skoro stejně mohutná jako Caspar, s rozložitým trupem a dlouhými nazrzlými vlasy, které jí v zacuchaných prstýnkách splývaly na ramena. Na sobě měla vybledlé modré kalhoty a obrovskou hnědou halenu. Přejela po nich pohledem a slabě se usmála. Oči měla modré a pronikavé.

„Tohle je Maddy,“ představil ji Caspar. „Taky tulačka. Jsme teď kumpáni.“

Torren mlčel jako zařezaný. Doktorka Craneová natáhla ruku a pronesla: „Vítám vás.“ Obryně jí třikrát zacloumala pravicí nahoru a dolů. Když se jí lékařka vymanila, ohlédl se k domu a spatřila tam Linu.

„Caspere,“ oslovila synovce, „už jsi slyšel, co se tady stalo, když jsi byl pryč? O těch lidech, co přišli z podzemního města?“

„Už mi o tom vykládali,“ připustil Caspar.

„Lina patří k nim,“ vysvětlila mu teta. „Pojď sem, děvče.“

Lina ji poslechla a vydala se ke Casparovi. Ten přimhouřil oči, pak zalovil v kapse a vytáhl z ní trochu zprohýbané brýle, které si nasadil na nos. Zadíval se na ni skrz jejich popraskaná skla, a když stanula před ním, natáhl k ní mohutnou ruku. Lina mu s ní potřásla.

„Tak z podzemí, jo?“ zabručel. Jeho oči byly za brýlemi velké a matné. „Jako krtci? Ale vždyť nemáš žádnou srst!“ Zase se pištivě zahihňal.

Lina se jeho hloupému vtipu zdvořile usmála. Pomyslela si, že na Casparovi je něco divného.

„Bydlí u nás ještě Linina sestřička Poppy a paní, která se o ně stará, Evaleen Murdová,“ dodala doktorka.

Torren zůstal během hovoru nezvykle tichý. Jeho hubená tvářička vypadala uzavřeně. Oči měl jako dva kamínky, rty pevně stažené. Zíral na Maddy a najednou vykřikl: „Ale tys říkal, že s tebou budu jezdit já! Že já budu tvůj kumpán!“

Caspar se k němu otočil, jako by zapomněl, že tam jeho bráška stojí. „Ty jsi ještě moc malej,“ prohlásil.

„Je mi skoro jedenáct!“ bránil se Torren. „Jsem už velkej!“

„Ale ne dost, bratříčku,“ namítl Caspar. Zašklebil se na Maddy, která si ho klidně prohlížela. Ta je jako z žuly, pomyslela si Lina, nedává na sobě nic znát.

Torren se zamračil. „Nejsem žádný mrně!“ zaječel, obrátil se na podpatku a rozběhl se zpátky do domu.

Caspar se za ním díval a zvedl trochu obočí. „Změny jsou pro děti těžký,“ prohlásil. „Ale co se dá dělat, že jo?“

„Naši hosté spí v podkroví,“ ozvala se doktorka. „Ale dokud budeš doma, Caspare, můžou spát dole v pokoji.“ Odmlčela se. „Jak dlouho se zdržíš?“

„Jen pár nocí,“ odpověděl synovec. Zatvářil se vážně. „Mám teď zvláštní poslání. Jedu do města.“

Do města? podivila se Lina. Co tím myslí?

Doktorka jako by jí četla myšlenky. „Do města?“ podivila se. „Proč bys tam pro všechno na světě jezdil?“ Tvářila se užasle, jako by nikdy v životě neslyšela o nikom, kdo by něco takového podnikl.

„Kvůli tomu poslání,“ vysvětloval důležitě Caspar. „Je to tajný.“

„Chápu,“ zamumlala jeho teta. „Tak dobře. Už je skoro čas k obědu. Zaveď zvířata do stáje a pojdte ke stolu.“

*

Večer jim Caspar vyprávěl o svých tuláckých dobrodružstvích. „V lesích na severu jsem narazil na takovou boudu, co měla v oknech sklo,“ líčil. „Bylo dost těžký vyříznout ho tak, aby se nerozbilo – trvalo mi to čtyři dny –, ale nakonec jsem to zvládnul. Ale trochu jsem si při tom pořezal ruku.“ Rozevřel před nimi mohutnou dlaň a ukázal jizvu u palce. „Tekla mi z toho řůra krve. A pak jsem nahoře u Mokřin našel něco opravdu cenného.“

„A co?“ vyjekl Torren, který na chvíli zapomněl, že se na bratra zlobí.

„Starou sochu,“ odpověděl Caspar. „Je to takovej pták s dlouhým krkem a jednou nohou. Kdysi byla růžová.“ Chvilí počkal, aby si tu skvělou zprávu mohli vychutnat.

„Úžová, půžová, můžová,“ zazpívala Poppy. Dívala se na Caspara a zahihňala se.

„Pšššt,“ okřikla ji Lina.

„A v Ardenským lese,“ pokračoval dramaticky Caspar a nakrucoval si špičku kníru, „jsem se musel bránit tlupě banditů.“

„Banditů?“ opakoval Torren. „Fakticky?“

„Vypadali tak,“ prohlásil Caspar. „Neměli sice žádný zbraně, ale stejně mě chtěli okrást. Ale zbavil jsem se jich a nechal jim něco na památku.“ Švihnul rukou do vzduchu, jako by předváděl ránu bičem. „A dobře jim tak. Kousek odtamtad jsem narazil na něco moc krásnýho – celou krabici umělejších kytek z předkatastrofického období. Jsou z takový fajnový látky a skoro ani nevybledly.“

„Umělý kytky?“ užasla Lina. Nechápala, na co by lidem ve Sparksu byly, když všude kolem rostou opravdové.

„Jo,“ potvrdil pyšně Caspar. „Mám na takový vzácnosti nos.“

Maddy se do hovoru moc nezapojovala. Paní Murdová se jí zdvořile zeptala, jestli ji baví dělat tulačku, ale Maddy se

jen pousmála a odpověděla: „Nevadí mi to. Na světě jsou horší věci.“

Paní Murdová čekala, že uslyší o těch horších věcech, ale mladá žena už nic víc nedodala.

Když byl čas jít spát, vylezl Caspar do podkroví s Torrenem v patách. Maddy se uložila na Torrenovu postel v lékařském pokoji, krátce jim popřála dobrou noc a zavřela za sebou dveře. Doktorka pomohla Lině a paní Murdové ustlat si na pohovce a na dekách na zemi.

„Tulák je asi zajímavá práce,“ prohodila Lina.

„Asi ano,“ souhlasila paní Craneová.

„A co to znamená, že má Caspar nos na vzácnosti?“

Doktorka se sklonila k Lině a zašeptala jí do ucha: „Caspar má nos na zbytečnosti. Vždycky přitáhne náklad věcí, které už všichni mají, neumí hledat to, co lidi potřebují. Umělé květiny,“ odfrkla si vyčerpaně. „Co s nimi asi tak budeme dělat?“ Když bylo spaní nachystané, obešla doktorka místnost a sfoukla všechny svíčky, až na jedinou. „Vždycky byl zvláštní,“ pronesla zamyšleně. „A teď jako by byl čím dál divnější. Ale hodně se snaží, tos slyšela, je hodně ctižádostivý. Chce se stát slavným tulákem. Netuší, že mezi ostatními tuláky se už proslavil dost – i když ne tak, jak by si představoval.“

Podala poslední svíčku Lině a odešla k sobě do ložnice.

*

Druhý den začal podivně a nepříjemně. Caspar seděl ve velkém křesle u krbu a vykládal o svých dobrodružstvích, zatímco Torren poskakoval kolem něj a vyptával se. Lina chvíli poslouchala. Zajímalo ji, co takový tulák vlastně dělá – připadalo jí to napínavé. Možná by takovou práci chtěla někdy taky dělat. Ale brzy se začala nudit, protože Caspar o

těch opravdu zajímavých zážitcích moc nemluvil. Lina toužila slyšet, jak to na všech těch vzdálených místech vypadá, jaké jsou tam domy, co v nich všechno je, ale Caspar se jen vychloubal, jak byl statečný a bystrý, jak vždycky našel přesně to, co chtěl, a jaká přitom utržil zranění.

Maddy Caspara neposlouchala. Většinu dne trávila na dvoře a na zahradě, kde s rukama opřenýma o široké boky zamyšleně zírala na rostliny. Tu a tam utrhl kvítek nebo list, promnula ho v prstech a očichala. Někdy se zeptala Liny, jak se která rostlina jmenuje. „Nevím to jistě,“ odpovídala dívka. „Znám jich zatím jen pár.“

„Tak to víš víc než já,“ odpověděla Maddy a nečekaně se na ni usmála. Ale kromě toho neřekla nikomu ani slovo. Nevypadala rozzlobeně nebo nešťastně, jen jako by žila ve vlastním světě. Linu žena zajímala, ale styděla se a nechtěla se jí nějak moc vyptávat.

Po chvíli poslal Caspar Torrena pryč, posadil se za stůl a vytáhl z kapsy nějaké zmuchlané papíry. Uhladil je dlaní a jeho rozšafné chování se změnilo. Přejížděl prstem po linkách na papíře a něco do nich zapisoval pahýlem tužky. Přitom si něco mumlal – slova, která Lině nedávala žádný smysl, až na občasnou číslici. „Mmmdát semmm 3578,“ slyšela. „Pppřesmmm wulmmm 44209.“ Popošla blíž a nakoukla mu přes rameno. Koneckonců, s potrhanými a zmuchlanými dokumenty i jejich luštěním už měla svoje zkušenosti. Ale Caspar se rozzuřeně otočil a houkl na ni: „Tohle je soukromý, rozumíš? Běž pryč!“ Nedovolil se podívat ani Torrenovi, takže chlapec seděl na okně a trucoval.

Doktorka se vrátila z návštěv uprostřed odpoledne, ještě vyčerpanější než obvykle. Sukni měla pocákanou krví, košili zastrčenou jen napůl. „Došly mi obvazy,“ vyhrkla.

„Lino, natrhala jsi další? Potřebuju je rychle, a taky levandulový odvar – celou lahvičku. Nebo radši dvě.“ Vzápětí odchvátala do lékařského pokoje.

Lina na obvazy úplně zapomněla. Rozběhla se ke košíku s čistými hadry a začala je cupovat na proužky. Ty pak podala doktorce, která klečela a prohrabávala skříňku.

„Taky budu muset večer udělat hořčičný balzám na rány,“ pokračovala doktorka přes rameno. „Běž prosím tě na zahradu a natrhej mi květy hořčice, co nejvíc. Otrhej taky lístky a vydloubni kořínky. Vlastně chci celé rostlinky.“ Našla láhev s olejem, přihodila ji do vaku k obvazům a znovu vyběhla ze dveří.

Lina cítila, jak její nálada klesá čím dál víc. Nechtělo se jí trhat rostlinky hořčice. Na to bylo moc horko, *strašně* horko. Už měla plné zuby toho, jak jí bylo pořád vedro, jak jí slunce spalovalo krk a šaty se jí potem lepily k tělu. Měla plné zuby úkolů, které musela v jednom kuse vykonávat. Vyšla na dvůr a zadívala se na květináče, ve kterých usychaly lékařčiny bylinky. Napumpovala vodu do vědra a chrstla ji na ochablé rostlinky. Pak se posadila ve stínu révy, opřela se zády o zeď pod oknem a myslela na to, že se všechno vyvíjí nějak špatně.

Zlobila se na paní Craneovou, že jí pořád dává tolik práce, ale nikdy si ani nevšimne, jestli a jak ji Lina odvedla. Zlobila se na paní Murdovou, že se nechce přestěhovat do Majáku. A taky se cítila osamělá. Chyběli jí lidé, které znala. A ze všeho nejvíc se jí stýskalo po Doonovi, po tom starém Doonovi, a jak jim spolu bylo dobře, když v Emberu hledali cestu ven. Teď to vypadalo, že Doonovi mnohem víc záleží na nových kamarádech než na ní. Pokaždé když si na něj vzpomněla, zabolelo ji, jako by se dotýkala nezahojené modřiny.

Z okna nad hlavou k ní dolehl Casparův hlas. „Teď ne! Musím něco připravit. Potřebuju trochu klidu.“

Dveře domu se rozletěly a Torren vyrazil ven. Šlehl po Lině rozzuřeným pohledem, ale nic jí neřekl. Proletěl brankou na cestu. Taky zuří, pomyslela si Lina. Všichni jsou naštvaní.

Zevnitř se znovu ozval Casparův hlas, překvapivě blízko okna. Mluvil zřejmě s Maddy, která za ním asi přišla přes kuchyň. Lina si uvědomila, že oba stojí u okna, hned nad ní.

„Vyrazíme pozejtří,“ navrhl Caspar. „Hned brzo ráno.“

„Mhm,“ souhlasila hlubokým hlasem Maddy.

„Ty povídačky o bakteriích, co tam pořád jsou, se nedají brát vážně,“ pokračoval Caspar. „Ty už jsou dávno mrtvé.“

„Určitě máš pravdu,“ souhlasila Maddy.

Mluví o městě! Lina napřímila záda a nastražila uši.

„Prej tam jsou i další nebezpečí,“ pokračoval Caspar. „Lupiči a tak. Ale těch já se neleknu.“

„To víš, že ne,“ souhlasila Maddy.

„A i kdyby nám tam něco hrozilo,“ dodal Caspar, „pořád to stojí za to riziko, když si vemeš, co tam můžeme najít.“

„Mluvíš, jako kdybys věděl jistě, že to tam bude,“ namítla Maddy.

„Taky že vím,“ potvrdil Caspar. „Ty si to snad nemyslíš?“

Na to Maddy jenom zabručela.

Poodešli od okna, takže jejich hlasy zněly tlumeněji. Maddy něco říkala, ale Lina rozuměla jen tomu, že chce vědět, jak je to daleko. Caspar odpověděl něco jako „tak den“. Pak zaslechla, jak se jejich kroky vzdalují do podkroví, a nakonec utichly docela.

Lina zůstala sedět. Špatná nálada byla pryč a místo ní se jí v hlavě honily nové myšlenky. Představila si třpytivé město, které tolikrát kreslila, město, které odjakživa chtěla

najít. A Caspar tam chce jet! Už to tam není nebezpečné, a dá se k němu dojet za jediný den.

Chápala samozřejmě, že tohle Casparovo město bude zničené, tak jako všechno po Katastrofě. To nádherné město plné světél patřilo minulosti, časům před Katastrofou. V představách si obraz trochu poopravila: vysoké domy jsou pobořené a mají rozbitá okna. V ulicích leží hromady kamení z rozvrácených zdí. Střechy budov jsou propadlé.

Vtom se jí v hlavě vylíhla překvapivá myšlenka: třeba by Embeřané mohli město opravit. Třeba právě tohle byl jejich velký úkol, důvod, proč měli vyjít z podzemí a vstoupit na tento svět. Aby vdechli život městu, které bývalo tím jiskřivým klenotem z Lininých představ.

Byl to báječný nápad. Lina nad ním přemýšlela celou noc, a čím víc se jím zabývala, tím větší rozhodnost i vzrušení se jí zmocňovaly.

První činy

Jednou večer se Doon sám vydal za odlehlejší křídlo hotelu, kde rostly stromy blízko sebe a místo mezi kmeny vyplňovalo husté křoví. Doon zamířil mezi ně, do houštiny šlahounů, které byly propletené jako trnitá lana. Na keřích rostly červené a černé plody. Doon už zjistil, že ty červené jsou kyselé a trpké, ale když se nechají dozrát do černé barvy, zesládnou a změknu. Chodil keře prohlížet pravidelně a každý den na nich nacházel víc a víc sladkých bobulí. Dnes už tu bylo víc černých než červených bobulí. Začal je sbírat. Některé si strkal rovnou do pusy – byly šťavnaté a sladké. Jiné dával do košíku, aby je donesl tatínkovi a spolubydlícím na pokoji 215.

Doon zrovna dřepěl a obíral plody ze spodních větvíček, když vtom za sebou zaslechl kroky a hlas, který okamžitě poznal. „Doone!“ Obrátil se a spatřil Ticku s jeho obvyklým zářivým úsměvem.

Doon se vztyčil. „Koukej, co jsem našel,“ ozval se a podal hrst bobulí Tickovi.

Mladík si jednu vzal a strčil do úst. Obočí mu vyjelo údivem vzhůru. „To je ohromný!“ vyjekl a shrábl Doonovi z dlaně zbytek plodů. „Koukám, že nás chceš zase zachránit!“

„Zachránit?“ opakoval zmateně Doon.

„Před vyhladověním. Jsi přece hrdina, Doone. Je načase, abys nás zase zachránil.“

Doona se zmocnily rozpaky. Nebyl si jistý, jestli ho Tick opravdu obdivuje, nebo se mu vysmívá. Nevěděl, co na to má říct.

Tick sáhl do křoví a utrl si pár ostružin. „Jsou moc dobré,“ prohodil. „Nevadí, když si vezmu?“

„Nejsou přece moje,“ odpověděl Doon. „Může si je natrhat každý.“

Tick se sklonil nad keřem, trhal černé plody a strkal si je rovnou do pusy. Pak se ozval: „Slyšel někdy o tom, čemu říkají Álnílad?“

Doon přikývl.

„A byls tam?“

„Jenom v zadní místnosti. Jsou tam knížky – měl bys je vidět, jsou jich tam tisíce!“

Tick se ke knížkám nevyjádřil. „Tuhle jsem tam zašel,“ prohodil. „Poslali mě do toho jejich skladu, abych tam uložil nakládanou řepu. A pak že mají nedostatek potravin. Cha!“ Zasmál se tak, že to znělo spíš jako štěknutí. „Ten sklad je *plnej* jídla.“

„Fakt?“ podivil se Doon.

„Fakt,“ přikývl Tick a hodil si do pusy tři ostružiny najednou. „Jsou tam sklenice s kompotama, pytlíky křížal, nejrůznější nakládaná zelenina, pytle kukuřice – hromady a hromady jídla. A my tady dostáváme k večeři pár kousků zvadlý mrkve! Myslím, že jsou pěkně lakomí.“

Doon se zamračil. Vzpomněl si na tatínka, jak včera večer smutně hleděl na skrovný obsah balíčku k večeři. Myslel na to, co říkal Ordney tehdy při obědě: *Sparks nemá dost jídla pro čtyři stovky dalších lidí*. Že by to nakonec byla přece jenom lež?

Tick popošel o pár kroků dál a našel místo, kde byl keř hustě obsypaný zralými plody. Rychle je obíral a strkal do pusy. Když promluvil, znělo to trochu mlaskavě. „Nevím, jak tobě, ale mně to nepřipadá spravedlivý.“

„Mně taky ne,“ připustil Doon. Popošel k Tickovi a nabídl mu hrst plodů. Tick je shrábl všechny najednou.

„Myslím, že taková nespravedlnost by se měla napravit,“ prohlásil.

„Jak napravit?“

Mladík si otřel prsty, potřásl rudou šťávou, o kalhoty. „Tak to musíme nejdřív vymyslet,“ odpověděl.

My, prolétlo hlavou Doonovi. Líbilo se mu, jak s ním Tick mluví. Sice už se do jeho projektů příliš nezapojoval, ale dál obdivoval mladíkovu energii a cítil sílu jeho osobnosti. Byl rád, že za ním Tick zašel. Byl rád, že si ho považuje, že ho pokládá za chytřejšího, důležitějšího. „Máš pravdu,“ souhlasil. „Musíme něco udělat.“

Tick přisvědčil. „Já těm lidem z vesnice prostě nevěřím,“ řekl. „Ve spoustě ohledů mi připadají primitivní. Víš, že rozdělávají oheň tak, že křešou kamenama o sebe?“

„Jo?“ Doon ještě nikoho rozdělávat oheň neviděl, protože se do kuchyní ve vesnici dostal jen málokdy. Věděl, že v pekárně hoří oheň pořád, a občas viděl, jak dovnitř vcházejí lidi se zhasnutými svíčkami. „Oni nemají zápalky?“

„Občas jo, ale ne pořád,“ vysvětloval Tick. „Jsou tady asi vzácný.“

„Můžeme jim dát naše,“ navrhl Doon. Většině Embeřanů zbyly zápalky, které si vzali s sebou ze člunů. Zápalek měli rozhodně nadbytek.

„To bych neřek,“ ozval se nesouhlasně Tick. „Budeme je potřebovat. Ty si necháme pro sebe.“

Doon nechápal proč, když jich mají tolik. Ale pak ho napadlo, že Tick možná se zápalkami něco plánuje.

„Takže do toho jdeš se mnou?“ ujistil se mladík.

„Jasně,“ přikývl Doon. Pak zaváhal. „A do čeho?“

„Do akce,“ odpověděl Tick. „Když jsme předtím byli v nebezpečí, taky jsi hned jednal. A teď se musíme vybičovat k nějakému činu, a to hezky rychle.“

Doon pořád nechápal, jak to Tick myslí, ale rozhodl se, že už se nebude dál vyptávat. Věděl, že mladík má svůj styl, jak odpovídat jen na ty otázky, na které chce. „Tak jo,“ přikývl znovu. „Jdu do toho s tebou.“

„Fajn,“ zaradoval se Tick. Natáhl ruku a Doon mu s ní potřásl. Mladík se zazubil, otočil se a vydal se zpátky k hotelu.

Doon se za ním díval, jak přechází louku, a v hlavě se mu honila spousta věcí – *hromady jídla, jsou lakomí, není to spravedlivý, musíme něco vymyslet, jdeš do toho se mnou...* Když se vzpamatoval a sklouzl pohledem k dlani, s údivem zjistil, že mu teče krev. Že by se poškrábal o trny? Až po chvílce mu došlo, že je to jen rudá šťáva plodů, kterou ho při podání ruky umazal Tick.

*

Lina měla plán. Schová se mezi bednami na Casparově nákladáku a pojedje s ním do města. Říkal přece, že to není daleko. Určitě pak dokáže sama najít cestu zpátky. Třeba ji svezou jiní tuláci.

Mohla by se Caspara samozřejmě zeptat, jestli by ji nevzal s sebou. Ale věděla, že by jeho odpověď zněla ne. Měl nějaké důležité poslání a nechtěl by se s ní zdržovat. Nejlepší bude udělat to potají. Až to město uvidí, zjistí, jestli je to místo, které Embeřanům vybral osud. Přesvědčí se o tom jediným pohledem. Pak seskočí z nákladáku a vydá se zpátky. Caspar se o ní ani nedoví.

Den nato vytrhla z doktorčiny knížky další volný list a napsala dopis:

*Milá paní Murdová,
odjela jsem s Casparem a Maddy na nákladáku.
Za dva dny se vrátím, nebo možná za tři.
Potřebuju zjistit něco moc důležitýho. A taky
potřebuju na chvíli vypadnout pryč. Brzo se zase
uvidíme,*

Vaše Lina

Měla v plánu počkat, až se setmí a paní Murdová bude spát, a pak zastrčit papír mezi pomačkané listy staré knížky, kterou její opatrovnice právě četla – jmenovala se *Šarlotina pavučinka*. (Paní Murdová se pokoušela přesvědčit Linu, že by se jí to taky líbilo, ale ta jí odpověděla, že ji pavouci vůbec nezajímají – tohle by bylo spíš pro Doona.) Bývalá sousedka si četla každý večer před spaním, takže Lina bude mít aspoň den cesty náskok, než se ostatní dozvědí, kam zmizela.

V hloubi duše se jí vyrojilo pár pochybností. Věděla, že paní Murdová se o ni bude bát a Poppy ji bude hledat. Lině se navíc vůbec nezamlouval Caspar, nevěřila mu a věděla, že jestli ji on nebo Maddy objeví, budou zuřit. Byla to dost nebezpečná výprava. Ale všechny důležité věci jsou nebezpečné, nebo ne? Dřív už taky riskovala, tehdy v

Emberu, když jí to připadalo správné. A tohle je nejspíš taky správné. Byla si tak jistá, že město je tím pravým místem, kam se mají vydat, a tak odhodlaná přesvědčit se o tom na vlastní oči, že odsunula všechny pochyby někam do pozadí. Bude to dobrodružství, říkala si odhodlaně. A dobře to dopadne.

Nazítří vstala ještě před východem slunce. Vyklouzla z lůžka a krůček za krůčkem se plížila ven. Poppy se ani nepohnula a paní Murdová na pohovce taky ne. Lina se v přítmí oblékla a vzala si svůj vak z povlaku na polštář, do něhož si večer sbalila věci na cestu a který schovala do okenního výklenku. Pak zastrčila dopis pro paní Murdovou do její knížky. Nakonec si hodila vak na rameno, potichounku otevřela ven a vyplížila se na dvůr.

Nákladník už stál připravený za branou, jen volci ještě nebyli zapraženi. Nejspíš jsou ve stáji kousek dál po cestě, odkud je někdo ze stájí teprve přivede.

Lina vylezla zezadu na nákladník. Kovová plošina byla zaprášená a pokrytá suchými stébly trávy. Stály na ní čtyři prázdné sudy, dvě svázaná jízdní kola, bedna plná košíků a věder, a čtyři velké dřevěné bedny stlučené z latí s rozestupy asi na palec. Byly vyšší než Lina a měly asi metr a půl na šířku, takže připomínaly spíš malé komůrky. Tři byly plné zboží na prodej, ale čtvrtá prázdná – věci z ní už Caspar prodal tady ve Sparksu. V té se Lina schová.

Dovnitř se dostala snadno. Nejdřív tam hodila ranec, pak vyšplhala po boku bedny jako po žebříku a skočila dolů. Dřevo bylo neohoblované a plné třísek, ale na to se připravila. Vzala si deku z postele. Ted' ji roztáhla na podlažce bedny a lehla si na ni. Vak se zásobami použila jako polštář. Byla si jistá, že když bude ležet úplně nehnutě, nikdo si jí nevšimne.

A měla pravdu. Asi o hodinu později – nevěděla přesně, jak dlouho to trvalo, ale slunce už svítilo škvírami v postranicích, takže cítila na zádech teplo – zaslechla cvaknutí branky a Torrenův hlásek.

„Ale já bych ti pomáhal!“ kňoural zoufale. „Jo, pomáhal! Umím vázat uzly, a taky –“

„Ne, to už stačí,“ okřikl ho Caspar. „Nepojedeš s náma, to už si vyžeň z hlavy jednou provždycky. Jsi na to moc malej. Tuláctví je nebezpečný. Nic pro děti.“

„A ona s tebou může!“

„No jistě! Ona není dítě, je to můj kumpán.“

Lina ucítila zhoupnutí, jak na nákladáku přistála bedna s Casparovými a Maddyinými věcmi. „Tamhle jde Jo s volky, zrovna včas,“ ozval se Caspar.

Auto se rozhoupalo a zaskřípělo, jak muži zapřahali voly do postrojů. Lina zaslechla, jak znovu cvakla závora u vrátek, a pak doktorčin hlas: „A kdy se vrátíte?“

„Hned to nebude.“ Nákladák poklesl, jak na něj nastoupil Caspar. „Až tak za pár měsíců, hádám. Plánujeme velkou cestu.“

„Musíš mě vzít! Počkej! Budeš toho litovat! Jestli mě nevemeš, řeknu to strejdovi!“ vrískal Torren.

Caspar se zachechtal. „Strejdovi je to jedno,“ odpověděl. „Má moc práce. Jako vždycky.“ Ozvalo se prásknutí bičem. „Měj se, bratříčku!“ zavolal Caspar a nákladák se s trhnutím rozjel.

ČÁST II.

POUTNÍCI A BOJOVNÍCI

Co Torren udělal

Poté, co Caspar odjel, si paní Murdová celý den lámala hlavu s tím, kde asi vězí Lina. Že by ji doktorka poslala na nějakou pochůzku? Zeptala se Hester, ale odpověď zněla záporně. Neví o Lině Torren? Odsekl, že neví a že je mu to jedno. Paní Murdová si pomyslela, že se dívka asi vydala do hotelu Maják za Doonem, a zamířila tam. Ale Linu nikdo neviděl. Když se dívka do večera neobjevila, byla už paní Murdová bez sebe starostmi.

Před spaním našla v knížce dopis, a když si ho přečetla, zachmuřila se. Nepřipadalo jí to jako dobrý nápad. Tohle bylo pro Linu typické – zbrklé, nedomyšlené a nejspíš nebezpečné. Paní Murdová sešla dolů, zaklepala na dveře doktorčiny ložnice a ukázala hostitelce dopis. „Neměli bychom za ní někoho poslat?“ navrhl. „Aby ji přivedl zpátky do vesnice?“

Ale Hester zavrtěla hlavou. „Už jsou den cesty odsud,“ připomněla. „Teď už je nikdo nedohoní. I kdybyste našla někoho, kdo by byl ochotný to podniknout.“

A tak se paní Murdová vrátila do postele a snažila se usnout. Opakovala si, že Lina už vyvázla z jiných nebezpečí. Ale stejně měla takový strach, že zůstala celou noc ležet s očima dokořán.

Ráno u snídani se Torren zeptal, kde je Lina, a paní Murdová mu to prozradila. Chlapec vyskočil ze židle a odhodil chleba na stůl. „*Ona jela s nima?*“ zaječel. „S Casparem?“

„Uklidni se,“ mírnila ho teta.

„Ne!“ zavřískl nepřítelně. „Neuklidním! Já ji nenávidím! Všechny ty jeskynní lidi nenávidím! Proč jste sem přišli, proč jste všechno zničili?!“ Zuřivě máchl rukou a převrhnul šálek s čajem paní Murdové. Pak odkopl svou židli, až se skácela na zem, a vyběhl z domu. Paní Murdová ho viděla oknem, jak utíká přes dvůr a brankou ven.

„Žárlí,“ pronesla klidně doktorka. „Chtěl by Caspara jen pro sebe. Kdovíproč.“

„Ten hoch touží po tom, aby si ho někdo všímal,“ ozvala se paní Murdová. „A je mu jedno, kdo to bude.“

„Nejspíš máte pravdu,“ odpověděla paní Craneová a zadívala se na společníci s mírným údivem.

*

Torren se řítí ulicí a kypěl přitom hněvem. To *on* měl sedět na nákladáku, ne ta tlustá Maddy a ta pitomá holka z jeskyně! *On* měl jet s Casparem, řídit spřežení, jet do neznáma, stát se tulákem. Ale ona ho podfoukla, vetřela se tam. Nenávidí ji! Tohle bylo to nejhorší, co se mu v životě stalo.

Běžel dlouho, jeho nohy bušily do prachu cesty, ruce se mu míhaly podél těla, z očí mu prýštily slzy vzteku. Když se zastavil, zjistil, že je na rajčatovém poli, kousek od věže větrného mlýna, odkud poprvé spatřil, jak přes kopec přicházejí jeskynní lidé. Pamatoval si, jak tehdy vypadali – jako nějakí obrovští mravenci, co se valí na jejich vesnici.

A teď se tady usadili a vypadalo to, že tu snad zůstanou navždycky. Jedli jídlo, které patřilo vesničanům. Nosili oblečení, které jim místní darovali. Chodili po ulicích Sparksu, jako by sem patřili. Torren je tu nechtěl.

Dusal po poli a hrozil pěstí do vzduchu. „Vypadněte, běžte pryč!“ hulákal, jako by ho Lina a ostatní vetřelci mohli slyšet. V hlavě mu plápolal jasným plamenem hněv. Viděl v duchu Caspara, jak sedí na povoze, z jedné strany Maddy, z druhé Linu. Ta představa se mu zabodla do břicha jako ostrá větev.

Kdyby tak měl nějakou tu velikou bombu, co mívali za starých časů! Představoval si ji jako velký meloun. Hned by ji hodil na Linu! Švih! Bomba letěla přímo na Casparův nákladák a všechny je rozmaširovala. A další na hotel Maják! Bum! Srovnala se zemí celou budovu a rozmetala všechny ty jeskynní lidi na kusy. Zatoužil po té bombě z celého srdce. Skoro cítil v ruce její váhu.

Doběhl až na konec pole, kde stála malá kůlna s nabílenými stěnami. Poblíž stály bedny rajčat připravené k rozvozu. Torren popadl bez přemýšlení jeden z plodů a mrštil s ním proti bílé kůlně. Rajče se rozprsklo a jeho šťáva stékala po zdi. Torrena to tak rozjařilo, že to musel udělat ještě jednou. Zuřivě házel jedním rajčetem za druhým. Plesk, plesk, plesk! Dával do házení veškerou svou sílu, dokud neprasklo sklo v okně domku. Zed' byla umatlaná od mazlavé rajske hmoty a na zemi ležela hromada roztříštěných plodů.

Teprve pak se Torren zarazil a nadechl se. Co řeknou vesničané, až sem přijdou? Zničil celé dvě bedny rajčat. Budou zuřit. Ale nemůžou přece vědět, kdo to udělal, že ne? Nikdo ho přece neviděl.

A vtom Torrena něco napadlo. Něco úžasného. Usmíval se, když o tom uvažoval. Pak hodil posledním rajčetem a trefil se přímo do černé díry uprostřed rozbitého okna. Ozval se uspokojivý praskot – rajče určitě rozbilo něco uvnitř. Torren se obrátil a utíkal pryč. Ale ne domů.

*

Když Doon ráno cestou do práce procházel vesnicí, na kraji u cesty na něj čekala paní Murdová. Zamávala mu a pokynula mu prstem. Chlapec se odpoutal od zástupu pracujících a vydal se k ní.

„Lina je pryč,“ oznámila mu paní Murdová. „Myslela jsem, že bys to měl vědět.“

„Jak pryč? Kde je?“

Paní Murdová mu podala papír, který nosila v kapse. „Přečti si to,“ vyzvala chlapce.

Doon poslechl a po chvíli udiveně nakrčil nos. Vzpomněl si, že mu Lina o těch dvou lidech, Casparovi a Maddy, tuhle něco povídala. Ale co? Snažil se vzpomenout si. Znovu se zadíval na papírek. „Píše o něčem důležitém. Co tím myslí?“

Paní Murdová pokrčila hubenými rameny. „Pořád nad něčím mudruje,“ odpověděla mu. Doon na ní viděl, že si dělá starosti, i když to nechtěla přiznat.

„Ale píše, že se za dva nebo tři dny vrátí,“ podíval se na dopis. „Tak nebude pryč moc dlouho.“

„Jenže divné je, že Caspar říkal, že se vrátí až po pár měsících,“ namítla paní Murdová.

Doon se zamračil. Co má Lina za lubem? Nechápal to, ale nechtěl paní Murdovou vyděsit ještě víc. „Asi má nějaký plán, jak se dostat zpátky,“ prohodil a dopis jí vrátil.

„Ovšem,“ odpověděla přísně a strčila papír zase do kapsy. „Není proč se znepokojovat. Až se vrátí, pošlu ji hned za tebou.“

Zamířila zpátky do doktorčina obydlí a Doon se vydal za ostatními Emberany na pole. Šel pomalu, pohroužený v myšlenkách. Měl o Linu strach. Jak mohla být tak hloupá a vydat se do toho cizího světa se dvěma cizími lidmi? Ale vlastně ho to ani moc nepřekvapovalo. Lina byla vždycky celá nedočkavá a chtěla prozkoumávat neznámá místa. Třeba jak vylezla na střechu na Domě shromáždění ten první den, kdy se v Emberu stala poslem. A jak se chtěla podívat dolů do Potrubí! Nejspíš teď zatoužila vidět něco jiného než jen Sparks. Až ukojí svou zvědavost, zase se vrátí.

Ale Doon se na Linu zlobil i z jiného důvodu a s jejím bezpečím to nemělo vůbec nic společného. Vyvedlo ho z míry, že se vydala do neznáma bez něj. Tehdy v Emberu, ke konci, tvořili nerozlučnou dvojici. A teď si klidně odjede bez něj a nechá ho tady. Byl z toho dost otrávený a taky ho to ranilo. Ale musel si přiznat, že se v poslední době k Lině nechoval moc přátelsky. Možná nejdřív ranil on ji, když začal dávat přednost Tickovi. Jenže... v těch důležitých věcech se vždycky spoléhal na Linu. Jestli odjela s tím Casparem kvůli něčemu důležitému, tak proč se nesvěřila kamarádovi? Proč mu nenavrhla, aby jeli spolu?

Mířil k rajskému poli se sklopenou hlavou, kopal podrážděně do kamení, a tak si ani nevšiml rozruchu, který se strhl před ním u kůlny. Všichni se seběhli kolem ní a jejich předák Chugger něco křičel. Doon si pospíšil kupředu, aby zjistil, co se děje.

„Taková škoda! Taková škoda!“ lamentoval Chugger. „Celé dvě bedny zničené! Kdo to udělal? A celá kůlna je špinavá, okno rozmlácené!“ Upřel rozzuřený pohled na shromážděné Embeřany. „Víte o tom něco?“ vykřikl. „Nevíte, který blázen to mohl udělat?“

Všichni mlčeli. Doon s hrůzou zíral na ten zmatek. Vypadalo to děsivě, jako by to nebyla rajská šťáva, ale krev. Přímo cítil, jak musel ten pachatel zuřit.

„Tohle se mi nelíbí,“ procedil výhružně Chugger. „Než jste sem přišli, nikdy se nic takového nestalo. Okamžitě to ukliděte. Umyjte zdi, spravte okno, odnešte ten hnus. Dejte se do toho.“

„Poslyšte,“ ozvalo se z davu. Doon poznal Tickův hlas. „My jsme to neudělali. Nemluvte s námi tímhle tónem.“

Chugger se prudce otočil. „A kdo by to asi tak udělal? Kdo jiný si pořád na něco stěžuje a nadává?“

„Vždyť jsme sem právě přišli – jak bychom to mohli být my?“ zaprotestoval někdo další.

„My bychom to neudělali! Neplýtvali bychom jídlem!“

Na protest se zvedaly další a další hlasy. Doon se k nim přidal. „My to nebyli, to je nesmysl!“ Ale Chugger se na ně jen mlčky mračil. Nakonec zařval: „Ticho! Dejte se do práce!“ V tu chvíli za sebou Doon zaslechl dusot kroků a uviděl Torrena, jak se řítí přes pole k nim. Vzrušeně přitom povykoval pištivým hláskem.

„Já to viděl!“ žaloval a mával rukama. „Včera večer jsem tady byl a viděl jsem to!“ Protlačil se doprostřed mezi Embeřany a zůstal stát. Ztěžka dýchal a kulil oči. „Slyšel jsem nějaký pleskání, tak jsem se připlížil, abych se podíval, co se děje.“

„No a cos viděl?“ pobídl ho Chugger netrpělivě.

„Viděl jsem, kdo házel rajčatama! Kdo udělal ten binec a rozbil okno!“ Hoch stál s vytaženým krkem a hubenýma

rukama pevně přitisknutýma k tělu. Tělo se mu třásl rozrušením, očima přejížděl po shromážděných Embeřanech. „Tenhle to byl!“ zaječel a ukázal na Doona. „Viděl jsem ho! To on to udělal!“

Doona to tak ohromilo, že se nezmohl ani na slovo. Zůstal na Torrena zírat s otevřenou pusou. Lidé kolem něj začali mluvit jeden přes druhého. „Ten za to nemůže.“ „Vždyť to je nesmysl!“ „Rozhodně to nebyl on.“ „Doon by nikdy nic takového neudělal.“

Ale Chugger ho chytil za paži a prudce s ním smýkl. „Co na to řekneš? Je to tvoje práce?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Doon. „Ten kluk lže.“

„A proč by si to vymýšlel? Proč by se hnal celou cestu až sem, jenom aby nám něco nalhal?“

„To nevím,“ odpověděl Doon.

Chugger ho od sebe odstrčil. „Budu si na tebe dávat pozor,“ pronesl výhružně.

„Ale proč?“ nechápal Doon. „Já to neudělal.“

„Jak to mám vědět?“ namítl Chugger. „Je to tvoje tvrzení proti jeho. A Torren je jedním z nás.“

Dlouhá horká pouť

Lina ležela klidně – aspoň tak klidně, jak to jen na kymácejícím se nákladáku šlo. Vykukovala ven škvírou mezi dvěma spodními latkami, takže dokázala odhadnout, kudy projíždějí: nejdřív po cestě podél řeky, pak zatočili ven ze vsi. Sem tam zaslechla, jak Caspara někdo zdraví a jak mu Caspar odpovídá. Maddy podle všeho nemluvila vůbec. Hlasy brzy utichly. Slunce žhnulo Lině do zad, takže jí začalo být opravdové vedro. Začala se ošívat. Napadlo ji, že teď už by se mohla bez obav posadit. Kola nákladáku rachotila po cestě, takže by ji neměl nikdo slyšet, a bedna byla dost daleko vzadu, kam Caspar s Maddy neviděli. Lina se pomalu narovnála. Vykoukla ven a spatřila pustinu – zemi, která se táhla do dále, pláň porostlou zlatohnědou suchou trávou, bez domů a bez lidí. Byl to tak obrovský prostor... Lina si nikdy nedokázala představit, že může existovat něco tak ohromného.

Někdy odpoledne Linu horko a pohupování náklad'áku – a také nuda – ukolébaly ke spánku. Když se vzbudila, poznala, že se schyluje k večeru. Vzduch byl chladnější a slunce viselo na obloze tak nízko, že ho už neměla nad hlavou, ale jeho paprsky zešikma dopadaly do bedny škvírou mezi latěmi.

Žaludek se jí křečovitě sevřel. Bylo to zčásti z hladu – nenapadlo jí vzít si s sebou jídlo –, ale hlavně ze strachu. Teď už jsou jistě blízko města. Až tam dorazí, co bude dělat? A co udělá Caspar, jestli ji tady nachytá?

Náklad'ák zastavil a Lina cítila zhoupnutí, jak Caspar s Maddy seskočili.

„Tohle vypadá jako dobrý místo,“ zaslechla Caspara. „Blízko vody.“

„Myslím, že to tady bude fajn,“ souhlasila Maddy.

„Odvedu voly k vodě,“ ozval se Caspar. Lina slyšela cinkání, jak zvířata vypřahal, a pak dusot kopyt, jak se volci vzdalovali.

Co teď dělá Maddy? Lina zaslechla kroky, pak šustění trávy. Potom ticho. Musela se pohnout. Do nohou ji už chytala křeč, záda ji bolela. Opatrně se postavila. Vzepřela se o první lat' na boční straně bedny, pak o druhou. Když už byla tak vysoko, že mohla vykouknout ven, ze všeho nejdřív spatřila Maddy. Mladá žena seděla na zemi kousek od zadní části náklad'áku, opírala se zády o kmen stromu a dívala se přímo na ni.

„Ale ale,“ prohodila. „Kohopak to tady máme?“

Lina na ni zděšeně zírala. Zůstala jako opařená.

Maddy se zvedla ze země a přešla k náklad'áku. Prohlížela si Linu napůl nechápavě a napůl pobaveně. „Co tady propánakrále děláš?“

„Chci vidět město,“ odpověděla Lina.

„Copak ty nevíš, že je to pět dní cesty? Tos chtěla být celou dobu skrčená v bedně? A myslela sis, že na to nepřijdeme?“

„Pět? Já myslela jeden.“

Maddy zavrtěla hlavou. „Co teď s tebou máme dělat?“

„To nevím,“ hlesla Lina. Cítila, jak se jí křeč z žaludku šíří do zbytku těla. Nikdy to neměla zkoušet.

Nastalo ticho. Až po drahé chvíli Maddy znovu promluvila. „Hele, mně nevadí, že s námi pojedáš do města, jestli po tom tolik toužíš.“

„Ano,“ potvrdila Lina, i když si tím už nebyla zdaleka tak jistá.

„Dobře,“ přikývla Maddy. „Protože to vypadá, že stejně nemáš na vybranou.“ Usmála se. Ne přímo nepřátelsky, spíš jako by si v duchu říkala: To je ale nadělení. „Teď zůstaň, kde jsi,“ vyzvala Linu. „Já se hned vrátím.“

Lina se dívala, jak Maddy mizí za pruhem zelené trávy a nízkých stromků, kde byl zřejmě potok, protože tam viděla stát Caspara a volky. Ve všech ostatních směrech byla krajina stejná, jakou viděla ráno: mírně zvlněná, bez domů, porostlá zlatohnědou trávou. Tu a tam vyrůstaly nízké, tmavozelené stromy ve tvaru velkých hub. Tři z nich byly poblíž nákladáku, se zaprášenými listy a silnými, sukovitými kmeny. Slunce už na západě sklouzlo za kopce a obloha se zbarvila krvavě rudou barvou. Vzduch zůstal příjemně teplý, ale Lina se zachvěla. Sedla si zase na dno bedny, přitáhla kolena k bradě a objala je pažemi. Někde poblíž zazněla ptačí ukolébavka.

Vzápětí se ozval dusot kroků a na bednu zabušila Casparova pěst. „Vylez!“ houkl na ni.

Lina vylezla a postavila se na plošinu nákladáku. Shlížela dolů na Caspara.

„Seskoč!“ zavelel.

Poslechla.

Mladík na ni rozzuřeně zíral. „Tak černá pasažérka,“ zavrčel. „O co se to snažíš? Koleduješ si o malér? Nebo ti to připadá jako dobrá zábava?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Lina. „Chci vidět město.“

„A to jako proč?“ Přes Casparovu tvář přelétl stín podezření. „Co o něm víš?“

„Nic,“ přiznala Lina. Nechtěla mu vykládat o svých fantaziích ani o tom, co by takové město mohlo pro Embeřany znamenat. „Prostě ho chci vidět.“

„To máš smůlu,“ ušklíbl se Caspar. „Proč bych tě měl brát s sebou, další krk, který budu muset krmit? Dítě, na který budu muset dávat pozor? Tvoje cesta tady končí, holka. Můžeš mazat, odkud jsi přišla.“

„Počkej,“ zarazila ho Maddy. „Vteřinku. Ta holka nám může být užitečná.“

„Děláš si legraci?“ Caspar spráskl obrovské ruce, jako by chtěl tu představu úplně zaplašit.

„To víš, že může,“ trvala na svém Maddy. „Budeš něco hledat. Víš, jak to vypadá – když se hledá v troskách. Spousta dutin. Vratký trosky, kde musí člověk našlapovat opatrně. Malé a lehké děvče se dostane i tam, kam my ne.“

Caspar ucouvl a Linu si přeměřil. Pořád se tvářil našťavaně. Lina se snažila vypadat co nejmenší a nejlehčí.

„A pokud jde o jídlo,“ pokračovala Maddy, „rozdělím se s ní o svoje.“

„Plácáš nesmysly,“ zarazil ji Caspar, ale nespouštěl z Liny oči. Dívka viděla, že vážně přemýšlí.

„No tak, Caspare,“ přemlouvala ho Maddy. „Vezmi ji. Stejně nemáme na vybranou. Museli bychom ji tady nechat samotnou.“ Obrátila se k Lině. „Když tě sebou vezmeme, budeš nám muset pomáhat. Budeš dělat, co ti řekneme.“

„Tak jo,“ odpověděla Lina, i když netušila, s čím vlastně souhlasí. Nebylo by lepší vzdát se myšlenky, že uvidí město, a vrátit se do Sparksu? Ale jak? Nenajde cestu. A Pustiny ji děsily: nechtěla zůstat sama na tak obrovském a divokém místě. „Ale jak se dostanu zpátky? Odvezete mě tam?“

„Na tos měla myslet předtím, než's vylezla na nákladák!“ odsekl Caspar. „To je tvůj problém, ne náš.“ Otočil se k Maddy. „Souhlasíš, parťáčko?“

„Jasně,“ přikývla Maddy. „Jdem se připravit na noc. Potřebujeme dříví na podpal. Půjdem ho s Linou nasbírat.“

Lina se za ní vydala ke stromům. Když k nim došly, Maddy se k ní sklonila a ztišila hlas. „Neboj se. Byl to od tebe hloupý nápad, ale já se postarám, aby se ti nic nestalo. A dohlédnu na to, aby ses vrátila v pořádku domů, slibuju.“ Mladá tulačka se narovnala. „A teď běž nasbírat nějaké suché klacíky a pár drnů uschlé trávy na podpal.“

Když se vrátily s nákladem k nákladáku, Maddy vydloubla podpatkem mělkou jamku. Do ní narovnala ty nejmenší třísky do čtverce. Přes ně položila delší klacíky a navrch dlouhé větve. Hraničku vycpala několika hrstmi suché trávy.

Lina pořád nechápala, co to tulačka dělá. Ale když Maddy vylovila z kapsy krabičku zabalenou v hadříku a z ní vytáhla dřívko s modrou hlavičkou, Lině to konečně došlo. Rychle vydechla a ucouvla.

Maddy jí ukázala dřívko a zeptala se: „Už jsi to někdy viděla?“

„Jo,“ hlesla Lina.

„Tak to máš štěstí,“ prohodila Maddy. „Jsou dost vzácný.“

Škrtla zápalkou o kámen a modrá hlavička se vzňala. Maddy ji přiložila k suché trávě a ta okamžitě vzplanula.

„Pojď blíž a stoupni si sem,“ vyzvala mladá žena Linu. „Musíme ho chránit před větrem, než se pořádně rozhoří.“

Ale Lina zůstala stát na místě a jen se dívala. Plamínek uprostřed hraničky opatrně plápolal, olízl nejtenčí třísky, podpálil je a rozhořel se ještě víc. Prskání přešlo v sykot a po chvíli v praskot. Vyskočily plameny, nejdřív nízké, pak vyšší, jako oranžová ruka, která rozevírala prsty a sápla se přímo po Lině.

Dívka ucouvla. Nechtěla se bát – Caspar a Maddy se ohně taky nebáli. Torrenův bratr se posadil k ohni, těsně vedle něj, a přikládal drobné klacíky a trávu. Ale Lině připadalo, jako by jí šlehající plameny vykřikovaly do tváře: *Uteč, uteč, uteč!* Stála pár metrů od ohně a sledovala ho s rozbušeným srdcem. Vítr k ní stočil pentli kouře. Nadechla se a zaštěpalo ji v krku.

Maddy si po chvílce všimla, že se Lina drží opodál, a zavolala na ni: „Pojď sem! Neboj se, to ti neublíží.“

Ale Lina se k syčícímu a praskajícímu ohni odmítala přiblížit. Casparovi a Maddy možná nic neudělá, ale ona věděla jistě, že kdyby mu přišla na dosah, chňapl by po ní žhavou rukou, chytil by ji za konečky vlasů nebo možná za lem sukně a ona by celá shořela. „Mně je dobře tady,“ zavolala. „Nechci chodit k ohni.“

Caspar se rozesmál. Maddy se zvedla a vykročila k Lině. Objala ji kolem ramen. „Ty se celá třeseš,“ podívala se. „To nic, to nic. Nemusíš chodit k ohni, jestli nechceš.“

Maddy pak přinesla zezadu z nákladáku něco, čemu říkala „cestovní bochánky“. Byly to knedlíčky trochu menší než pěst a Lina vůbec netušila, z čeho by mohly být. Caspar a Maddy je nabodli na klacky a opékali si je nad ohněm. „Když se z tebe stane tulačka, musíš si na ně zvyknout,“ vykládal Lině Caspar. „Vydrží hodně dlouho, to je na nich

to nejlepší. Jsou potřeba na dlouhý štreky, kde si nic jiného k jídlu neseženeš.“

Bochánky byly suché a bez chuti, ale Lina měla hlad, takže jí to moc nevadilo. Snědla svůj příděl a nakonec si olízala prsty.

Uvažovala nad tím, kde asi budou spát. Na nákladáku nebylo místo, takže hádala, že nejspíš na zemi. Už se úplně setmělo a zvedl se vítr. Odněkud zdáli se ozvaly jakési zvířecí zvuky. Znělo to jako *ňaf, ňaf, ňaf* a potom zaznělo dlouhé, strašidelné sborové zakvílení. „Co je to?“ zeptala se Lina.

„Vlci,“ odpověděla jí Maddy. „Jsou na lovu. Ale jsou daleko, neboj se.“

Lina se otřásla. Temnota kolem nich byla strašně rozlehlá a plná nebezpečí. V Emberu byli lidé ve tmě většinou v bezpečí v postelích – až na případy, kdy světla zhasla během dne. Lina nebyla zvyklá být v noci jinde než v posteli. Myslela na paní Murdovou, která se teď ukládá ke spánku v podkroví doktorčina domu. Jistě si o ni dělá starosti. Poppy bude žvatlat: „De je Ina?“ Ale žádná z nich si nedokáže představit, že Lina je uprostřed nekonečné prázdnoty, kde mezi ní a černou oblohu vůbec nic není.

Maddy přinesla z auta několik pokrývek a roztáhla je na zemi. Dvě z nich rozložila blízko ohně a třetí nabídla Lině. „Ustel si sama, kde chceš spát,“ vyzvala ji.

Lina se vydala pro deku, ale právě když přišla k Maddy, hodil Caspar na oheň velkou větev a do vzduchu vylétla sprška jisker. Některé vítr odfoukl stranou. Lina okamžitě uskočila, ale několik jisker jí stejně přistálo na ponožce. Začala zběsile dupat nohou, ale tím oheň jenom rozdmýchala. Vlákna ponožky se vzňala. Lina ucítila, jak se jí do kotníku zakousla palčivá bolest. „Ne!“ vykřikla polekaně. „Sundejte to ze mně!“ Zaškubala nohou a

pokusila se sevřít ponožku rukou. Zmocnila se jí panika a už se málem rozběhla pryč, kdyby jí Maddy nezastoupila cestu a nechytla ji silnýma rukama do náručí. Připlácla jí dlaň na hořící ponožku, a když ji odtáhla, bylo po plameni.

Ale bolest přetrvávala. Maddy vyzula Lině botu, stáhla ponožku a polila jí spáleninu studenou vodou, ale moc to nepomohlo. Lina se celou noc choulila pod tenkou pokrývkou, zatínala zuby, aby vydržela bolest v noze, a přála si, aby se na tuhle šílenou cestu nikdy nevydala.

Hladový tulák

Druhý den ráno posnídali pár švestek s hrubozrnným chlebem a vydali se znovu na cestu. Maddy přesvědčila Linu, aby si sedla dozadu na nákladák mezi dvě bedny. Rozprostřela jí na hrubou podlahku deky, na kterých spali. Lina si na ně sedla tak, že jí nohy visely přes okraj plošiny. Popálenina ji pořád bolela a na noze se dívce se udělal rudý zlověstný puchýř. Ale když slunce vystoupalo výš a tráva i země kolem začaly sladce vonět, vrátila se Lině dobrá nálada. Prohlížela si krajinu, která ubíhala za nákladákem, nekonečné pláně zlatohnědé trávy, které se rozprostíraly všemi směry podobně jako obloha, se stromy jako chlupatými hroty a se skalnatými svahy.

A tak to šlo další čtyři dny. V noci si našli místo na spaní někde u vody, pokud na ni narazili. Občas míjeli další nákladáky, tažené volským spřežením, které jely buďto jejich směrem, nebo se vracely. Caspar vždycky zastavil, dali se s jinými tuláky do řeči a někdy s nimi směňovali

zboží za jídlo. Caspar se každého ptal, jestli byl ve městě, ale jen málokdo mu odpověděl kladně. Jeden z nich na otázku, jestli tam našel něco zajímavého, jen zavrtěl hlavou. „Je to ztráta času,“ prohlásil. „Ani to nezkoušej, kámo.“ Většina z tuláků, kteří se tam vydali, ale prozkoumávala jen předměstí. Lina pochopila, že to jsou okrajové čtvrti na hranicích města.

Caspar a Maddy toho spolu během dne moc nenamluvili. Kolem poledne zastavili povoz a dopřáli si trochu jídla z bedny zásob, kterou vezli s sebou. Nejdřív jedli sušené ovoce, ale to jim brzy došlo. Pak už měli jen cestovní bochánky – ráno, v poledne i večer.

Caspar se po jídle vždycky natáhl a usnul. Ležel na zádech a hlasitě chrápal. Maddy kývla na Linu bradou, odešly spolu o kus dál, našly si nějaké místo ve stínu pod stromem (jedním z těch, co měly klobouk z hustých větví jako houby) a sedly si, aby si mohly popovídat. Někdy foukal větřík, který k nim z planin přinášel vůni suché hlíny a schnoucí trávy.

Druhý den cesty po obědě se Lina Maddy zeptala, odkud pochází.

„Z hrozného místa,“ uslyšela.

„Jak hrozného?“

„Malá, studená díra, kde je bída a hlad. Baráky ze starých prken. Je tam špatná půda, takže nikdy není dost jídla. Jde to tam do kyttek.“

„Co to znamená?“

„Že se tam všechno rozpadá. Jde to od desíti k pěti. Samý nemoci, hlad, zoufalství. Lidi se tam pořád hádají a většina chce hlavně vypadnout. Na tom místě, kde jsem vyrostla, máš pocit, že všechno končí. Chtěla jsem odejít tam, kde něco začíná.“

„Naše město taky umíralo,“ svěřila jí Lina. Zadívala se na modrou oblohu a vzpomněla si na oblohu u nich doma: neproniknutelnou temnotu bez jediné stopy světla. A teď už je v Emberu tma bez ustání. „A dnes už v něm nikdo není,“ dodala.

„Sparks je místo, kde něco začíná,“ prohlásila Maddy „Jestli dokáže překonat překážky.“

„Jaký překážky?“

„Třeba že musí najednou krmit dalších čtyři sta krků.“

„Aha,“ hlesla Lina. Vybavila si rozepře ve vesnici, všechny důvody, proč se odtamtud toužila dostat někam jinam. Srdce se jí sevřelo. „Třeba, až se vrátíme... už bude po problémech,“ špitla.

„Možná,“ připustila Maddy. „Taky doufám. Sparks je tisíckrát lepší než ta díra, ze které jsem přišla.“

„Chápu, žes chtěla pryč,“ ozvala se Lina.

„Strašně moc,“ souhlasila Maddy. „Tolik, že jsem se dala dohromady s tím pitomcem.“

„Pitomcem?“

Maddy ukázala bradou k místu, kde spal Caspar.

„Tys šla s ním, jen aby ses dostala pryč?“ špitla užasle Lina.

Maddy přikývla. „Do naší osady moc tuláků nejezdilo,“ vysvětlila, „protože jsme neměli nic, za co bysme nakupovali. Caspar byl druhej tulák, kterýho jsem v životě viděla. Říkala jsem si, že je možná i poslední... a tak jsem se chopila svý šance.“

„Ale proč jsi neodešla sama?“

„Myslela jsem na to,“ připustila Maddy. „Jenže jsem nevěděla, kam jít. Netušila jsem, kam která cesta vede, kde bych našla jiný lidi. Ani jak bych sháněla jídlo. Prostě jsem asi neměla dost kuráže, abych se do toho pustila.“

„Ale když jste přijeli do Sparksu, mohlas tam zůstat,“ řekla nechápavě Lina. „Nemuselas už přece jezdit dál!“

„Zůstala bych,“ přikývla Maddy. „Ale slíbila jsem mu pomoci s tím, za čím se teď pustil. A když je to jen trochu možný, snažím se sliby dodržovat.“

Když pak odpoledne projížděli krajinou zvlněnou mírnými pahorky, Lina přemýšlela o místech, kde všechno končí, a místech, kde něco začíná. O koncích toho už věděla dost. Chtěla se stát součástí nového začátku. Možná by Embeřané mohli znovu začít v tom městě. Ale jestli ne... ale na to nechtěla myslet dřív, než to bude nutné.

*

Druhou noc strávili v troskách nějakého města. Moc toho z něj nezbylo, ale pořád bylo znát, že tu kdysi stávaly stovky domů. Křivolaké ulice lemovaly betonové základy, prorostlé bujnou zelení. Tu a tam ještě zůstala stát celá zeď nebo komín. Caspar zastavil nákladňák na kraji trosek a spolu s Maddy otevřel bednu s tenčícími se zásobami. Zastavili kousek od jámy, ve které vybublávala na povrch voda. Byla zelená a kalná, ale Lina se stejně napila. Jinou neměli.

Caspar se tvářil obzvlášť nabručeně. Růžový obličej měl flekatý a zpocený, oči zarudlé. Zapomněl si nakrucovat konce knírů, takže se mu teď jejich špičky zplihle stáčely ke koutkům úst. Vylovil z bedny drobící se bochánky a obořil se na Maddy: „Co je to s tebou? Proč jseš tak nemluvná?“

„To jsem vždycky,“ odpověděla klidně jeho společnice.

Caspar se vztekle zakousl do bochánku. „Jako bych cestoval s dubovým polenem,“ vyštěkl. „Myslel jsem, že s tebou bude větší zábava.“

Maddy neodpověděla. Soustředěně přežvykovala a rozhlížela se po pozůstatcích zborcených domů. Linu

napadlo, že Maddy je svým způsobem krásná – pokud to člověk dokáže vnímat. Měla rovná záda, hlavu držela zpříma a bylo v ní něco nezdolného. Měla pravidelné ostré rysy a pevný pohled. Ničím se nenechala vyvést z rovnováhy. Caspar už nejspíš začínal chápat, že je jiná, než od ní čekal. Nebyla zdaleka tak poddajná, jak předpokládal.

*

Třetího dne k večeru spatřili, jak k nim z dále míří jiný nákladník. Jeli teď po široké rovné silnici, kde jim ve výhledu bránilo jen málo domů nebo stavení. Většinu času viděli jen nekonečné plochy suché trávy a staříčké ohrady, nad kterými kroužila hejna ptáků – řítily se strmě k zemi, vznášeli se do povětří a znovu klesali. Černá tečka na silnici před nimi pomalu rostla a po čtvrt hodině jim došla na dohled.

Lina stála za Casparem a Maddy a sledovala blížící se povoz. Tulák, který ho řídil, vypadal uboze. Měl jen jednoho vola, vyhublé zbědované stvoření, a vzadu jen dvě bedny na rozdíl od Caspara, který měl čtyři. Muž vypadal podobně žalostně jako vůl. Měl dlouhé vlasy i vousy, které mu ležely na hrudi jako hnědý bryndák. Když k nim přijel blíž, vztyčil se, zastínil si oči rukou a zahleděl se na ně.

„Bacha na něj,“ zamumlal Caspar. „Může to bejt bandita. Vypadá zákeřně a nebezpečně.“

Když byly vozy zhruba deset metrů od sebe, přitáhl neznámý náhle otěže. Jeho vůl poposkočil a nákladník se stočil tak, že zablokoval silnici. Lina nedokázala odhadnout, jestli to vousáč provedl úmyslně. Pohyboval se trhaně, jako by s ním nebylo něco v pořádku. Slezl ze sedátka a zůstal stát před vozem, se schoulenou hlavou a krkem svěšeným

tak, že měl uši na úrovni ramen. Oči se mu v zarostlé tváři nápadně leskly. Stál mlčky a zíral na ně.

Caspar zastavil voly, postavil se a zařval: „Uhni mi z cesty, mizero! Vypadni s tím zblešeným autákem, ať už tě nevidím!“

Tulák popošel o pár kroků blíž. Lina viděla, jak otevírá pusku – temný otvor v houštině vousů –, ale nic se neozvalo.

Casparovi zrudl krk zlostí. „Řek jsem z cesty!“ Zvedl rukojeť biče a švihl s ním jen kousíček od tulákovy tváře. Muž zaúpěl a vrhl se k nim.

Všechno se to seběhlo tak rychle... Lině hlasitě tlouklo srdce. Je to opravdu bandita? Chce je napadnout? Vklouzla za bednu a vykukovala škvírou mezi latěmi.

Caspar znovu zvedl bič. „Zkus přijít blíž a nadělám ti z kůže fašírku!“ zařval.

Ještě než stačil výhrůžku splnit, chytila ho Maddy za ruku. „Počkej.“ Caspar se ji pokusil setrást, ale držela ho tak pevně, že ztratil rovnováhu a svalil se zpátky na sedátko. „Nechceš počkat, co nám chce, než se do něj pustíš?“ navrhla Maddy.

Caspar se pokusil vyprostit z jejího sevření, ale mladá žena měla sílu. Podařilo se jí vykroutit mu bič z ruky. Pak seskočila z nákladáku a vydala se k neznámému, který se zastavil těsně před nimi.

„Co od nás chcete?“ zeptala se a zastoupila mu cestu s rukama v bok. „Proč jste nám přehradil cestu?“

Muž ucouvl. Hleděl na ni s otevřenými ústy. Lina si všimla, jak je špinavý. Ruce a bosé nohy měl skoro černé. Něco zamumlal.

Maddy se k němu naklonila. „Cože?“

Muž opět jen zamumlal.

Tulačka se obrátila ke Casparovi, který slezl z vozu a teď se k nim blížil se zaťatými pěstmi. „Říká, že mu došlo

jídlo.“ Otočila se zpátky k zuboženému muži. „Jak dlouho jste nejedl?“

Vyzábělý tulák se zadíval na ruce s dlouhými, špinavými nehty. Pohnul prsty. „Tři dny,“ zasípěl. „Jenom... drobky... tři dny.“

„Jestli myslíš, že od nás dostaneš jídlo, tak to jseš na omylu,“ zavrčel Caspar.

„Pár bochánků mu snad dát můžeme,“ ozvala se Maddy.

Casparova tvář zrudla. „To teda nemůžeme,“ procedil skrz zuby. „Máme speciální posláni. Strašně důležitý. Potřebujem jídlo pro sebe – všechno, co máme.“

Linu napadlo, že Caspar plácá nesmysly. „Můžete mu dát z mýho,“ hlesla.

Caspar sebou škubl a obrátil se k ní. „Ne!“ houkl na ni. „Budeš jídlo potřebovat, abys mohla pracovat.“

„Chováš se směšně,“ obořila se na něj Maddy, ale Caspar natáhl ruku a strčil do ní. „Vrať se do auta!“ vyštěkl. Na tuláka zakřičel: „A ty s tou svou popelnicí táhni, ať můžu projet, jestli si chceš zachránit kůži!“

Tulák vydal zvuk, jaký Lina ještě od žádné lidské bytosti neslyšela – muž chraptivě zasyčel, jako by chtěl Casparovi plivnout do tváře ohnivou slinu. Zopakoval to ještě jednou, než se obrátil a odvěkl se zpátky ke svému povozu. Chytil volka za otěže a odtáhl ho o kousek dál, aby udělal Casparovi místo a nechal ho projet. Když ho míjeli, Caspar na něj houkl: „Nemůžeš dělat tuláka, když se nedokážeš uživit!“ Pak zapráskal muži bičem nad hlavou a popohnal volky.

Lina si po té příhodě vlezla do bedny a zůstala sedět s nohama skrčenýma pod bradou. Opírala si o ně čelo. Ze setkání s tím hladovým a špinavým ubožákem byla zděšená. Jak to, že tak dopadl? Mohl si za to sám? Byl to blázen? Ale stejně mu Caspar mohl něco dát. Nebo mají opravdu tak

málo jídla, že by jim pár bochánků tolik chybělo? V břiše ucítila škubavou křeč, ale nevěděla, jestli je to z hladu, nebo hrůzou z toho, čeho byla svědkem.

Tu noc se Lina na chvíli probrala a uslyšela, jak volci neklidně přešlapují. Slyšela taky nějaké zavržení. Ale zvuky brzy ustaly a ona zase usnula. Ráno Maddy zjistila, že je někdo okradl.

„Helemese,“ zabručela, když otevřela bednu s jídlem. „Koukejte.“

„Co je?“ zeptal se Caspar. Naslinil si prsty a nakrucoval s nimi svůj knír.

„Někdo nám vlezl do bedny s jídlem,“ odpověděla Maddy. „To by mě zajímalo kdo.“

Caspar vyskočil. „Ukradli nám jídlo?!“

„Ne moc,“ upřesnila Maddy. „Jen pár bochánků.“ Strčila ruku do bedny a zalovila v ní. „Ale něco nám tady nechal.“

Caspar se vztekle vyhoupl na nákladák, sklonil se nad bednou a začal vztekle nadávat.

Lina vyklouzla zpod pokrývky a vstala. „Co je?“ zeptala se. „Co se stalo?“

„Asi tady byl náš hladovec ze včerejška,“ vysvětlovala Maddy. „Když jsme mu nedali, co chtěl, vzal si to sám. A na oplátku nám tu něco nechal.“

„Co nám nechal?“ zeptala se Lina. Caspar se třásl zlostí a tvář měl rudou.

„Vypadá to jako hlína,“ odpověděla Maddy. „Vzal si, co potřeboval, a zbytek jídla nám něčím pomazal.“ Nakrčila nos. „Možná to není hlína. Spíš volské lejno.“

„Ten syčák!“ soptil nepřítelně Caspar. „Ta smradlavá krysa!“

„Podle mě jsi mu měl v první řadě dát, co potřeboval,“ namítla klidně Maddy.

„Na tvůj názor se nikdo neptá!“ obořil se na ni Caspar.

„Ale stejně ti ho řeknu,“ odpověděla prudce žena. „Během pár minut sis udělal z hladovýho chudáka nepřítele. Ty za to můžeš. Děláš to pořád, pokaždý stejně: chováš se k lidem jako k nepřítelům a najednou bumbác! Jsou z nich nepřátelé, i když to původně neměli v úmyslu.“

„Mám ve zvyku bejt ve střehu a bránit se,“ zavrčel zamračeně Caspar.

„Fajn,“ odsekla Maddy, „takže teď jsme kvůli tvému zvyku přišli o čtyři bochánky místo dvou a zbytek je zničený.“ Zabouchla bednu a zadívala se na Caspara napůl rozzlobeně a napůl pohrdavě. „Podle mého názoru je lepší obranou dělat si z lidí přátele.“

„Nech si ty svý moudra pro sebe!“ okřikl ji Caspar.

*

Čtvrtý den začala cesta stoupat. Dlouhé hodiny jeli do kopce. Panovalo nesnesitelné horko. Vodu našli jen na dně hluboké rokle. Museli se tam sešplhat tak, že napůl padali a napůl klouzali. Nesli sebou Casparovy největší hrnce, které museli naplnit, aby dali napít zvířatům.

A pak zase do kopce. Když dorazili na hřeben, den už se chýlil k večeru. Lina byla tak vyčerpaná a bylo jí takové vedro, že si připadala jako měkká, rozvařená mrkev. Napůl klimbala, takže sebou překvapeně škubla, když nákladník poskočil a Caspar s Maddy hlasitě vykřikli. Lina seskočila z vozu, došla dopředu a spatřila úžasný výhled. Rozkládala se před ní tak obrovská vodní plocha, že si nic podobného nedokázala ani představit – modrozelená hladina se třpytila v paprscích odpoledního slunce a běžely po ní drobné bílé vlnky. Rozprostírala se doprava až k obzoru. Na druhé straně bylo vidět pobřeží, zelené stromy a za nimi mírné pahorky.

„Zátoka,“ vyslovil s úlevou Caspar. „To znamená, že už jsme skoro tady. Musíme ji objet a stočit to na sever.“

„A kdy budeme ve městě?“ chtěla vědět Lina.

„Zejtra,“ odpověděl Caspar. Na široké tváři se mu rozzářil úsměv. Vzápětí ze sebe vyrazil svůj pištivý, pronikavý smích. Otevíral a svíral pěsti, jako by si představoval, že v nich drží něco vzácného. „Zejtra jsme tam a začneme hledat.“

Doon na pranýři

Zpráva o zničených rajčatech a o Torrenově tvrzení, že to udělal Doon, se rychle rozšířila po vesnici. Někteří lidé chlapci věřili, jiní ne. Ale nikdo nemohl dokázat, kdo mluví pravdu. Torren prohlásil, že to všechno viděl v noci, když nemohl spát a vydal se na pole na procházku, aby se odtamtud díval na hvězdy. Doon se bránil, že byl celou noc v pokoji a spal. Jeho tatínek a spolunocležníci věděli, že mluví pravdu. Ale někteří vesničané se domnívali, že mohl potichu vyklouznout z hotelu, aniž by ho kdokoliv viděl. Mohl dojít na pole, provést tam tu lumpárnu a zase se vrátit, zatímco si všichni mysleli, že celou noc pokojně spí.

Když v poledne jejich skupinka dorazila k Partonovým na oběd, nikdo s nimi nemluvil. Marta je pustila dál, posadili se ke stolu, kde bylo prostřeno jako obvykle. „Dobrý den,“ pozdravil pan Harrow a paní Polsterová dodala: „Jak se vede?“ Slečna Thornová a pan Pocket se dívali na kamenné výrazy hostitelů a pokoušeli se usmívat.

Ordney jim naložil na talíře jídlo (nebylo ho ještě míň než obvykle?) a položil je před ně. Kenny si nabíral malá sousta a nervózně těkal očima z jednoho na druhého. Všichni mlčeli.

Doonův otec se konečně ozval: „Promiňte, ale zřejmě došlo k mýlce.“

Marta po něm šlehla chladným pohledem. „To bych neřekla.“

„Možná si myslíte,“ pokračoval pan Harrow pevně, „že můj syn opravdu udělal to, z čeho ho obvinili.“

„V téhle domácnosti plýtvání jídlem neschvaluje,“ odsekla Marta.

„My taky ne!“ vykřikl Doon. „Nic takovýho bych neudělal! Já to nebyl.“ Oči všech stolovníků se obrátily k němu. Cítil, jak mu rudnou tváře. „Opravdu,“ dodal tišeji. „Já to nebyl.“

„Tak kdo?“ zavrčel Ordney.

„Nevím,“ přiznal Doon.

„To neví nikdo,“ pronesla paní Polsterová učitelským tónem. „Ale rozhodně nehodláme věřit slovům jednoho nešťastného klučiny proti tomuhle mládenci, který už prokázal své kvality.“

„A proč ne?“ vyštěkla Marta. „Torren Crane je slušný kluk. Znáám ho. A nevím, proč by měl být nešťastný.“

„Stačí se na něj podívat,“ odvětila paní Polsterová.

Slečna Thornová přikývla. „Má pravdu,“ špitla.

„Někdo z vás to udělat musel,“ prohlásila Marta. „Rozhodně to nebyl nikdo z nás.“

„Nic z toho se nedá dokázat,“ namítl rozumně Doonův tatínek. „A není spravedlivé vyslovovat unáhlené soudy.“

Nastalo rozpačité ticho. Všichni se soustředili na své talíře. Po jídle jim Kenny rozdal balíčky s jídlem. Když ho předával Doonovi, neslyšně naznačil rty: *Já ti věřím.*

Aspoň někdo, pomyslel si Doon. Trochu se mu ulevilo, ale jen nepatrně.

*

Nakonec – protože to bylo slovo proti slovu a nikdo neměl důkazy, aby svoje tvrzení podpořil – vše skončilo bez následků. Oficiálně zůstal pachatel rajčatového útoku neznámý. Ale tato nemilá příhoda rozdělila Emberany a lidi ze Sparksu ještě více a zasela mezi ně další semínka odporu a podezíravosti.

Kamkoliv se Doon hnul, všude cítil v zádech opovržlivé pohledy. Zpočátku se snažil všechno vysvětlit. Zkoušel to rozumně: „Proč bych chodil uprostřed noci na pole a házel rajčata na zeď kůlny? Vždyť to nedává smysl.“ Ale vesničané rozumné důvody odmítali. Stačilo jim, že Doon je jedním z *nich*, což znamenalo, že je divný a schopný všeho špatného. A tak chlapec s vysvětlováním přestal. Chodil se sklopeným zrakem a nevšímal si zlovolných poznámek.

Ale rajčatovým případem neutrpěl jen Doon. Stín dopadl na všechny uprchlíky z Emberu. Lidé z vesnice jim někdy na ulicích bezdůvodně spílali. Rajčatový zločin strhl poslední zábrany a potlačovaný odpor vyplul na povrch. Nálada ve vesnici bublala jako vroucí voda pod pokličkou v hrnci.

Když se Doon jednou ráno vydal přes vesnici do práce, spatřil na návsi shromážděný dav. Na jedné straně se shlukli lidé z vesnice, na druhé Emberané, a Všichni upírali zrak jedním směrem. Doon se protáhl mezi nimi, aby se taky podíval. Na chodník někdo blátem napsal vzkaz. Kostrbatými písmeny tam stálo:

AŤ TÁHNOU!

Dav tiše hleděl na nápis. Někteří vesničané se tvářili zahanbeně. Dívali se k Embeřanům a vrtěli hlavami. „To je sprosté,“ zamumlal někdo. Ale další se mračili. Jeden muž vrhl na Doona tak zlostný pohled, až měl chlapec pocit, jako by dostal ránu pěstí do žaludku. Ten nápis tam byl kvůli němu. Věděl to. Vtáhl hlavu mezi ramena a pospíchal pryč.

Večer to v hotelu vřelo. Jeho obyvatelé postávali na schodišti ve vzrušených hloučcích a mluvili o nápise na návsi. Doon viděl, jak Tick prochází mezi nimi, tu a tam se zastavuje a vzrušeně hovoří. Oči mu zářily, tváře měl zarudlé. Když došel k Doonovi, zastavil se. „Obrátili se proti nám,“ prohodil. „Já to tušil od začátku. Tohle si nesmíme nechat líbit.“ Pak se zase vnořil do davu.

Uběhl den, pak druhý. Svítalo sice slunce, ale Doon měl pocit, jako by ho pohlcovala temnota. V hlavě mu vířily otázky, toužil se nějak bránit. Proč obvinil Torren zrovna jeho? Bylo to náhodou, prostě si ho jen tak vybral? A proč Chugger Torrenovi uvěřil? Kdo napsal ten ohavný vzkaz na návsi?

Lina se nevracela, což jen přispívalo k Doonově pochmurné náladě. Podle dopisu, který napsala paní Murdové, už měla být touhle dobou dávno doma. Doon byl na ni chvíli naštvaný, chvíli se o ni bál. Snažil se na ni nemyslet, protože to stejně nemohl nijak ovlivnit.

Když měl volnou chvíli, zabořil nos do knih a snažil se zapomenout na to, co se děje ve vesnici. Edward Pocket mu nosil nové a nové objevy. Stařík začal být svou prací posedlý. Když se ho Doon zeptal, jak to jde, v knihovnickových očích se objevil horečnatý výraz: „Ech, mladý muži, jde to ztuha! Milimetr po milimetru. Udělal jsem tohle –“ ukázal špetičku mezi placem a ukazovákem, „a zbývá tohle!“ Roztáhl paže do stran, co to nejdál šlo. „Čeká mě ještě obrovský kus práce. Snažím se, ale jestli mi

na to bude život stačit, to je otázka.“ Prsty měl černé od prachu a domů se často vracel později než ti, co pracovali na polích. Býval tak unavený, že se hned po večeři svalil na lůžko, i když venku ještě svítalo slunce. Doon slyšel, jak si za dveřmi šatníku mumlá, ale jen některá slova mu dávala smysl. „Balkán, baroko, biologie, botanika, Botticelli, Byzancie...“ Pak se odmlčel a házel sebou, až jeho kostnaté tělo naráželo do zasunovacích dveří, než se uklidnil a ztichl. Když si začal znovu mumlat, byl už o několik písmen dál: „Hamlet, Harry Potter, Havaj, helénismus, Hippokratés, holocaust.“ Doon si představoval, že Edwardův mozek je tak přecpaný informacemi, že už v něm není místo pro další, takže je v noci musí nenápadně vypouštět.

*

Doon někdy při svých cestách do práce procházel kolem vesnické školy. Byla to nízká budova s širokou otevřenou verandou, kde sedávali žáci a učili se. Děti (ve vesnici jich nebylo mnoho) chodily do školy jen pár hodin denně, a jen do svých deseti let. Kenny Parton tam ještě docházel. Když viděl, jak kolem školy prochází Doon, vždycky mu zamával. Před rajčatovým zločinem po Doonovi zvědavě pokukovaly i další děti a některé se usmívaly. Když se ale ke škole přiblížil poprvé po té příhodě, ucítil, jak se na něj upírá patnáct nebo dvacet ledových pohledů. Někdo vykřikl: „Táhněte pryč!“ a někdo jiný po něm hodil kouli ze zmačkaného papíru. Doon přidal do kroku a díval se přímo před sebe. Uslyšel, jak učitelka děti kára, ale neznělo to moc přísně.

Když den na to přišel Doon s ostatními k Partonovým na oběd, zahlédl Kenyho, jak se krčí za rohem domu a kývá

na něj prstem. Oči měl doširoka rozevřené a hlas ještě tišší a ostýchavější než jindy. „Víš, tam včera u školy...“

Doon přikývl.

„Mrzí mě, že na tebe tak pokřikovali,“ pokračoval stydlivě Kenny. „Neměli to dělat. Já vím, žes to nebyl ty.“

„Jak to můžeš vědět?“ utrl se na něj Doon, který měl v tu chvíli všech vesničanů plné zuby. „Třeba byl.“

Kenny zavrtěl hlavou. „Ne. Nebyl.“

„Proč myslíš?“ nechápal Doon.

„Prostě to poznám,“ odpověděl Kenny. „Poznám, co je kdo zač. Tys to nebyl.“ Po rtech mu přelétl rychlý, plachý úsměv.

Doona to dojalo. Kenny vypadal tak křehce a plaše, ale skrývala se v něm velká síla.

„Škoda, že budeš muset odejít,“ ozval se hošík.

Doon se usmál. „Ještě tady pár měsíců budeme.“

„A potom?“

„Potom odejdeme a postavíme si vlastní vesnici.“

„A kde?“ chtěl vědět Kenny.

Doon pokrčil rameny. „Nevím. Na nějakým vhodným místě.“

Kenny sklopil oči k botám a zůstal asi minutu potichu. Pak se ozval: „To bude hodně těžký. Co budete jíst?“

„Asi to, co si vypěstujeme. Tak jako vy tady.“

„Jenže vy máte odejít v Mrazivém měsíci. To je začátek zimy. V zimě si nic nevypěstujete,“ pronesl Kenny a zadíval se na Doona ustaraným pohledem.

„V zimě?“ opakoval Doon. „Jak to myslíš?“

„Vy jste tam u vás neměli zimu?“ podivil se Kenny a vykulil oči. „To jste tam měli pořád léto?“

Chlapcův tón Doona trochu zmátl a polekal. „Já těm slovům nerozumím,“ přiznal.

Kenny na něj překvapeně zíral a tváře mu pobledly. „To jsou roční období. V létě je teplo. V zimě je chladno.“

„To nám nevadí,“ uklidnil se Doon. „Na chladno jsme zvyklí.“

„Ale v zimě nic neroste. A je hodně chladno. Slunce je pořád za mrakem. A prší.“

„Prší?“

Kennymu úžasem poklesla čelist. Zvedl ruce a zakmítal prsty, jak se snažil předvést dešťové kapky. „Děšť! Voda z oblohy! A řeka stoupne, někdy se i rozvodní! Hlína se promění v bahno!“

Doon měl pocit, jako by se mu myšlenky náhle zasekly. Zíral na Kennyho pohybující se prsty a snažil se vymyslet, co by na to měl odpovědět. Voda z oblohy? Ale – to potom budou mít lidi mokré šaty, ne? Budou se muset někde schovávat. A jestli si nebudou moct vypěstovat úrodu... „Počkej,“ vyhrkl rozčileně. „Chceš říct, že to vaši vůdci vědí? Vědí, že máme odejít, když bude déšť a chladno?“

„Asi jo,“ odpověděl Kenny. Sklopil oči a pak se na Doona zadíval. „Asi vám chtěli posílat jídlo,“ pokračoval. „Abyste zimu přežili. Jo, tak to bude.“ Důvěřivě se usmál. „Tak to bude,“ opakoval s nadějí. Pak se rozběhl k domovním dveřím a vklouzl dovnitř.

Doon šel za ním. Vyhlídky do budoucna, už tak dost pochmurné, potemněly ještě víc.

*

Asi o týden později vycházel ráno z pokoje 215 a vrazil do Ticku, který se řítíl po chodbě. „Něco se stalo!“ houkl na Doona.

„A co?“ Doon se sám dal do běhu a utíkal vedle Ticku.

„To nevím, ale lidi jsou venku a křičí.“

Tick zřejmě zrovna vyskočil z postele a hodil na sebe jen to nejnnutnější, pomyslel si Doon. Neměl učesané vlasy, nezavázal si tkaničky a neumyl obličej – na krku a za ušima měl šedivé šmouhy. U vždycky upraveného mladíka to napovídalo, že situace je opravdu vážná. Doonovi se rozbušilo srdce. Rozběhl se za přítelem a bral schody po třech, prolétl halou a vyběhl ze dveří těsně za ním.

Venku stál shluk Embeřanů a zírali na hotel. Doon se k nim připojil a zadíval se stejným směrem.

Na stěnu hotelu Maják někdo napsal roztřesenými černými písmeny, jako by držel ohořelou větev: TÁHNĚTE ZPÁTKY DO JESKYNĚ. A pod tím znovu a znovu: TÁHNĚTE ZPÁTKY DO JESKYNĚ, TÁHNĚTE ZPÁTKY DO JESKYNĚ. Těch pár oken v přízemí, ve kterých zbylo z dřívějška sklo, bylo rozbitých.

Doon zůstal stát bez hnutí a cítil, jak se mu zvedá žaludek. Tohle byla práce toho, kdo napsal tu větu na návisi; a tentokrát měl víc odvahy. Kolem Doona to bzučelo nevolí, ozývaly se podrážděné výkřiky. Jiní Embeřané jen zamračeně stáli s rukama založenýma na prsou. Další hrozili do vzduchu zaťatými pěstmi a slibovali pomstu. Tick byl ještě rozčilenější než druzí, ale nekřičel. Doon ho viděl, jak se proplétá davem, chytá za ruku hned toho, hned onoho, a hovoří s oslovenými hlasem ostrým jako čepel dýky, i když tichým a klidným. Chladné modré oči se mu ocelově leskly.

„Je to přesně tak, jak jsem si myslel,“ prohlásil Tick. „Tohle je důkaz. Předstírali, že jsou laskaví, ale byla to jen faleš. Teď už to víme jistě: nenávidí nás.“ Přimhouřil oči a téměř zasyčel: „*Nenávidí*. Chtějí se nás zbavit. Řeknu vám, co uděláme.“ Lidé se shlukli těsněji kolem něj. „Chtějí, abychom odešli, ale já neodejdu. Co vy?“ Zamračil se na Embeřany.

„Ne!“ potvrdil kdosi.

Doon myslel na to, co mu říkal Kenny: zima, déšť, chlad. Možná má Tick pravdu, prolétlo mu hlavou. Opravdu nás nenávidí.

„Líbí se vám, že nám říkají jeskynní lidé?“ vykřikl Tick. „Že nás posílají zpátky do jeskyně?!“

Odpověděly mu rozzuřené hlasy – dvacet, padesát, stovka: „Ne, ne, ne!“

Doon přešel ke stěně hotelu a zkoumal napsaná slova. Představoval si ty, co to udělali, s uhly v rukou, jak uprostřed noci píšou ty nenávistné řádky. Ano, Tick má pravdu. Z těch roztřesených písmen sálala nenávist. Doon měl pocit, jako by mu rozdírala kůži.

DRUHÉ VESNICKÉ ROKOVÁNÍ

Tři vůdci Sparksu svolali po těch nešťastných událostech – rajčatovém zločinu a nápisech na návsi a na hotelu – další schůzku. Setkali se ve věži radnice, aby si pohovořili.

„Je to zlé,“ prohlásila Mary. „Obávám se, že ty nenávistné výlevy vzájemný odpor na obou stranách ještě prohloubí.“

Wilmer přikývl. „Už tak je to dost špatné.“

„Jeskynní lidi nejsou tak civilizovaní jako my,“ ozval se Ben. „Ten, kdo zničí dvě bedny rajčat, je schopný všeho.“

„Vždyť nevíme jistě, jestli to udělali,“ namítla Mary.

„Ale prosím tě! Myslím, že je to dost jasné,“ ušklíbl se Ben.

„A co lidi, kteří napsali na zdi hotelu TÁHNĚTE ZPÁTKY DO JESKYNĚ?“ zeptala se Mary.

„Problém je v tom,“ zabručel Ben, „že nevíme, kdo to byl. Ale musím připustit, že vyjádřil obecné mínění.“

Jeskyňní lidi nám všechno jen zhoršují. Odtrhujeme si kvůli nim od úst.“

„Vždyť ještě máme zásoby,“ namítla Mary.

„Ale proč bychom jim je dávali? Je to naše pojistka pro zlé časy.“ Ben si uhladil bradku a pokračoval: „Mám návrh. Myslím, že není dobré, aby jeskyňní lidé dál jedli v našich rodinách. Mám za to, že pro obyvatele Sparksu je obtížné obědvat den co den s tolika cizími lidmi. Bude lepší, když jim rodiny prostě jen budou dávat balíčky s jídlem, a najíst se můžou někde jinde.“

„Kde?“ zeptala se Mary.

Ben mávl rukou k řece. „Na břehu,“ navrhl. „Nebo na kraji pole. Nebo u cesty. Je mi jedno, kde budou jíst,“ zavrčel, „hlavně když nepolezou k nám domů.“

„Už si na to stěžovalo dost lidí,“ přidal se Wilmer. „Asi nejvíc jsou nešťastní Partonovi.“

„Protože u nich je ten zlý kluk,“ připomněl Ben. „Ten, co házel rajčaty.“

„Vždyť nevíme, jestli to byl on,“ připomínala Mary.

„Tím si můžeme být skoro jistí.“

Pak hlasovali, jestli přijmout nové pravidlo stravování.

Mary hlasovala proti.

Ben pro.

Wilmer na chvíli zaváhal, těkal pohledem z Mary na Bena. Nakonec vyslovil pro.

„Myslím, že to pomůže zmírnit napětí.“

„To si taky myslím,“ souhlasil Ben. „Musíme jim dát jasně najevo, že tohle je naše vesnice, naše místo, a oni jsou tady jen proto, že jsme se nad nimi smílovali.“

„Já myslím, že jsme jim to dali dostatečně najevo,“ mínila Mary. „Udělali jsme vlajku a pověsili ji na radnici.“

„Uvidíš, že to pomůže,“ ujistil ji Ben. „Ale stejně jim to musíme pořád zdůrazňovat: jestli se nebudou chovat slušně, nemůžou čekat, že je tady necháme celých šest měsíců.“

„Sotva si začali zvykat,“ bránila Emberany Mary. „Ještě nejsou připravení odejít.“

„Nás to ale trápit nemusí,“ uzavřel Ben.

Casparovo poslání

Poslední noc předtím, než dorazili do města, strávili poutníci v opravdovém domě. Neměl střechu, ale většina jeho stěn zůstala zachovaná a chránily je před větrem, který sem fičel od vody. V budově samozřejmě nezbyl žádný nábytek, takže museli sedět na podlaze.

Caspar byl celý nedočkavý. Mluvil tolik, že skoro zapomínal jíst – třetí bochánek mu ležel na kolenou nedotčený a vychladlý. Mladík se v jednu chvíli obrátil k Lině. „Teď mě poslouchej,“ vyzval ji. „Něco ti řeknu, abys pochopila, jak důležitou věc máme před sebou.“ Odmlčel se a pak dodal tichým, rozechvělým hlasem: „Já vím, že ve městě je poklad.“

„Jo?“ podivila se Lina. „Jak to můžeš vědět?“

„Ze starých písniček a říkanek,“ odpověděl Caspar.

„Problém je v tom, že jim dneska moc nerozumíme,“ dodala Maddy. „Pokud teda vůbec někdy dávaly smysl.“

„Mně ho dávají,“ namítl Caspar. „Protože jsem je zkoumal a zjistil jsem, co je v nich zašifrovaný.“

„A co?“ nechápala Lina.

„Různý věci,“ odpověděl Caspar. „Záleží na tom, jakou verzi si vezmeš. Ale vždycky se tam mluví o pokladu v prastarém městě.“ Stočil oči k nebi a falešně zazpíval: „„Poklady vzácné tam čekají, v tom velkém městě prastarém, la la la...‘ Takhle nějak to začíná.“

„A už ho někdo hledal?“ zeptala se Lina. „Myslím ten poklad?“

„Určitě se o to už řůra lidí pokoušela,“ potvrdil Caspar. „Ale nikdo ho zatím nenašel.“

„Jak to můžeš vědět?“ nechápala dívka.

„To je jasný. Kdyby ho někdo našel, rozkřiklo by se to.“

Lina se nad tím zamyslela. Měla pocit, že v Casparově logice že jí pořádné mezery. Někdo mohl ten poklad najít, nechat si ho pro sebe a nikomu se s tím nechlubit.

„Další problém je v tom,“ přidala se Maddy, „že se v těch písničkách nikdy nemluví o tom, který město konkrétně to má bejt. Třeba je to nějaký, co je odsud tisíce kilometrů daleko.“

Caspar si přehnaně povzdychl a odložil plecháček s vodou. Pak zvedl dva prsty a namířil je na Maddy. „Poslouchej, ženská. Uvažuj. Ty písničky se zpívají tady u nás. Nikdy jsem je neslyšel na severu, kde jsem byl vloni. Neslyšel jsem je ani na východě. O pokladech ve městě se zpívá tady u nás, v okruhu asi tak sta kilometrů kolem tohoto města.“

„Ale stejně i v tomhle okruhu máš nejmíň tři starý města,“ bránila svůj názor Mary.

„Ale jen jedno *velký* prastarý město,“ zdůraznil Caspar. „A do něho právě jedeme.“

„Ale město je veliký,“ ozvala se Lina, když si vzpomněla na množství budov, ulic a náměstí u nich v Emberu. „Jak poznáte, kde hledat?“

Po Casparově tváři přelétl mazaný úsměv. „To jsem právě zjistil svejma výzkumama,“ prohlásil. „Jsou za tím hodiny a hodiny studia. Zapsal jsem si všechny verze tý písničky, který jsem kdy slyšel – bylo jich sedmačtyřicet, abych byl přesnej. A pak jsem je srovnal, písmenko po písmenku. A nakonec...“ Caspar se odmlčel, aby se přesvědčil, že mu Lina věnuje dostatečnou pozornost. Vypadal stejně jako Torren, když na ni chtěl udělat dojem. „Pak jsem písmenům přiřadil čísla.“

„Čísla?“ zeptala se nechápavě Lina.

„Přesně tak. Jde o to, že spočítáš všechny písmena ve slovech a počítáš je různým způsobem, dokud ti to nezačne dávat smysl. A to je právě vzorec šifry a ta šifra ti odhalí tajemství.“ Caspar se spokojeně uvelebil a pyšně se usmíval nad tím, jak je bystrý.

„A to tajemství je...?“ napověděla mu Lina zmateně.

„To tajemství je místo, kde je schovanej poklad, pochopitelně!“ Tulák se plácl mohutnou dlaní do stehna. „Když rozluštíš šifru, je to úplně jasný. Čísla ulic a domů – v tom to vězí.“

„A kde je teda poklad?“ popíchla ho Maddy

Caspar škubl hlavou. „Snad si nemyslíš, že ti to řeknu?“

„Myslela jsem, že jsme kumpáni,“ namítla žena.

„Dozvíš se to, až přijde ta správná chvíle,“ odbyl ji Caspar. „Do té doby stačí, když to budu vědět já.“

Lina se podívala na Maddy a viděla, jak žena protočila oči k obloze.

Tu noc nemohla Lina spát. Budily ji zvířecí zvuky – šramocení a funění za stěnou i podivné houkání v dálce. Taky ji trápily starosti. S tím Casparovým hledáním pokladu

nebylo něco v pořádku. Nechtěla mu pomáhat. Ta představa ji děsila. Ležela na tvrdé zemi, dívala se na temnou oblohu a cítila se hůř a hůř, až si nakonec řekla, že musí myslet na něco jiného. Začala si opakovat: Zítra uvidím svoje město, zítra uvidím svoje město.

*

Celý další den ujížděli dál, až se cesta před nimi přestala klikatit a narovнала se. Jen občas se na ní museli vyhýbat výmolům nebo místům, kde byl povrch úplně rozbitý. Po pravé ruce měli zelenkavou vodní plochu obklopenou vysokými travinami, kde stáli po kolena ve vodě bílí ptáci a občas se vznesli do povětří jako poletující papíry. Nad nimi kroužila hejna černých ptáků s rudými zády. Napravo stál les tak hustý, že mezi jeho kmeny jen tu a tam prosvítaly pobožené zbytky domů.

Lina byla čím dál vzrušenější. Jela teď vestoje. Vlezla si zpátky do bedny a zapřela se nohama do mezery mezi třetí a čtvrtou latí. Tak se mohla přidržovat jejího okraje a zároveň stála dost vysoko, aby měla pořádný rozhled. Přes Casparovu a Maddyinu hlavu viděla široké zadky volů, jak se pohupují zleva doprava, zprava doleva, a oháňkami šlehají sem a tam. Slunce klesalo níž a níž, až se ocitlo přímo před nimi a svítilo Lině rovnou do očí. „Dorazíme tam před setměním,“ prohlásil Caspar.

Cesta začala stoupat do kopce. Krajina se po stranách zvedala, takže Lina už neviděla obrovskou vodní plochu, jen hnědé pahorky žíhané tu a tam zelenými stromy. Místy se daly zahlédnout trosky budov nebo kusy starých cest. Vzduch tu byl chladnější. Pak zabočili do zatáčky – a náhle se před nimi objevilo město.

Co s nespravedlností

V prvních dnech poté, co se objevily ty nenávistné nápisy, chodil Doon do práce jen s nechutí. Nechtěl pracovat s lidmi, kteří jim dělali takové ohavnosti. Musel si neustále připomínat, že nejsou všichni primitivové a násilníci, že jim poskytli jídlo a střechu nad hlavou – i když už je nenechávají jíst u svých stolů a chtějí je z vesnice vyhnat uprostřed drsné zimy. Autor nápisů nebyl odhalen (nikdo se o to nesnažil) ani potrestán. Ale na koho se lidé z vesnice mračili, komu nadávali? Doonovi, který nic neudělal! Už tu *nespravedlnost* nemohl vystát. Cítil ji přímo fyzicky, jako by měl na sobě šaty, které jsou mu příliš těsné, košili, co škrtí v podpaží, a příliš krátké a úzké kalhoty. Nedokázal s tou nespravedlností žít.

Jednou mu nařídili, aby vyčistil kašnu na návsi. Chugger mu dal nářadí: vědro, kovové hrablo s dlouhou násadou a hromadu hadrů.

Předák nadzvedl jednu dlaždici v chodníku. Pod ní byl kovový kohout. „Nejdřív se otočí s tímhle,“ vysvětloval Doonovi. „To zastaví přítok vody z řeky.“ Několikrát kohoutem otočil a proud vody uprostřed kašny začal opadat a nakonec ustal úplně. „Teď se vypustí voda do trubek. Ty ji odvedou zpátky do řeky. Až bude kašna prázdná, vlezeš do ní a vyčistíš ji. Chci, aby byla čistá jak sklenice na pití.“

Chugger odešel a Doon se díval, jak hladina vody pomalu klesá. Čím méně jí bylo, tím víc byl vidět zelený kal u dna. Celý vnitřek kašny potáhla slizká zelená hmota.

Doon ponořil hráblo do vody, zaškrábal s ním po vnitřní stěně kašny a vytáhl ho. Z kovového háku viselo zelené svinstvo. Doon ho setřásl do vědra, znovu nabral další traviny a sklepal je do vědra. Dalších deset minut oškraboval dno a stěny kašny a házel do vědra zelené řasy, pecky z meruněk, mrtvé brouky a zetlelé listí.

Voda už byla z poloviny pryč, ale průtok se zpomalil. Asi proto, napadlo Doona, že se odtoková trubka vším tím šlemem ucpala. Ale voda byla tak kalná, že ústí odtoku neviděl.

V tu chvíli se za ním vynořil Chugger. „Co ti na tom trvá tak zatraceně dlouho?“ vybuchl. „Kdybys měl mozek v hlavě, muselo by tě napadnout, že se to ucpalo!“ Vyškulil Doonovi hráblo z ruky a ponořil ho do vody.

„To mě napadlo,“ ohradil se Doon. „Ale neviděl jsem, kde je, protože –“

„Tak!“ skočil mu do řeči Chugger. Vůbec ho neposlušal a vytáhl nástroj, na jehož kovovém háku se zachytil slizký chuchvalec. Hladina vody začala opět klesat. Muž strčil hráblo Doonovi a zavrčel: „A teď s tím tím sakra pohni. A snaž se při tom myslet, jestli máš čím.“ Pak zmizel.

Doona popadl vztek. Musel zatnout zuby, aby se ovládl. Díval se, jak Chugger odchází, a představoval si, jak za ním vrhá hráblo jako oštěp a trefuje se mu přímo mezi lopatky.

Nemám rád, když se mnou někdo takhle mluví, pomyslel si. Jako bych byl idiot. Co si to dovoluje, takhle se ke mně chovat?

Když všechna voda z kašny vytekla, zul si Doon boty, vzal hadry a vlezl dovnitř. Vkleče vytíral zelený sliz a seškraboval přilepené kousky. Lidé se na něj tu a tam přicházeli podívat. Za zády zaslechl slova jako „Fuj“ a „Hnus“. Připadalo mu, že to říkají o něm – a nebylo by divu, protože tou dobou už byl stejně špinavý jako ty hadry. Nikdo ho nepochválil, že to dělá dobře, nikdo se neradoval, že budou mít kašnu zase čistou.

Když byl konečně hotov, uzavřel odtokový ventil a otevřel přítokový kohout. Kašna se začala plnit. Doon se posadil na obrubu a spustil bosé nohy do vody, aby si je opláchl. Zůstal tam tak sedět asi minutu a odpočíval. Studená voda byla příjemná.

Zpoza rohu se vynořil Chugger. „Co to děláš?“ houkl na Doona a vyrazil přímo k němu. „Nevím, jak jste to dělali tam u vás,“ procedil skrz zuby, „ale my když pracujeme, tak pracujeme. Nesedíme s rukama v klíně a nezíráme na oblohu.“

Doon už už otevíral pusu, aby odpověděl, že nezírá na oblohu, ale odpočívá. Jenže sotva rozevřel rty, ucítil, jak mu tělem stoupá prudký hněv. Celý se roztřásl, tváře mu zrudly a polilo ho horko. Pevně stiskl pusu, aby mu z ní neuniklo ani slovíčko. Nesmíš vybuchnout, napomínal se v duchu tak, jak ho často napomínal jeho tatínek. Když se vztek vymkne kontrole, přijdou nepředvídatelné následky.

„Ty neumíš odpovědět, když na tebe někdo mluví?“ obořil se na něj Chugger. „Možná jsi mě špatně slyšel.“

Možná ti to budu muset zopakovat.“ Nadechl se a zařval z plných plic: „Pohni se, ty tupý primitiv! A hned!“ Chytil Doona za paži a smýkl s ním dozadu.

V tu chvíli Doon ucítil, jak z něj hněv začíná tryskat jako pára z hrnce. Už se to nedalo zastavit.

„Pusťte mě!“ vykřikl. „Já nejsem žádný primitiv! To vy jste primitiv! Ne já!“ Snažil se Chuggerovi vyškubnout, ale muž ho držel pevně. Doon sebou trhl, zkroutil se do strany a shodil tak z obruby vědro plné slizkého odpadu. Nádoba prolétla vzduchem a nechutná břecha šplíchla na dívku, která náhodou procházela kolem. Děvče zaječelo a pokusilo se setřít si z košile páchnoucí zelený šlem. Lidé, kteří byli poblíž, se k ní rozběhli a vztekle Doonovi spílali. Ten sebou škubal ještě zuřivěji, až se konečně vykroutil z Chuggerova stisku.

Stáli s předákem tváří v tvář a měřili se rozzuřenými pohledy. Doon si uvědomil, jak ho lidé kolem asi vidí: jako špinavého, páchnoucího, vzteklého, a co hůř – násilnického kluka. Ten typ, co klidně zničí dvě bedny rajčat. Ten typ, který se kvůli popudlivé povaze dostane často do velkých potíží.

Obrátil se a vyrazil pryč z návsi. Nikdo se ho nepokusil zastavit. Po chvíli mu došlo, že si zapomněl obout boty, ale rozhodně se pro ně nemínil vracet. Rozběhl se a bosý běžel celou cestu až k Majáku.

Ted' jsem tomu dal, pomyslel si. Všechno jsem jenom zhoršil. Jenže nic z toho nebyla moje vina. Ze všech sil jsem se snažil dělat svou práci a nerozzuřit se. A takhle to dopadlo.

Nespravedlnost, ta hrozná nespravedlnost ho tížila v srdci jako kámen.

*

„Něco s tím uděláme,“ slíbil večer Doonovi Tick. Stáli spolu u zadního schodiště hotelu, kde na sebe narazili, když se vraceli ze záchodků. „Urazil tě. Všechny nás urážejí. To si nesmíme nechat líbit.“

Doon přikývl. Už Tickovi pověděl, že budou muset odejít v zimě, a ten se zatvářil zděšeně. Tvář mu ztvrdla odhodláním. Doon obdivoval, jak je Tick silný a že vždycky ví, co by se mělo dělat. Doon sám měl pokaždé spoustu pochybností. Snažil se na všechno dívat z více úhlů a někdy se nedokázal rozhodnout.

„Co budeme dělat?“ zeptal se.

„Udeříme,“ rozhodl Tick. „Už nás napadli několikrát, jednou tak, podruhé jinak. Je načase, aby zjistili, že když nám ublíží, můžou přijít k úhoně.“

Můžou přijít k úhoně. Ale je to správné? Asi ano. Křivdy se přece musí potrestat. „Ale jak?“ zeptal se.

„Máme spoustu možností,“ prohlásil Tick a opřel se o stěnu. Doon zahlédl, že má na paži krvavý pupínek, který si pořád škrábe. Poprvé si na Tickovi všiml, že ho trápí kousance a svědění jako všechny ostatní. Není dokonalý, připomněl si Doon. Nemusí mít vždycky pravdu.

„Můžeme odmítnout pracovat,“ navrhl Tick. „Ale do toho by museli jít všichni, a nevím, jestli bychom přesvědčili každého. Možná bude lepší přímá akce.“

„Jaká akce?“ nechápal Doon.

„Zaměříme se na potraviny. Nedostáváme dost jídla. To je potíže, která nás všechny trápí. Tak co třeba tohle: přepadneme skladiště a odneseme si jídlo násilím.“

„Ty jim ho chceš ukrást?“ hlesl Doon.

„To není krádež. To je nastolení rovnováhy. Obnovení spravedlnosti. Vezmeme si to, co nám po právu náleží,“ vysvětlil Tick.

Doon se nad tím zamyslel. Znělo to rozumně. Proti nespravedlnosti se přece člověk musí postavit, nebo ne? Nemůže ji nechat bez povšimnutí.

„Vím o spoustě lidí, co se k nám přidají,“ prohlásil Tick. „Svolám je. Dáme hlavy dohromady a vymyslíme plán.“ Vykročil do schodů. Když byl nahoře, obrátil se a zadíval se na Doona. „Ale ze všeho nejdřív se musíme vyzbrojit.“

„Cože?“

„Samozřejmě. Musíme mít jistotu, že se dokážeme ubránit.“

„Ale čím se vyzbrojíme?“

„Řeknu ti to, až se sejdeme,“ slíbil Tick. „Zítra po večeri, na začátku cesty.“

Zničené město

Když se před trojicí poutníků objevilo město, všichni ohromeně zmlkli a dívali se k pásmu pahorků, které se na západě zvedaly k obloze. Viděli před sebou trosky velkého města – po pravé ruce měli budovy mnohem vyšší, než jaké si kdy Lina představovala. Ale zbyly z nich jen skořápky, holé a pobořené, s vysypanými okny. Skrz některé domy probleskovalo krvavé zapadající slunce.

Všude jinde však byla pustina. Domy se už dávno sesuly k zemi, pohltit je prach a písek, který na jejich trosky navál vítr, a sutiny obrůstala a zakrývala vysoká tráva. Tu a tam byly ještě vidět hromady zdiva, které zdálky vypadaly jako kupy kamení, vystupující z jinak hladkých úbočí. Nezřetelné pásy naznačovaly, kudy vedly kdysi ulice.

Lina třesla očima a celá se třásla. Tohle se vůbec, ale vůbec nepodobalo městu, které si vysnila. Ani té verzi po Katastrofě, jak si ji upravila ve Sparksu. Tomuhle se vlastně ani nedalo říkat město. Možná tak město duchů.

Dokonce i Caspar vypadal zaraženě. Nakláněl se kupředu a clonil si oči. „Vypadá dost zničeně,“ prohodil.

„Je *úplně* zničený,“ opravila ho Maddy.

Slezli z nákladáku a postavili se vedle volů.

„To je jenom optickéj klam,“ prohlásil Caspar a zamžoural před sebe. Vytáhl z kapsy brýle a nasadil si je.

„Až přijedeme blíž, určitě to bude jiný.“

„A jak chceš přijet blíž?“ ušklíbla se Maddy. Teprve teď si Lina všimla, že pár metrů před nimi cesta končí. Byl tam rozdrolený obrubník chodníku a za ním obrovský betonový panel, který visel dolů. Silnici tam kdysi podpíraly mohutné sloupy. Některé z nich ještě stály a kolem nich trčely svazky tlustých drátů, ale ze silnice samotné byla jen změt betonu a obrovských trosek, které se o sebe opíraly. Tudy nákladák rozhodně nemohl dál.

Slunce už skoro zapadlo a zářivě červená barva na obloze vybledla. Mezi zničenými budovami se převalovala šedivá mlha a vítr fičel čím dál ostřeji. Po obloze poletovali bílí ptáci a pronikavě křičeli.

„To město bejvalo nádherný,“ ozvala se Maddy. „Viděla jsem jeho obrázky v knížce.“ Hlas se jí zachvěl. Lina se na ni podívala a spatřila v jejích očích slzy. „Věděla jsem, že je zničený,“ vypravila ze sebe tulačka. „Ale že bude takhle...“

„Co se tady stalo?“ zeptala se Lina.

„Byla válka,“ odpověděla Maddy. „Asi to muselo... asi to muselo bejt hrozný,“ dořekla.

„A kvůli čemu?“ chtěla vědět Lina.

Maddy pokrčila rameny. „To nevím.“

„A co ty lidi, co tady bydleli?“ vyptávala se Lina dál.

„Asi je všechny zabili,“ zamumlala Maddy. „Nebo většinu z nich.“

Caspar se mračil na údolí stínů, které se jim rozkládalo pod nohama. „Až bude světlo,“ zavrčel, „zjistíme, kudy dál.“

„Dál?“ vykřikla Maddy. Chytila Caspara za paži a obrátila ho prudce k sobě. „Copak ses zbláznil?“

Caspar se jí vytrhl. „To teda ne!“ vyštěkl.

Mladá žena ukázala k městu. „Jsou to kilometry a kilometry trosek! Ulice plný rozbitejch cihel a střepů! Hromady betonu a roztavenýho kovu! A na tom všem prach, písek a tráva!“

Caspar zamračeně přikývl. „Jo. Bude to napínavý.“ Pokývl bradou k Lině. „Mělas pravdu, když’s ji chtěla vzít s náma. Někdo malej a lehkej – přesně takovýho člověka potřebujeme. Někoho, kdo vleze do každý díry.“

„Ne, Caspare,“ namítla Maddy. „Musíš to vzdát. Tady se nedá nic najít.“

„Já to dokážu,“ prohlásil Caspar sebevědomě. „Najdu to. Mám správný čísla a vím, jak hledat.“ Zahrabal rukou v kapse a vytáhl zmačkaný papírek. Nasadil si brýle na nos a zamžoural na něj. Lina o krok popošla a nakoukla mu přes rameno. Papír byl popsaný černými klikyháky slov, výpočty a šipkami. „Čtyřicet sedm východ,“ zamumlal Caspar. „Tři devět pět západ.“ Oči mu jezdily mezi papírkem a temnými kopci na obzoru. „Sedmdesát jedna,“ huhlal. „Záleží na tom, jestli... Za světla...“ Koutkem oka zahlédl Linu. „Na co vejráš?“

„Na nic,“ odpověděla. Najednou se jí strachy udělalo mdlo. Maddy má pravdu. Caspar se zbláznil.

Slunce zmizelo za vzdálenými pahorky a krajinu pohltila tma. Maddy se obrátila k nákladáku. „Dneska přespíme tady,“ rozhodla. „Vody máme dost ve vědrech.“

Roztáhli si deky za nákladákem, aby se chránili před větrem. Ale Lina se třásla a nemohla usnout. Tak dlouho

netoužila po ničem jiném než se podívat do města – a teď chtěla jen rychle zmizet. Bylo to strašlivé místo, plné vzteklých a zoufalých duchů. Když zavřela oči, připadalo jí, že slyší výkřiky, vřískot, děsivé vzlyky, že vidí na zakouřeném obloze záři ohně a jazyky plamenů letící ulicí.

Z úst jí uniklo zasténání. Nemohla si pomoci. Cítila se hrozně zoufale, měla obrovský strach. Po chvíli uslyšela u ucha Maddyin hlas. „Promluvíme si,“ navrhla tiše tulačka.

„Tak jo.“ Lina se posadila a omotala si kolem sebe pokrývku. Caspar pochodoval na druhé straně nákladáku a něco si pro sebe mumlal. „A co on?“

„Neboj,“ uklidnila ji Maddy, „ten vězí až po uši v těch svejch výpočtech.“

Do nákladáku se opřel poryv větru. Plechové nárazníky zarachotily.

„Je to tady hnusný,“ vyhrkla Lina.

„To jo,“ pokývala Maddy hlavou. „Děly se tady strašný věci. Člověk to cejtí ještě dneska.“

„To byli lidi tenkrát tak zlí?“ chtěla vědět Lina.

„Ne víc než dneska.“

„Tak proč se to stalo? Zničit celý město – celej svět – to podle mě moh udělat jen někdo hodně zlej.“

„Nemohla za to zloba, aspoň ne na začátku. Lidi jenom zuřili a báli se.“ Maddy se odmlčela. Casparovy kroky se přiblížily, zakřúpaly na štěrku a zase se vzdálily. Lina si přisedla blíž k Maddy. „Představ si to takhle,“ ozvala se tulačka. „Řekněme, že se lidi A a lidi B o něco přou. Pak lidi A udělají něco, co lidem B ublíží. Lidi B se pomstí. Ale tím se lidi A rozzuří ještě víc a řeknou: Vy jste nám udělali tohle, tak my vám taky něco provedeme. A tak to pokračuje dál a dál. Jedna špatná věc vede k horším a horším koncům.“

Něco podobného říkal Lině Torren, když mluvil o Katastrofě. Pomsta, tak to nazval.

„Copak se to nedá zastavit?“ napadlo Linu. Zavrtěla se pod dekou a snažila se najít místo, kde by ji netlačily kameny.

„Možná na začátku,“ mínila Maddy. „Když někdo dokáže vycítit, kam věci směřují, a má dost odvahy, aby lidi přivedl k rozumu.“

„K rozumu?“

„Aby se nechtěli mstít.“

„A jak to může udělat?“ nechápala Lina.

„Že udělá nějaký dobrý skutek,“ odpověděla Maddy. „Nebo aspoň neudělá nic špatného.“

„Jenže to přece nejde, ne?“ uvažovala dívka. „Když jsou na tebe lidi zlí, tak na ně nechceš bejt hodná, no ne?“

„To je právě to. Nechceš. A tím je to obtížnější,“ vysvětlovala tulačka. „Nechceš, ale stejně to uděláš. Dělat dobrý skutky je těžký, těžší než bejt na ostatní zlej.“

Lina zapřemýšlela, jestli je dost silná na to, aby dokázala dělat dobré skutky. Zrovna teď si tak vůbec nepřipadala.

„Jdeme spát,“ uzavřela rozhovor Maddy.

Lina si přetáhla pokrývku přes hlavu, ale pořád cítila vítr a slyšela, jak dobytčata neklidně bučí. Slyšela taky, jak Caspar pochoduje sem tam a něco si mumlá.

Chci domů, pomyslela si Lina a poprvé si pod tím nepředstavila temné a důvěrně známé budovy Emberu, ale vesnici Sparks pod zářivou oblohou. Viděla dům doktorky Craneové, zahradu zalitou sluncem a lékařku, jak něco kutí nad záhony bylinek. Viděla paní Murdovou, jak sedí před domem a vyhřívá se na sluníčku, i Poppy, jak si hraje u jejích nohou s lžící. V jejích představách bylo dokonce místo i pro Torrena, pyšně vystavujícího na okně svoje poklady.

A pochopitelně tam byl taky Doon. Měla se na tuhle cestu vydat s ním. Kdyby tu byli spolu, tolik by se nebála. Stýskalo se jí po něm. Možná, že až se vrátí do Sparksu, nebude už Doon běhat za tím nedostižným Tickem a začne se zase kamarádit s ní.

Útok a protiútok

Ráno po hádce s Chuggerem probudila Doona jakási vřava pod okny pokoje, z nichž byl výhled na prostranství před hotelem. Když vyhlédl ven, viděl jen temena Emberanů, kteří se shlukli na předním schodišti. Doon vyletěl z pokoje, v rozepnuté košili se vyřítil na schodiště a cípy košile za ním jen vlály. Chtěl co nejdříve zjistit, co se děje.

Dveře do hotelu byly otevřené dokořán a Doon za nimi spatřil hromadu odpadků, kterou kdosi nasypal na schodiště. Popošel blíž a zamžoural na ni. Byla v ní shnilá zelenina, plesnivé hadry obalené zelenými lístky a větvičkami a spousta šlahounů s vytrhanými kořínky.

Doonovi se z toho pohledu dělalo stejně zle, jako když předtím spatřil nápisy na hotelu. Ne že by se mu zvedal žaludek ze samotných odpadků, to spíš z představy, že ten, kdo ji sem přivezl, musí hrozně nenávidět lidi z Emberu i Doona samotného. Byla to odplata.

Doon vyšel ze dveří a obešel hromadu. Clary stála u ní a zírala na zelené lístečky a větvičky. „Proč na to sypal to listí a větve?“ podivila se. „Je to z jednoho keře.“ Zvedla větev blíž k očím, promnula jasně zelené lístky mezi prsty a očichala je. „Zvláštní,“ zamumlala.

Ale většina lidí byla příliš rozzuřená na to, aby se starala o obsah hromady. Vzduchem poletovaly podrážděné poznámky a tu a tam se jeden hlas ozval pronikavěji než ostatní. „To je urážka!“ To bude Tick, pomyslel si Doon. Potom zapištěla vysokým hlasem nějaká dívka: „Nenávidím je, já je tak nenávidím!“ To je určitě Lizzie. Po chvíli ji uviděl. Stála vedle Tick a namáčela si střevíce do vědra s vodou, aby je umyla.

Tick po chvíli vystoupal na nejvyšší schod a zatleskal. „Poslouchejte mě, prosím!“ vykřikl. „Byli jsme znovu napadeni, a tentokrát hůř než předtím. Urazili nás a máme plné právo zuřit. Ale prozatím můžeme udělat jen jedno: zbavit se toho hnusu a uklidit ho ze schodiště. Dáme se do toho.“

Všichni poslechli. Každý si nabral náruč šlahounů a odnášeli je pryč. Odpadky nabrali na lopaty a naházeli do křoví na kraji louky. Pak přinesli od řeky vědra s vodou a umyli schody, až bylo zase všechno víceméně čisté. Tick na úklid dohlížel a rozděloval práci, i když, jak si Doon všiml, se jí sám nezúčastnil. Asi si nechce umazat šaty, pomyslel si mrzutě.

Když byly schody čisté, zůstali lidé stát venku a vzrušeně se dohadovali. Někteří navrhovali, že se Embeřané mají v tu ránu vydat do vesnice za jejími vůdci a žádat potrestání viníků. Jiní namítali, že by to nebylo moudré a jen by to vyvolalo další potíže. Vždyť proti nim nestojí *celá* vesnice, je to jen *pár* lidí.

„Ale kterých?“ vykřikl někdo. „A jak jim to zarazíme? Musíme jim to překazit!“

„Už mám po krk toho, aby mě pořád z něčeho obviňovali a za něco trestali!“ zvolal další.

„A já mám po krk hladu!“

„A co zima?“ ozval se další výkřik. Připomínka se ujala a Embeřané ji ochotně přidávali ke svým nářkům.

„Přece tady nebudeme jen tak sedět! Copak si to necháme líbit?“

„Ne, ne, ne!“

Doon viděl, jak se davem proplétá Tick a šeptá něco do ucha hned jednomu, hned druhému člověku. Když ho lidé poslouchali, mhouřili oči a svírali rty. Otáčeli se za ním a přikyvovali.

Vřava po čase trochu utichla, protože Embeřané se nedokázali shodnout na tom, co by měli podniknout. Když odmítnou pracovat, nedostanou nic k jídlu. A tak se většina z nich nakonec vrátila ke každodenní činnosti: umyli si v řece ruce a obličej, snědli zbytky ze včerejších balíčků a vykročili po cestě k vesnici.

Vyrazil i Doon s tatínkem, i když chlapec šel hodně zdráhavě.

„Tati,“ ozval se, „tohle je už potřetí, co nás napadli. Nemyslíš, že už musíme nějak zasáhnout?“

„A co bys navrhoval?“ zajímal se pan Harrow.

„Nevím,“ přiznal Doon. „Ale něco udělat musíme. Nemůžeme si přece nechat všechno líbit, nemyslíš?“

„Já nevím, synku,“ povzdychl si tatínek. „Nevím, co dělat. Jsme tady v obtížném postavení.“ Spojil ruce za zády a chvíli šel mlčky, s hlavou sklopenou k zemi. „Opravdu to vypadá, že situace volá po nějakém řešení,“ pronesl nakonec. „Potíž je v tom, že násilí plodí zase jen násilí. Takže... nevím.“

Doonova skupina měla ten den pracovat na kukuřičném poli. Doon i tatínek strávili hodiny na kolenou a vytrhávali bodláky z půdy. Dona svědilo předloktí, takže se musel neustále zastavovat a drbat. Že by ho tam kousl komár? Škrábal se znovu a znovu. Svědilo to jako padesát komářích kousanců. Všiml si, že má stejné pupínky i na druhé ruce. Obě paže ho příšerně svědily. Nakonec přestal pracovat a natáhl ruce před sebe. Ruce od zápěstí až k ramenům měl poseté rudými boláky.

„Hele, tati!“ vyjekl. „Mám nějakou vyrážku! Co to je?“

„Nevím,“ odpověděl tatínek, „ale já to mám taky.“

*

Svědivá vyrážka se udělala na pažích i tvářích všech Embeřanů, kteří ráno pomáhali odklízet nepořádek ze schodů. „Co to propána je?“ divili se lidé, kteří pracovali v pekárně nebo opravně kol, vypalovali cihly a zaštipovali rajčata. Škrábali se a škrábali, a vyrážka se jim tak stěhovala dál po těle.

Vesničané věděli, co to je. „Je to jedovatý břečťan,“ tvrdili a vysvětlovali, že se stačí dotknout jeho lístků a člověk hned dostane vyrážku. „Asi jste se o něj otřeli v lese,“ říkali. Ale Embeřané se neotřeli v lese. Někdo je úmyslně otrávil.

Hněv se mezi nimi šířil jako požár. Každý, kdo se doslechl o jedovatém břečťanu, předával tu zprávu dál těm, kteří zatím nic netušili, takže to brzy věděl úplně každý. Kopáči odhazovali lopaty. Ti, kteří sklízeli ovoce v sadech, kladli žebříky na zem a odcházeli. V pekárně jeden muž hodil po předákovi těstem. V krámku s vejci někdo mrštil třemi vajíčky o stěnu. Embeřané byli kvůli příšernému svědění čím dál rozzlobenější a brzy se začali shlukovat v

ulicích a na náměstí. Ze skupinek se staly hloučky, z hloučků se stal dav a vášně v něm nezadržitelně vřely.

Doon přiběhl do vesnice z pole s ostatními pracujícími. Zjistil, že se všude kolem něj trousí jejich lidé, a někde blízko zaslechl Tickův hlas: „Otrávilí nás! Jak jim to oplatíme?“ V odpověď mu zaznělo jen zmatené mumlání. Tick zopakoval hlasitěji: „Jak jim to oplatíme?!“

Tentokrát přišla odpověď rychle: zařinčelo roztržité sklo. Někdo prohodil kámen oknem radnice. Ozval se jásot a Doon náhle spatřil, jak se lidé kolem něj shýbají pro kameny. Zazněly další rány, další výkřiky.

Lidé se začali sápat po zboží ze stánku. Nad hlavami jim přelétla sklenice marmelády. Někdo se ji pokusil zachytit, ale nádobka dopadla Doonovi k nohám, roztržila se a její lepavý červený obsah smíšený se střepy se mu vyřinul na boty. Doon zahlédl, jak si lidé cpou do kapes koblihy. Viděl Ticku, jak se zaklání a chystá se mrštit kamenem do okna ve věži radnice. Spatřil slečnu Thornovou, která si rukama zakrývala hlavu a uháněla pryč, i sestry Hooverovy couvající do krámků s vejci, aby se tam ukryly. Náhle dostal strach.

V tu chvíli se dveře radnice rozlétly a na prahu stanul Ben Barlow. „Zastavte je!“ vykřikl. „Zastavte ty zloděje a ničemy!“

„Vy jste nás otrávilí!“ vmetl mu do tváře někdo z Embeřanů.

„Už toho máme dost!“ zařval někdo jiný a hodil po Benovi bramboru. Udeřila ho do žaludku. Ben se chytil za břicho a zalapal po dechu.

Z davu se ozval pronikavý výkřik – byl to zase Tick. „Nacpěte si kapsy! Nacpěte si kapsy a utíkejte!“

Nastala divoká vřava, jak se Embeřané snažili dostat pryč z návsi a uháněli ulicemi k řece. Doon byl mezi nimi. Viděl,

jak Tick utíká v čele zástupu a vykasaná košile mu vlaje kolem těla.

Ted' jsou z nás opravdu zloději a ničemové, prolétlo Doonovi hlavou. Zachovali se špatně? Nebo jen vesničánům vrátili, co si zasloužili?

*

Večer procházel Tick chodbami hotelu, klepal na všechny dveře a nabádal obyvatele, aby se dostavili na schůzi, kterou právě svolával. A oni opravdu přišli – Doon počítal, že jich bude nejméně stovka. Už se stmívalo, když se shromáždili na konci cesty. Viděl bývalé spolužáky z emberské školy – Cheta, Gilla, Allieho a Elvana. Viděl lidi, se kterými pracoval v Potrubí, sousedy, které potkával ve městě na tržišti, i další. Sešli se tu snad všichni chlapci a muži, ale také hodně žen a dívek. Mnozí mlčeli, jiní si mezi sebou horečnatě šeptali. Shromáždili se v půlkruhu kolem Ticku, který vylezl na padlý kmen stromu. Doon si všiml, že Lizzie stojí vedle něj a sleduje ho s očima dokořán. Nad hlavou visel Tickovi měsíc a zaléval jeho vlasy stříbřitou září, zatímco mladíkova tvář zůstávala ve stínu.

„Vážení,“ nadechl se Tick, a přestože mluvil tiše, všichni rychle umlkli. „Nastal čas jednat. Už nás třikrát napadli. Dnes jsme jim ukázali, jak se umíme hněvat. Naučíme je, aby nad námi přestali ohrnovat nos. Musí se naučit, že když nám ublíží, ublížíme jim taky. Pomstíme se. Jsme bojovníci.“

Davem proběhlo souhlasné zabručení. Doon stál na kraji davu a slyšel z úst Embeřanů ozvěnu Tickových slov: „Pomstíme se! Jsme bojovníci!“

„Musíme se připravit,“ pokračoval Tick. „Až dojde k dalšímu střetu, musíme být ve střehu a nesmíme jednat zmateně jako dneska. Mám plán. Vyzbrojíme se.“

Ozvalo se další souhlasné mumlání.

„A jak se vyzbrojíme?“ pokračoval Tick a sám si odpověděl: „Máme tady všechno, co potřebujeme. Prohledejte koupelny. Určitě tam najdete kovový hole, tak akorát do ruky. Dostane se na všechny.“

Lidé se po sobě zmateně otáčeli. Kovové hole v koupelnách? Ale Doonovi okamžitě došlo, co má Tick na mysli: sušáky na ručníky. Daly se vytrhnout ze zdi a daly se použít jako zbraň – dokázaly by nadělat modřiny nebo i zlámat kosti.

Tick počkal, až jeho slova proběhnou davem i k těm vzadu a až všichni pochopí, jaké kovové hole v koupelnách má na mysli. Pak pokračoval: „A můžete se vyzbrojit i jinak. Přinesli jste si z Emberu ostré nože, že ano? Taky je tady spousta střepů, které ještě drží v rámech oken. A všimli jste si kamenů v řece? Hodí se akorát do ruky!“

Tick se opět odmlčel a lidé kolem Doona začali přikyvovat a souhlasně šeptat. Doon se pokusil představit si, jak by asi probíhala dnešní vzpoura, kdyby měli Embeřané železné hole, nože a ostré střepy. Došlo by ke zraněním. Tekla by krev. Jenže Embeřané dychtili po krvi – kvůli šíravému hladu, kvůli pokoření a nadávkám, kvůli těm strašným svědivým bolákům. Nezaslouží si snad každá rána odplatu? Copak je on, Doon, tak přecitlivělý, že se s tím nedokáže ztotožnit? Musí v sobě najít sílu, umiňoval si. Nejenom tělesnou, ale i sílu ducha, sílu vůle. Aby dokázal někoho udeřit a ublížit mu, na to bude potřebovat sílu, jakou v sobě ještě nemá.

Tick se k nim sklonil a lidé mu v tichosti naslouchali. „Teď běžte spát, mí bojovníci,“ vybídl je. „V příštích dnech

si nachystejte zbraně i pevnou vůli. Vzpomeňte si, jak vám bylo, když jste na zdech uviděli ty ohavné nápisy. Jak jste se cítili, když vám jed rozežíral kůži na rukou. Lidé ze Sparksu nás nenechají na pokoji, to je jisté, ale tentokrát už budeme připraveni.“

Doon se po shromáždění vrátil do hotelu celý nesvůj, i když nevěděl proč. Tick má určitě pravdu, ale že by se měl stát bojovníkem? Doon se jako velký bojovník necítil. Je snad zbabělec? Nechtěl být zbabělý. Vlastně věděl jistě, že v tom problém není. Ale v čem je potom háček?

Objevy

Když se Lina ráno probudila, měla pocit, že se jí stalo něco s očima. Všechno kolem ní zešedlo. Posadila se a rozhlédla na všechny strany. Kdepak, oči má v pořádku – ale něco je se vzduchem! Byl tak hustý, že se přes něj nedalo skoro vidět. Nákladník se proměnil v nezřetelný stín. Obrysy města zmizely nadobro.

Z bílého šera zaslechla Casparův hlas. Něco si mumlal, stejně jako včera večer, ale Lině to splývalo v tlumené brumlání.

Objevil se rozmazaný obrys postavy a blížil se k Lině. Byla to Maddy. Sklonila se k dívce a zašeptala. „Ještě nevstávej. Zůstaň ležet.“

„Co je to se vzduchem?“ zeptala se Lina.

„Říká se tomu mlha,“ odpověděla Maddy. „Stoupá z vody. A teď si lehni a stoč se do klubíčka.“

Lina poslechla a přitáhla si pokrývku k bradě. Maddy klečela vedle ní a potichu jí dávala pokyny: „Dělej, že jsi

nemocná. Kňourej a naříkej. Řekni, že nebudeš vstávat. Vysvětlím ti to pak.“

Lina udělala přesně, co po ní Maddy chtěla. Zírala do vířící mlhy a sténala. Nedalo jí moc práce předstírat, že jí není dobře. Snad ještě nikdy v životě se necítila tak prochladlá a zoufalá.

Viděla, jak Maddy a Caspar splývají v mlze dohromady jako jeden stín. O něčem spolu mluvili, zvyšovali hlasy, ale slovům nebylo rozumět.

Po chvíli zřejmě znovu usnula. Když se probudila, mlha už trochu prořídla. Prozařovalo ji bledé slunce, které vypadalo jako vystřižené z papíru. Lina se vleže rozhlížela, kde je Maddy, a spatřila ji, jak sedí na nákladáku a něco jí. Caspara nikde neviděla.

„Maddy,“ zašeptala Lina.

Tulačka seskočila a přišla k ní. „Teď už můžeš vstát,“ dovolila jí. „Je pryč.“

Lina se posadila. „Pryč?“

Maddy přikývla. „Šel do města. Ten to svoje hledání pokladu jen tak nevzdá. Mám pocit, že mu vážně přeskočilo. Už dlouho nemyslel na nic jinýho, ale teď se chová úplně vyšinutě.“ Podala Lině ruku a pomohla jí vstát. Společně pak stočily deku. „Chce, abys mu pomohla hledat a protáhla se tam, kam se on nedostane. Řekla jsem mu, že mu pomůžeš zejtra, že ti dneska není dobře. Tak odešel sám – že jako na předběžnej průzkum.“

„Nechci mu pomáhat,“ ozvala se Lina.

„To taky nemusíš,“ ujistila ji Maddy. „Odjíždíme.“

„Cože?“ vyhrkla Lina. „Jak? A kdy?“

„Právě teď,“ odpověděla Maddy. „Pojď sem a pomoz mi.“

Tulačka vylezla na nákladák, zvedla dvě svázaná jízdní kola a podala je Lině. Pak otevřela bednu se zásobami a

vylovila z ní pár zbývajících bochánků a dvě lahve vody. Všechno to zabalila do dvou dek a ovázala je provazem.

„Tady máš,“ podala jeden balík Lině. „A tohle kolo bude tvý.“

„Ty chceš jet celou cestu až do Sparksu na kole?“ Lina se s hrůzou rozhlédla po pusté krajině kolem nich a vzpomněla si na úmorné vedro.

„Nebudeme muset šlapat celou cestu,“ ujistila ji Maddy. „Jezdí tady spousta tuláků, někdo nás svezí.“

„A Caspara tu necháme samotného?“ Lina si nebyla jistá, jestli dokáže i někoho tak nepříjemného, jako je Caspar, opustit na tomhle příšerném místě.

„Tomu nic chybět nebude,“ uklidnila ji Maddy. „Má svůj nákladák a zásoby. Vůbec nás nepotřebuje.“

Stočené deky si přivázaly na záda. Pak kola chvíli tlačily, protože cesta byla příliš hrbolatá. Když dorazily k dlouhé zatáčce, za kterou cesta klesala, mlha se zvedla a vzduch se pročistil. Lina se ohlédla, aby se naposled podívala na město, po němž tak toužila a které by se, jak doufala, mohlo stát pro Embeřany novým domovem. Ve slunečním světle vypadalo spíš smutně než děsivě. Nad hromadami trávou prorostlých trosek se tyčily holé kovové kostry jako nesmlouvaví strážci. Vítr ohýbal stromy a hnal vlnky po hladině vody, která údolí z jedné strany obklopovala. Možná to zářivé město byla vidina z daleké budoucnosti, pomyslela si Lina, ne z dávné minulosti. Možná sem jednou přijdou lidé z Emberu – prapraprapravnucci dnešních lidí – a znovu ho postaví.

„Tak jedeme,“ pobídla ji Maddy.

Lina přehodila nohu přes rám a usadila se na sedátko. Tohle kolo bylo větší než to, na kterém jezdila ve Sparksu. Sevřela řídítka, opřela se do šlapek a vyrazila.

Kolo svištělo od první chvíle tak rychle, že ani nemusela šlapat. Řítila se tak zběsile, jak by to bez kola nikdy nedokázala. Vítr jí šlehal do tváře a sfoukával jí vlasy dozadu, profukoval jí oblečením a téměř jí ohrnoval oční víčka. Řídítka jí na hrbolaté silnici poskakovala pod rukama jako živý tvor a Lina je musela svírat vší silou. Bylo to naprosto děsivé... a naprosto úžasné. Uháněly s Maddy z kopce po široké rovné silnici, nemusely šlapat a jenom se vyhýbaly výmolům a hromadám suti. Čerstvý vzduch proudil Lině přímo do plic a ona se hlasitě smála, opojená pocitem svobody. Když už svah nebyl tak prudký, kroužila s kolem v ladných zákrutách sem a tam a Maddy začala kroužit také. Křičely, smály se a honily jedna druhou, kolem poletovali bílí ptáci a pronikavě vřískali.

Poté přešel kopec v rovinu a nastalo tvrdé šlapání. Jely celý den, i když s mnoha zastávkami na jídlo, pití a odpočinek. Linu už bolely všechny svaly na zadnici a nohy skoro necítila. Na dlaních se jí udělaly puchýře od toho, jak křečovitě svírala řídítka. Ale Maddy zavelela: „Pojedeme ještě kousek dál a pak zastavíme,“ Lina poslechla a jela. Našla v sobě sílu, i když si myslela, že už žádnou nemá, a jely dál a dál, až nakonec večer dorazily do míst, kde obrovská vodní plocha zmizela a cesta se stáčela ke kopcům na východě.

Lina a Maddy se utábořily na noc. Našly potůček, kde zurčela průzračná voda. Maddy tvrdila, že ty kulaté listy, které rostou na břehu potoka, se dají jíst, a tak si jich pár natrhaly a přikusovaly je k tvrdým bochánkům spolu s divokou cibulí a ostružinami, které otrhaly z hustého trnitého křoví. Na rozdíl od okolí města tady nefoukal vítr. Večer byl teplý a tichý, až na vytrvalé žabí kvákání. Maddy a Lina ležely vedle sebe na zemi. Kdesi v dálce něžně zahoulala sova a jiná se jí ozvala v odpověď. Maddy ležela

na zádech, ruce sepnuté na baculatém bříšku. Lině, která ji z boku pozorovala, připadala pevná a uklidňující jako kopce na obzoru. Konečně se Lina odvážila zeptat na to, co ji už dlouho trápilo.

„Maddy,“ zašeptala, „myslíš, že by mohla vypuknout další Katastrofa – víš, jako byla ta předtím? Nebo ještě horší? Která by zahubila všechny lidi a všechno živý?“

„Neboj se,“ ozvala se Maddy. „Lidi život nestvořili, takže ho nemůžou ani zničit. Ani když rozboříme celej svět, zdroj života zničit nemůžeme. Síla, která rostliny, zvířata a lidi pohání, tu bude napořád. A život si vždycky najde nějakou cestu.“

Mladá žena se zavrtěla a přitáhla si pokrývku k bradě. „A teď už dobrou noc,“ popřála Lině. „Zejtra nás čeká tvrdá jízda.“

*

Ráno vyrazily na cestu hned, jak vyšlo slunce. Lina zasténala, když se zase vyhoupla na kolo: svaly ji od včerejška hrozně bolely. Ale brzy se do šlappek pořádně opřela. Cesta před nimi byla dlouho rovná a jelo se jim snadno.

Asi po hodině Lina zahlédla, jak se na obzoru před nimi hýbe jakási černá tečka. „Koukni!“ zavolala na Maddy, která jela kousek za ní, a ukázala před sebe. „Myslím, že je to nákladák! Možná další tulák!“

Asi za deset minut ho dojely. Muž se otočil, když uslyšel jejich volání, a po tváři mu přelétl překvapený výraz. Přitáhl volky a seskočil z povozu.

„Dobrý ráno!“ zahalekal. „To jsem rád, že zas někoho vidím! Už čtyři dny jsem neviděl ani živáčka.“

Byl to podsaditý mužík s čupřinou neposedných vlasů, které mu z hlavy trčely do všech stran. Jmenoval se Pelton Moss a byl taky tulákem, jak se dalo poznat podle beden a soudků na jeho voze. Ale teď je měl všechny skoro prázdné. Většinu nákladu prodal v odlehlé osadě na jihu a teď se vracel směrem ke Sparksu. „Vemu vás s sebou,“ slíbil, „když mi cestou pomůžete paběrkovat.“

A tak se Lina na pět dní stala opravdovou tulačkou. Pelton zastavoval u každého opuštěného města a pročesával všechna zachovalá stavení. Nic moc v nich nebylo, protože za posledních dvě stě let je podobní hledači vybrali skoro do základů. Ale když se dívali pozorně, občas narazili na věci, které tuláci před nimi přehlédli nebo které považovali za bezcenné.

Linu hledání hrozně bavilo. Svým způsobem se to podobalo její práci posla v Emberu. Všude se dostala, mohla nakukovat do zapomenutých koutů, a když měla štěstí, mohla objevit něco zajímavého. A Liny se štěstí drželo.

Našla stříbrnou, plochou a oválnou krabičku, ve které byl obrázek – byl ale tak starý a ušpiněný, že se nedalo uhodnout, jestli je na něm žena, nebo dítě. Našla taky kulatou skleněnou čočku s rukojetí. Když jste se přes sklo na něco dívali, vypadala ta věc větší. „Zvětšovací sklo,“ zaradoval se Pelton. „Paráda.“ Našla maličký červený nákladák s kolečky, která se ještě točila. Našla pruh kůže se sponou a dvěma kovovými plíšky, moc malý na to, aby to mohl být opasek. Na plíščích bylo něco vyraženého, ale písmena už byla ošoupaná a nedala se přečíst. „Psí obojek,“ vysvětlil jí Pelton. „Není k ničemu... ale je to zajímavá věcička.“

V jednom domě, který stál osaměle uprostřed polí, našla na zadní verandě skříňku a v ní krabici s vybledlým nápisem: MONOPOLY. Otevřela ji a uvnitř byly maličkaté

domečky ze dřeva a kostky s tečkami. „Nádhera!“ jásal Pelton. „Tohle se už dneska moc nevidí!“ Ve skřínce byla i krabice s obrázkem zahrady a spoustou podivně tvarovaných kusů lepenky. A úplně vzadu, mezi rozbitými panenkami, vytrhanými stránkami z knih a kalíšky zaschlých barev našla Lina kovovou tyčinku, asi osm centimetrů dlouhou. Pelton řekl, že to je magnet. „Když ho přiložíš na nákladák, bude tam držet,“ vysvětlil jí.

Ale i když Linu hledání bavilo, přece jen si nepřestávala dělat starosti s tím, jaké to bude, až se lidé z Emberu vydají do téhle pustiny a budou se tu snažit uchytit. Jak promění tuhle tvrdou zemi v pole, které jim dá úrodu? Z čeho si postaví domy? Co budou jíst, když budou stavět chatrče a čistit pole? Před očima se jí objevil obraz čtyř stovek Embeřanů, po poli jako hejno ztracených ptáků, jak prohledávají suchou trávu a doufají, že objeví brouka nebo pár semínek. Nebo jak se choulí za poledního žáru do stínu několika stromů. Nebo jak si staví chýše z klacků a trávy. Otřásla se a snažila se tu představu zahnat z hlavy. Radši se bude věnovat hledání.

Maddy se do průzkumů příliš nezapojovala. Nebavilo ji shýbat se, prohrabávat staré krámy a soukat se velkým tělem do stísněných prostorů. Když Pelton a Lina prolézali stavení, Maddy si prohlížela pole a zarostlé zahrady a hledala staré ovocné stromy, divokou révu a nejrůznější kořínky, houby, oříšky a lístky, které se daly jíst. Lina občas vykoukla z okna domu, který právě prolézala, a spatřila Maddy, jak se brouzdá vysokou trávou kolem sukovité staré jabloně. Nebo zahlédla její široká záda, jak stojí ohnutá nad keři a trhá z nich plody. Někdy si Maddy jen tak sedla. Jednou ji Lina pozorovala, jak leží v prastarém zahradním lehátku, dívá se do polí nebo na cestu a ani se nepohne. Na

co asi myslí? napadlo Linu. Její přítelkyně vypadala velice vážně.

Třetí den večer zastavili u široké, pomalu tekoucí řeky. Při západu slunce se posadili na břeh, popíjeli studený čaj, který Pelton vyluhoval z lístků máty, a povídali si. Pelton jim vyprávěl o místech, která navštívil, a Maddy s Linou mu pověděly o Casparovi a o tom, jak hledá ve městě poklad, a doufá, že ho k němu dovedou staré písničky.

„No jo,“ rozzářil se Pelton, „tuhle písničku jsem slýchal celý dětství a můj tatík jakbysmet. Je to hodně stará písnička a nejspíš se během let trochu změnila, jak si ji každý upravoval. Je to nějak takhle.“ Začal zpívat příjemným i když falešným hlasem:

„Poklady vzácné čekají tam,
v tom velkém městě prastarém.
Co skryté je, zas slunce zří.
I ty je nosíš v srdci svém.“

Zasmál se. „Takhle jsem to slýchal já, naučil jsem se to od jednoho staříka u Andělskýho kamene. Ale od Maggie Pierceové od Slabotína jsem to slyšel takhle:

Vzpomínej na to město pohřbené,
v hlubinách svých poklady má.
Vzpomínej na to město ztracené,
poklady své jednou i tobě dá.“

Lina na něj vytřeštila oči. Pusu měla otevřenou a srdce jí zběsile bušilo do žeber.

Muž se rozesmál. „Proč se tváříš tak vyjeveně? Chceš se snad vydat za pokladem? Těmhle báhorkám už dneska

nikdo nevěří. Jsou to jenom dětský ukolébavky a rýmují se v nich nesmysly, aby se dětem dobře spalo.“

„Někdo jim věří,“ namítla Maddy. „Někdo, kdo má v sobě semínko šílenství a koho pohání hrabivost.“

„To je pravda,“ připustil tulák. „Pár jsem takovejch znával. Jeden z nich byl přesvědčený, že to starý město je Sanazay, a strávil celý život tím, že kopal v jeho troskách. Nakonec se na něho zřítíl komín a zabil ho.“

„Jak můžou lidi věřit takovejmu hloupostem?“ ušklíbala se Maddy.

Lina zavrtěla hlavou. Cítila, že se začíná usmívat. „Ne, ne,“ opakovala omámeně. „Vy to nechápete.“ Rozesmála se, jako by si nemohla pomoci. „To není nesmysl, je to pravda. Já to vím, vím to jistě!“ To, co jí najednou došlo, bylo tak nádherné a úžasné, že musela vyskočit, roztleskat se a znova se tomu smát a smát.

„Blázínku,“ zavrtěl hlavou tulák.

„Nejsem blázen! To město z písničky – to je moje město! Já jsem z něj přišla!“

Tulák se úkosem zadíval na Maddy. „Co je to s ní? Nemá úpal?“

Maddy se natáhla po Linině ruce. „No tak, uklidni se,“ konejšila ji. „A vysvětli nám, co to tady plácáš.“

Lina se nadechla. „Zazpívejte nám znova začátek té druhý verze,“ požádala tuláka.

Pelton se zatvářil překvapeně, ale poslechl ji.

„Vzpomínej na to město pohřbené,
v hlubinách svých poklady má.“

„To město pohřbené,“ opakovala dychtivě Lina. „To je přece podzemní město – Ember, můj domov! Bylo pohřbené v hlubinách!“

„Tomu nevěřím,“ zabručel Pelton.

„Já myslím, že to tak bude,“ ozvala se Maddy. „Přišla z něj spousta lidí.“

„A co ty poklady?“ nedal se tulák.

„To jsme přece my!“ vykřikla Lina. „Embeřané!“ Najednou cítila, jak z ní tryská vlna lásky k jejímu starému domovu. „Jak je to dál?“

Pelton spustil:

„Vzpomínej na to město ztracené,
poklady své jednou i tobě dá.“

„Vidíte?“ vybuchla Lina. „Poklady své jednou i tobě dá! My jsme ty poklady – protože jsme mohli být poslední lidi na zemi – jediný, co přežili. A že je město dá i tobě – to má znamenat jako celému světu.“

Všichni tři na sebe užasle zírali. „Myslím, že Lina má pravdu,“ pronesla konečně Maddy.

„Možná jo,“ protáhl nedůvěřivě Pelton. „A vy jste vážně žili *pod zemí*?“

Zbytek večera strávili tím, že naslouchali Lině, jak jim vypráví o městě Ember. Povídala jim, jak dělala posla i jak našli s Doonem cestu ven. Bylo už pozdě, když se konečně uložili ke spánku. Lina nemohla dlouho usnout, probírala se verši dávné písně a přemýšlela o tom, co to znamená. Kdysi dávno musel někdo doufat, že se nějakí lidé na povrchu země zachrání. A chtěl, aby nezapomněli na podzemní město a nedozírné poklady, které skrývá: ji, Linu, její rodinu i všechny generace lidí, kteří žili na tom tajném místě a měli úkol, o němž zholá nic netušili: zajistit, aby bez ohledu na to, co se stane na povrchu, nezmizela lidská rasa ze světa.

TŘETÍ VESNICKÉ ROKOVÁNÍ

Po výtržnostech na návsi se tři vůdci sešli ve věži radnice k naléhavému rokování. Když dosedli na židle, dlouho seděli mlčky a zírali na nepořádek dole na tržišti.

„Co budeme dělat?“ ozval se Wilmer.

Ben sevřel ruce v pěst a položil je na stůl před sebou. „Jeskynní lidi musí pryč,“ prohlásil.

„Pryč?“ opakovala Mary.

„Přesně tak,“ potvrdil Ben. „Musí odsud odejít.“

„Ale ještě neuplynulo šest měsíců,“ připomněl Wilmer.

„Ať odejdou hned,“ zavrčel Ben. „Stejně to teď pro ně bude lepší než začínat někdy v zimě.“

„Ale oni nebudou chtít,“ upozornil Wilmer a nervózně si popotáhl za pramínek vlasů. „Už pochopili, že nemají kam jít.“

„Musí pryč,“ zopakoval Ben. „Dokud jsou tady, nemůžeme se cítit v bezpečí. Jestli odmítnou, donutíme je k tomu. Máme na to prostředky.“

Nastalo dlouhé ticho. Ben a Mary se měřili očima. Wilmer těkal pohledem mezi nimi.

Mary nakonec položila dlaně na stůl a dlouze si povzdychla. „Mluvíš o Zbrani.“

„Ano,“ souhlasil Ben. „Máme ji pro případ vážného ohrožení. Myslím, že to právě nastalo.“

„Nikdy jsme ji nepoužili,“ ozval se Wilmer. „Ani nevíme, jak funguje.“

„Podle mě to není příliš moudré řešení,“ prohlásila Mary. „Vždycky jsme se snažili ze všech sil, abychom neopakovali chyby našich předků. Použití Zbraně by mohlo být prvním krokem na stejné cestě.“

„Nemusíme Zbraň použít,“ navrhl Ben. „Jenom jim s ní pohrozíme. Aby viděli, že to myslíme vážně. Už jen pohled na ni je příměje k odchodu.“

„Ty tedy navrhuješ poslat čtyři sta lidí vstříc jisté smrti.“ Mary se mu zadívala přímo do očí.

„Proč hned tak silná slova?“ ošil se Ben. „Sparks taky začínal z ničeho, no ne? Proč by oni nemohli?“

„Není pravda, že jsme začínali z ničeho. Zakladatelé Sparksu sem přijeli ze starých měst s nákladáky plnými zásob, které jim pomohly přežít první měsíce. Tihle lidé nemají vůbec nic.“

„Tak jim dáme nákladák,“ navrhl Ben. „S vodou, jídlem a tím nejdůležitějším.“

„To je udrží naživu tak týden,“ odsekla Mary. „A kromě toho nic neumějí. Neměli čas se to naučit.“

Ben si netrpělivě povzdechl. „To máme naše lidi vystavovat nebezpečí a ohrožení jenom proto, že tu budeme opatrovat nějakou bandu z jeskyně? Nemáme snad my tři za úkol chránit obyvatele Sparksu?“

„Ale co když se odmítnou vystěhovat? Co potom?“ vložil se do debaty Wilmer.

„Myslím, že už jsem to vysvětlil jasně,“ vyštěkl Ben. „Použijeme sílu. To je naše jediná možnost.“ Zaváhal a zamračil se do vzduchu nad Wilmerovou hlavou. „Naložíme Zbraň na nákladník a odvezeme ji k hotelu. Jestli se budou chtít stavět na odpor, budeme ji mít po ruce a připravenou použít.“ Bouchl pěstí do stolu. „Dáme jim den na přípravu. Pozítří opustí Sparks, všichni do jednoho. A navždycky. Můžeme hlasovat?“

Přikývli.

„Hlasuji pro,“ pospíšil si Ben. „Musí odejít.“

„Hlasuji proti,“ ozvala se Mary.

Wilmer se díval na svoje ruce. Polkl. Roztřeseně se nadechl. „Já...“ začal. „Hlasuji... hlasuji pro.“

Bylo rozhodnuto. Lidem z Emberu to oznámí dnes večer. Svolají je po práci, ještě než se vrátí do hotelu. Oznámí jim to Ben. Dá jim jasně najevo, že je to konečné rozhodnutí.

Přípravy na válku

Rozhodnutí vesnických vůdců Embeřany šokovalo. Večer po chodbách i v hale hotelu pobíhali rozrušení lidé, plakali, vykřikovali, sténali. Doon v hale vyslechl vzrušený hovor v jednom z hloučků.

„To je vina toho Hasslerovic kluka!“ vykřikl někdo. „To on nás ponoukal na návsi ke vzpouře. To on nás všechny popichoval.“

„Tak to není! Zastal se nás! Dostali, co si zasloužili!“ vybuchl druhý.

„Je to výtržník!“

„Je to hrdina!“

Doon se rozběhl do schodů. V polovině schodiště narazil na Lizzii. Byla celá rudá vzrušením. Chytila Doona za ruku. „On nás odsad' vyhnat nenechá, že ne?“

„Kdo jako?“

„Tick. Já vím, že nás zachrání. Je tak statečnej! Přinutí je, aby si to rozmysleli,“ vyhrkla Lizzie a pospíchala dolů po schodech.

Tu noc uléhali Embeřané k spánku hodně pozdě. Vzrušené hovory v chodbách pokračovaly. Někteří plakali, že všichni umřou, jiní se chystali k boji a další si balili rance. Sadgeho události tak vyděsily, že se schoulil na lůžku a přetáhl si pokrývku přes hlavu. Ale Doon, jeho tatínek a Edward Pocket zasedli k dlouhé poradě.

„Nevím, jak bychom mohli v Pustinách holýma rukama vybudovat město,“ prohlásil Doon. „A oni tomu podle mě taky nevěří. Umřeme tam hladý. Nemůžeme odejít – nemůžou nás k tomu nutit.“

Jeho tatínek, který seděl u zdi s pokrčenýma nohama, zavrtěl smutně hlavou. „Možná můžou. Ta Zbraň... můžou ji použít, aby nás přinutili odejít.“

„Ale jak? S jedinou zbraní?“ zapochyboval Doon. „To nechápu.“

„Aby zbraň účinkovala,“ ozval se školitelským tónem Edward Pocket, „musí se dostat do kontaktu s člověkem, proti němuž je použita. Otázka je, jak by se nějaká zbraň mohla dostat do kontaktu se čtyřmi sty lidmi najednou? Hádám, že to bude něco obrovského, co na nás může spadnout a rozdrtit nás to.“

„Ale kde by ji schovávali, když je tak obrovská?“ podivil se Doon. „To by musela být velká jako hora!“

„Třeba je to zvíře,“ napadlo tatínka. „Které mají v kleci ve sklepě radnice. Něco divokého, co na nás můžou vypustit.“

„Nebo je to něco jako jedovatěj břechťan, ale ještě horší,“ rozumoval Doon. „Nějakej jed, co na nás šplíchnou.“

Tatínek pokýval hlavou. „To ano, to je taky možné.“

„Ale tati,“ ozval se Doon, „my s nima přece musíme bojovat, nebo ne? Ať už ta zbraň bude jakákoliv. Nemůžeme odejít! To není správný!“

Edward Pocket, který seděl se zkříženýma nohama na zemi, se nemotorně postavil. „Já nikam nepůjdu!“ zaburácel. „Jen ať si to zkusí! Přivážu se za nohu k tomu starému stromu!“

Sadge pod pokrývkou zasténal.

„A kromě toho,“ dodal stařík, „mám tady práci. Potřebují mě! Všechny nás potřebují!“ Zase se posadil. „Třeba do zítřka změni názor.“

„To se mi nezdá,“ namítl pan Harrow. „Ten Ben Barlow mluvil hodně vážně.“

„Tak co budeme dělat, tati?“ zeptal se Doon. „Budeme bojovat, nebo ne?“

Doonův otec si povzdychl. Natáhl před sebe nohy a zadíval se na kolena, „představ si, jak by takový boj vypadal,“ zabručel. „Dejme tomu, že se zabarikádujeme tady v hotelu a odmítneme odejít. Můžou na nás použít tu svoji Zbraň, ať už je to, co chce. Někteří budou ranění, jiní umřou. My se do nich můžeme dát s těmi zbraněmi, které najdeme – s klacky nebo střepey. Budeme se bít.“ Přejel si dlaní po čele a povzdychl si. „Možná hotel podpálí. My možná napochodujeme do vesnice a sebereme jim zásoby, oni nás dohoní a ztloučou nás. A my na oplátku ztloučeme zase je. Nakonec budou mít takové ztráty, že budou příliš slabí na to, aby nás donutili odejít. A co získáme my? Naši příbuzní, přátelé, naši nejbližší budou mrtví. Tohle místo bude napůl v troskách. Všude kolem budou lidi, kteří nás budou na smrt nenávidět. A my sami budeme muset žít se vzpomínkou na ty hrozné věci, které jsme spáchali.“

Doon si představil všechno, o čem tatínek mluvil. Nikdy předtím ho nenapadlo, co boj ve skutečnosti znamená. „Ale

stejně,“ ozval se tvrdohlavě. „Někteří z nás přežijí a budou mít kde žít. Když odejdeme do Pustin, umřeme všichni.“

Otec zavrtěl hlavou. „Nevím, Doone. Opravdu nevím, co máme dělat.“

„Já vím, co mám dělat,“ zabručel Edward Pocket.

„A co?“ zeptal se dychtivě Doon.

„Jít do postele,“ odpověděl stařík. Nasoukal se do své šatny a stočil se na lůžku. „Až přijdete na to, co dál, vzbud'te mě.“

*

Asi o hodinu později se z chodby ozval pravidelný dusot kroků a bušení na dveře. Tickův hlas se nesl ozvěnou hotelem: „Povoláváme bojovníky! Bojovníci, hlaste se!“ křičel. „Přihlaste se všichni, kdo se nechcete nechat vyhostit! Sejdeme se na konci cesty! Musíme vypracovat plán!“ Kroky se vzdálily a Doon uslyšel, jak Tick stejnou zprávu opakuje o kus dál.

Natáhl si oblečení, obul boty. Přesto, že napůl souhlasil s tatínkem, nesouhlasil s tím, že by se lidé z Emberu měli nechat vyhnat do Pustin bez odporu. Musí se nějak bránit – a Tick je jediný, kdo má vůbec nějaký plán.

Hala byla plná lidí. Někteří si nervózně špitali, jiní zachmuřeně mlčeli. Všichni mířili ven. Noc byla teplá, ale korunami stromů se proháněl nepokojný vítr a hvězdy zakrývala plující mračna. Doon se vydal i s ostatními na shromaždiště.

Tick zůstal stát v měsíčním světle, za zády husté křoví. Když se lidé shromáždili kolem něj, zvedl do vzduchu hůl a šepot ihned utichl.

„Poslouchejte mě,“ oslovil je pevným hlasem, nepřiliš pronikavým, ale každé slovo znělo ostře a srozumitelně.

„Pozítří, kdy máme odejít, se za svítání shromáždíme před hotelem. Všichni si přineste zbraně. Je tu pořád ještě spousta lidí, kteří nejsou odhodlaný bojovat, lidí, kteří se chtějí nechat bez protestů zahnat do Pustin, jak jim lidé ze Sparksu nařídí. My se ale nechceme podřídít. Musíme přimět slabochy, aby změnili stanovisko. Přichystejte si zbraně! Volejte náš bojový pokřik: *Nikam nepůjdem!* Připomeňte jim ty nenávislné nápisy na návsi i na hotelu, to jedovatý listí u našeho prahu. Ať se zastydí, zbabělci! Ať pochopí, že se podrobit se zlu je ostuda! Většina, a možná všichni, se pak přidají k nám. Až se dáme dohromady, vytáhneme s pořádným rámusem do vesnice a budeme silní a neporazitelní! Na návsi se setkáme s jejich vůdci a předneseme jim svoje požadavky.“

Několik lidí zvedlo pěsti a souhlasně zakřičelo.

„Jaký požadavky?“ zeptal se Doon. Stál v čele davu, jen pár kroků před Tickem.

„Požadujeme, abychom se stali rovnoprávními občany Sparksu. Odmítáme odejít do vyhnanství. Chceme řádnou stravu. Chceme slušný místo k bydlení. Musíme skoncovat s jejich nespravedlivou nadvládou a urážkami.“

To zní rozumně, pomyslel si Doon. „A co když odmítnou?“ zeptal se.

„Potom budeme samozřejmě bojovat.“

„Ale oni mají tu strašlivou Zbraň, jak o ní pořád mluví,“ připomněl Doon. „Co s tím?“

Jeho otázku podpořily souhlasné výkřiky. „Jo, a co ta Zbraň?!“

Tick se usmál a jeho zuby se v měsíčním světle zablýskly. „Mají *jednu* zbraň,“ prohodil. „My jich budeme mít spoustu. A každá zbraň je ve správných rukou zdrojem síly.“ Jeho hlas zesílil. „Zaútočíme na ně – takhle!“ Švihl do vzduchu s kovovou tyčí tak silně, až to zahvízdalo. Konec

hole se zaryl do země. Tick ji znovu zvedl a prudce sekl proti kmenům stromů, až z nich sedřel kůru. Otočil se a švihl do křoví za sebou. „Nás neporazíte!“ zařval na neviditelného nepřítele. „Pravda je na naší straně! Chceme vidět vaši krev! Zpřerážíme vám kosti!“ Pustil se do zuřivého souboje s křovím, hůl svištěla, listí odletovalo a větvičky praskaly.

Najednou se před ním zatřepotalo něco tmavého a spadlo mu to k nohám. Doon to uviděl první a Tick vzápětí po něm. Přestal se rozhánět a podíval se na zem. U nohou mu leželo sotva odrostlé ptačí mládě, které se zřejmě schovávalo v křoví. Zhroutilo se na bok, zobáček otevřený.

„Vidíte?“ vykřikl Tick. „Nepřítel mi padl k nohám!“ Zvedl hůl. „Jedinou ranou ho –“

Doon vyskočil a chytil Ticku za paži. „Nech toho!“ sykl.

Tick se mu pokusil vykroutit. Pak se podvolil a sklonil zbraň. Ušklíbl se. „Stejně je už mrtvej.“ Nabral ptačí tělíčko špičkou boty a odkopl ho do trávy. „Teď aspoň máte jasnou představu,“ obrátil se zpátky k bojovníkům. „Představte si, že tohle nás budou dělat stovky! Budeme neporazitelní.“ Tvář se mu rozzářila neskrývaným veselím.

A v tu chvíli Doonovo neurčité podezření dostalo jasné obrysy: Tick chce válku. Myšlenky na boj ho vzrušují a naplňují štěstím. Ale mě ne, pomyslel si Doon. Mně se z nich dělá špatně.

Té noci se cesty Doona a Ticku nadobro rozešly. Doon se pomalu vrátil do hotelu a srdce měl těžké jako kámen. Pořád ještě nevěděl, co má pozítří udělat. Věděl jen to, že nechce poslouchat Tickovy rozkazy. Bude se řídit jenom vlastní hlavou.

ČÁST III.

ROZHODNUTÍ

Co si Torren předsevzal

Torren se tu novinku dozvěděl od Sala Ramireze, který přišel večer za doktorkou, aby se mu podívala na zanícené oko.

„Nařídili těm jeskynním lidem,“ vykládal Hester Craneové, která stála nad ním a přetahovala mu víčko, „aby odešli. Už pozítří.“

„To asi ne,“ zapochybovala lékařka. Nakapala z lahvičky na lžičku průzračnou tekutinu. „Zakloňte hlavu,“ nařídila Salovi a nalila mu kapičky do oka.

„Je to tak,“ ujišťoval ji Sal. „Ben jim to pověděl. Mají odtáhnout.“

„Ale jak by mohli?“ nechápala doktorka. „Nemají přece kam jít.“

„Taky že to odmítli,“ odpověděl Sal. „Že jako budou bojovat.“ Otřel si oko. „Ben jim pohrozil Zbraní.“

„Zbraní!“ Lékařka odložila lahvičku na stůl a zadívala se na Sala. „Copak se Ben zbláznil?“

„To nevím,“ odpověděl prostoduše pacient.

Torren naslouchal ze svého místa pod oknem a třásl se vzrušením. Takže bude válka – přímo tady u nich, ve Sparksu! A vesnice použije proti jeskynním lidem Zbraň! Torren vždycky toužil zjistit, co to je. Teď se to konečně dozví.

Sal odešel s obvazem přes oko. Torrenova teta se posadila k oknu a zadívala se ohnivě rudý proužek oblohy na západě. „Jak se to jen mohlo stát?“ povzdychla si, ale nezdálo se, že by se ptala Torrena.

Když Torren viděl, jak se teta tváří, dostal trochu strach. Napadlo ho, že nechce být ve válce. Mohli by ho zranit. Zbraň by se mohla náhodou obrátit proti němu místo proti jeskyňákům. Torren chtěl válku jenom *pozorovat*, nechtěl se jí *účastnit*.

„Kde bude válka?“ zeptal se tety.

„Cože?“ Podívala se na něj, jako by úplně zapomněla, že tam Torren sedí.

„Ta válka pozejtří,“ opakoval netrpělivě Torren. „Kde to bude?“

„Plácáš nesmysly,“ okřikla ho teta. „Jestli bude válka, tak bude všude.“ Pomalu se postavila a opřela se rukou o stůl. Tvář měla zachmuřenou a vyšla z místnosti, ani mu nepopřála dobrou noc.

Torren si zalezl do postele, ležel dlouho jen tak s otevřenýma očima a myšlenky mu doslova vířily. Rozhodl se, že pozítří, až bude válka, vstane dřív než ostatní. Obleče se, vezme si z kuchyně kus kukuřičného chleba a strčí si ho do kapsy. A taky nůž pro případ, že by se válka dostala nějak blízko k němu. Potom půjde na náves a vyleze si na vysokou borovici, tak vysoko, aby ho nikdo zdola neviděl. A odtamtud bude všechno sledovat.

Děs v poslední minutě

Jak se Peltonův nákladák blížil ke Sparksu, Lina byla čím dál netrpělivější. Už se nemohla dočkat, až uvidí Poppy, paní Murdovou a Doona. „Už je to jenom den cesty,“ sliboval jí Pelton. „Zejtra ráno jsme ve Sparksu.“

Lina byla tak rozrušená, že v noci nedokázala usnout. Představovala si lidi, které zítra ráno uvidí, a vybavovala si všechno, co na své cestě zažila. Konečně pár hodin před svítáním usnula. Když se vzbudila, okamžitě ucítila ve vzduchu, že se něco změnilo. Zvedl se teplý nárazový vítr, šustil v suché trávě i ve větvích stromů. Modrá obloha zešedla, na krajině visel mlžný opar a horko bylo ještě úmornější než dřív. Lina cítila ve vzduchu neklid, jakési varování, jako první příznaky horečky předtím, než se objeví nemoc.

„Dneska je tak čtyřicet ve stínu,“ postěžoval si Pelton. „Ale za pár tejdnu už bude po létě. Počasí se mění. Je to cejtít ve větru.“

Vyrazili brzy ráno. Lina asi po hodině uviděla pole a první stavení Sparksu. Postavila se – trůnila na sedátku mezi Peltonem a Maddy – a zastínila si oči, aby lépe viděla. Tak už jsou tady. Najednou jí připadalo, že tohle je její domov, ty hnědé oblé domky a políčka kolem nich. Když dorazili k odbočce do hotelu Maják, dostala Lina nápad. „Vysaďte mě tady. Půjdu Doonovi říct, že jsem zpátky. Pak už to dojdu pěšky.“

Poděkovala Peltonovi za pomoc a on na oplátku poděkoval jí. „Vem si něco z toho, cos našla,“ vyzval ji dobromyslně. „Vyber si, co se ti líbí.“ Lina se ponořila do beden a hledala, až našla zvětšovací sklo, magnet a červený nákladáček, a uložila si věci do rance.

„Pojeď s Peltonem na náves a pomůžu mu prodávat,“ řekla jí Maddy. „Sejdeme se potom u Casparovy tety.“

Lina seskočila z nákladáku. Nohy měla pružné i svalnaté, a když se rozběhla k hotelu, vlasy jí vlály ve větru.

Čekala, že uvidí Embeřany, jak se myjí na břehu řeky nebo posedávají na schodech a snídají, než se vypraví do práce. Ale louka před hotelem byla liduprázdná, a když dívka vešla do budovy, zjistila, že obyvatelé hotelu Maják zmateně bloumají po hale. Někteří plakali. Lina zahlédla sestry Hooverovy, jedna kvílela a druhá ji utěšovala. Stará Nammy Proggsová seděla na stočené dece a něco si pro sebe brumlala. Někteří se hádali – v hlase se jim ozývaly výčitky, otázky, ale hlavně strach.

Lina zůstala na chvíli stát a lámala si hlavu, co se tu asi přihodilo. Pak ji někdo zahlédl. „Lina!“ Její jméno se neslo od úst k ústům. Obracely se k ní známé tváře a Embeřané spěchali k ní, aby jí stiskli ruku. „Tak už jsi zpátky! Kdes byla? Už jsme mysleli, že ses ztratila nadobro!“ Lina zahlédla, jak se Clary usmívá, slyšela hlasy bývalých spolužáků i kapitánky Fleeryové, která bývala velitelkou

emberských poslů. Zdravila ji i nějaká žena, kterou Lina znala jen zběžně z krámků s obuví. „Jsi v pořádku?“ vyptávali se jí. „To ses tedy vrátila v pravou chvíli! A proč jsi vůbec zmizela? Kam ses vydala?“ Natahovaly se k ní pravice, ženy ji na přivítanou objímaly. Občas v davu zahlédla zrzavou kšticí, jak se Lizzie snažila povyskočit nad hlavy ostatních. Paní Polsterová se na Linu zářivě usmívala. Slečna Thornová po jejím bohu se culila.

„Jsem v pořádku, nic mi není!“ odpovídala Lina všem. „Jsem tak ráda, že jsem zpátky! Ale co se tady dělo? A kde je Doon?“

„Já jsem tady!“ Okamžitě poznala kamarádův hlas. Scházel k ní po schodech. Lina se prodrala mezi těmi, kteří ji vítali, a rozběhla se k němu. Doon nepromluvil, jenom natáhl ruku a popadl Linu za paži. Ohromilo ji, jak se tváří. On se zlobí?

„Pojď ven,“ zavelel.

Lina se vydala za ním chodbou a pak zadními dveřmi ven z hotelu. Tam začínala betonová terasa s nízkou zídkou kolem okrajů. Za ní šustily ve větru svěšené větve zaprášených stromů. Doon se posadil na zídku a stáhl Linu k sobě.

Chvíli mlčeli. Pak se na ni Doon najednou neurvale rozkřikl: „Kdes byla? Copak nevíš, že se o tebe všichni báli? Že si už všichni mysleli, že jseš mrtvá?!“

Lina sebou škubla. „Já nechtěla odjet na tak dlouho,“ hlesla. „To byl omyl. Myslela jsem –“

„Bylas pryč skoro měsíc!“ vybuchl Doon.

„To kvůli městu, Doone. Doufala jsem, že uvidím tamto město, co pořád maluju a představuju si ho. Napadlo mě, že bysme tam možná mohli odejít a žít a... a... být šťastní,“ dodala slabě.

„Mělas mi říct, kam se chystáš,“ vyštěkl na ni Doon.
„Třeba bych jel rád s tebou. To tě nenapadlo, co?“

„Vlastně jsem si to moc nerozmyslela,“ přiznala Lina.
„Prostě jsem viděla šanci a chytila ji za pačesy. Ale kdybych si to rozmyslela –“ zamračila se, protože si právě na něco vzpomněla, „– nejspíš by mě napadlo, že bys se mnou jet nechtěl. Protože musíš pořád běhat za tím... Tickem.“

Doonovi poklesla čelist. „Aha,“ hlesl. „Teda, no... asi máš pravdu. Já jsem myslel... doufal, že to... že Tick bude...“ Chlapec se zarazil. Tvářil se rozpačitě. „Promiň.“

„Ty taky promiň,“ oplatila mu Lina. Chvilí seděli mlčky, než dívka navrhla: „Co kdybysme si to odpustili?“

„Jsem pro,“ odpověděl Doon a usmál se.

I Lina se na něj usmála. „Ale co se to tady děje? Proč jsou všichni tak rozčilený?“

„Vyhánějí nás pryč! Řekli nám, že zítra ráno musíme odejít!“

„Cože?“ Lině se zdálo, že se přeslechla. „Kdo koho vyhání?“

„Vesničani – vyhánějí nás, všechny Embeřany!“

„A kam máme jít?“

„Do Pustin. Máme si tam postavit nový město. Sami.“

Lině poklesla brada údivem a hlavou jí letěly zmatené představy. „Copak to jde? Co bysme tam jedli? Kde bysme bydleli?“ V duchu se jí znovu vynořil děsivý obraz Embeřanů, rozptýlených jako hejno ptáků na nehostinné pláni. „Jsou tam vlci,“ vyhrkla. „A banditi!“

„Já vím,“ přikývl Doon. „A brzo bude zima. Slyšelas už o ročních obdobích?“

Lina zavrtěla hlavou, a když jí to Doon vysvětlil, vykulila oči hrůzou.

„Celou tu dobu, cos byla pryč, Lino, se tady děly hrozný věci. Začalo to tím klukem, Torrenem.“ Pověděl jí o zničených rajčatech a jak ho Torren obvinil.

„A on řekl, že tě viděl?“ zeptala se zhrozeně Lina. „Ale proč by to dělal?“

Doon pokrčil rameny. „To by ses měla zeptat jeho. Já to netuším.“ Pokračoval v líčení dalších událostí. „Vyhodili nás z domů! Napsali o nás hnusný věci na zem a na zdi. Pokusili se nás otrávit jedovatým listím!“

„Ale proč?“ zašla Lina. „Proč by to dělali?“ Vítr jí zvedal vlasy kolem hlavy. Natáhla ruku a pár pramenů si přidržela.

„Protože ujídáme z jejich zásob,“ odpověděl Doon. „To je to hlavní. Ale staly se i jiné věci.“ Pověděl jí o vzbouření na návsi, o tom, co se mu přihodilo u kašny. „A teď nám vyhrožují nějakou Zbraní, když neodejdeme. Proto Tick rozhodl, že proti nim taky použijeme zbraně.“

„Ale jaký? My máme nějaký zbraně?“

Doon si povzdychl. Lina si poprvé všimla, jak zhubl. A pod očima měl kruhy.

„Musím ti toho tolik říct,“ hlesl. „A máme na to jenom jeden den.“

„Ale já ještě nebyla doma,“ ozvala se Lina. „Musím vidět Poppy a paní Murdovou. Jsou pořád u doktorky? Jak se Poppy cítí?“ Do klína jí slétlo několik suchých lístků. Vítr jí rozfoukával vlasy do všech stran. Připadalo jí, že se během hodiny svět najednou proměnil. Hrdlo se jí sevřelo, do očí se jí tlačily slzy.

„Jo, jsou pořád tam,“ odpověděl Doon. „Tak pojď, půjdu s tebou. Promluvíme si tam.“

„Počkej,“ vzpomněla si Lina. „Přivezla jsem ti dárek. Vlastně dva.“ Rozbalila ranec, který si nesla sebou, vytáhla z něj zvětšovací sklo i magnet a podala to chlapci. „Tohle je magnet,“ vysvětlovala. „Když ho dáš na kov, drží tam. Asi

to není k ničemu, ale je to zajímavý. A tohle dělá všechno větší – teda, když se do toho koukáš, všechno ti připadá větší.“

„Díky.“ Doon si dárky zvědavě prohlížel. Zvedl zvětšovací sklo a zadíval se s ním na hotel.

„Koukni se na něco malýho,“ radila mu Lina. „Třeba na lístek nebo brouka.“

Doon se naklonil nad trávu a našel mravence. Vzal ho na dlaň a podíval se na něj přes tlusté kulaté sklo. „Páni!“ vydechl. „Koukni! Jsou mu vidět klouby na nohou! A dokonce...“ Hlas se mu vytratil, jak se pohroužil do pozorování. Pak se otočil k Lině. „To je zázrak!“ vyhrkl. Sfoukl mravence zpátky do trávy a chvíli hledal, dokud nenašel broučka. „No tohle!“ vyjekl. „Já vidím, jak něco jí!“ Pak zkusil pírkem, křídlo můry, stéblo trávy.

„Tohle je vážně úžasnej svět,“ prohlásil nakonec a vložil sklo i magnet do kapsy. „Je to tu fakt skvělý. Až na ty maléry ve vsi.“

*

Lina a Doon procházeli vesnicí a mířili k lékařčině domku. Bylo ještě pořád brzy ráno, když tam došli, u paní Craneové se zrovna snídalo a všichni seděli kolem stolu. Paní Murdová byla otočená ke dveřím, takže je uviděla první. Postavila se s lžící v ruce. Asi vteřinu na ně zírala s otevřenou pusou a nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Pak se prostě k Lině rozběhla a prudce ji objala. V tu chvíli vyskočila z lavice Poppy, vyřítla se k Lině a objala ji kolem kolen. Doktorka se vztyčila a sledovala to shledání s doširoka rozevřenýma očima.

I Torren vyskočil, ale ne proto, aby Linu přivítal. Rozběhl se ke dveřím, vykoul ven a zařval: „Kde je

Caspar? On tady není? Kde je?“ Ale nikdo si ho nevšímal. Všichni byli celí pryč z Liny, vyptávali se jí na všechno možné, ale nenechali jí dost času na odpověď a hned jí kladli další otázku. „Kde jsi byla? Nestalo se ti nic? Proč jsi nám nic neřekla... Víš, co se tady dělo?“

Poppy ječela: „Ina, Ina, pošovat!“ A doktorka, ještě zmatenější než obvykle, mumlala: „Co třeba trochu čaje? Nebo... a co třeba... kdybychom si všichni... Tak to jsi měla štěstí...“ A do toho se motal Torren, tahal Linu za rukáv a křičel: „Kde je Caspar? Kdy přijde?“ Ale nikdo mu neodpovídal.

Když se rumraj trochu uklidnil, Lina jim vysvětlila: „Za chvíli přijde Maddy. Zůstala na návsi a pomáhá tulákovi s prodáváním.“

Paní Murdová se přestala usmívat a kolem úst se jí objevila přísná vráska. „Lino,“ ozvala se, „jak jsi mohla takhle odjet a nic mi neříct? Nechala jsi tu jen ten hloupý dopis se slibem, který jsi nesplnila. Že prý budeš pryč jen tři dny! A bylo to osmadvacet! Bylo to od tebe velice bezohledné a hloupé.“

„Já vím,“ připustila Lina. „A fakt mě to moc a moc mrzí. Nevěděla jsem, že se to tak protáhne.“ Vysvětlila jim, jak se přeslechla, když Caspar mluvil o cestě do města, a myslela, že to má být jen den cesty daleko. „A pak se staly další věci,“ pokračovala rozpačitě. „Takže to prostě... nějakou dobu trvalo.“

„Jistě,“ zavrtěla hlavou paní Murdová. „A my jsme si o tebe dělali celou dobu hrozné starosti.“ Zvedla vak, který dívka položila na zem, a položila ho na sedátko pod oknem. „Víš, co se tady stalo? Víš, že musíme zítra odejít?“

„Vím,“ přikývla Lina. „Ale nevěřím tomu.“

„Je to pravda,“ uslyšela zachmuřenou odpověď. „Ani trochu mě to netěší, ale nevím, co by se s tím dalo dělat. Ted' pojd'te a dejte si něco k jídlu.“

Lina a Doon se posadili ke stolu, kde si ostatní dávali maliny se smetanou. Lina už měla sice cestovních bochánků až po krk a těšila se na normální jídlo, ale najednou ji úplně přešla chuť. Žaludek měla sevřený v křeči.

„Nemůžu jíst,“ hlesla. „Nemám hlad. Musím – musím si promluvit s Doonem.“

„Tak aspoň jablíčko,“ naléhala paní Murdová.

„Z první sklizně,“ dodala doktorka. „Ze severu.“

Lina si vzala rudý plod a vyšla s Doonem z domku. Horko už bylo k nesnesení. Přešli po dvoře s květináči, v nichž už nebyly skoro žádné sazeničky – buď rostly dávno na záhonech, nebo zašly. Ty ostatní trpěly slunečním žářem a ochable ležely v hlíně. Chlapec s dívkou přešli cestu a zamířili k řece. Dokonce i ta trpěla horkem: místo hlubokého proudu v ní tekla jen potůček mezi obnaženými kameny. Na okrajích byly žlutozelené a nepříjemně páchly.

Posadili se oba na zem a Lina řekla: „Trvalo by hodiny, než bych ti pověděla, co jsem všechno viděla. Ale důležitý je tohle: lidi měli na západě nádherný město a úplně ho zničili.“

„Naschvál?“ podivil se Doon.

„Ve válce. Bojovali mezi sebou. Muselo to bejt hrozný.“ Lina se při té vzpomínce otřásla. „Ta válka – jako bych ji tam na chvíli zahlídla. Slyšela jsem křik. A viděla plameny.“

„A nic tam nezbylo?“

„Skoro nic.“

„A v Pustině – jsou tam nějaký domy?“

„Sem tam. Ale jsou starý a polorozpadlý. Většinou jsou tam jenom kilometry a kilometry zažloutlý a hnědý trávy. A

zvířata, co vyjou – jmenujou se vlci. Kdybysme museli odejít a žít tam... to... to by nešlo.“

„Proto chtějí naši lidi – spousta z nich – bojovat,“ pokýval Doon hlavou. Pověděl Lině o Tickovi, o tom, jak se vyzbrojili, i o setkání bojovníků. Vysvětlil jí Tickův plán: zítra za úsvitu půjdou do vesnice, odmítnou odejít a připraví se k boji. Pověděl jí také o Zbrani, kterou jim pohrozili vesničtí vůdci.

„Slyšela jsem o ní od Torrena,“ vzpomněla si Lina. „Co to má být?“

„To nevíme,“ přiznal Doon.

„Je to něco ze starých časů,“ vybavovala si Lina. „Bude asi tak strašná, že ty Tickovy zbraně proti ní budou jako – jako suchý klacky. Starý zbraně dokázaly spálit celý město.“ Přitiskla si dlaň na břicho a předklonila se. Cítila, jak se jí celé tělo svírá v křečích. Ruce měla vlhké od potu. „Nesmíme rozpoutat válku,“ vyhrkla.

„Ale odejít taky nemůžeme,“ připomněl Doon.

Mlčky se dívali, jak si čůrek vody razí cestu mezi kameny. Slunce pražilo a spalovalo jim záda.

„Co myslíš, není lepší bojovat, než se vzdát?“ zeptal se Doon. „Člověk *udělá* aspoň něco.“

„Já nevím,“ hlesla Lina. „Mám z toho strach.“ Přejela dlaní po červeném jablíčku, které jí dala paní Murdová. „Mluvila jsem cestou s Maddy. Je chytrá, víš. Vyprávěla mi o tom, jak začaly ty války. Že se lidi sobě navzájem mstili a vyváděli si hrozný věci.“

„Takoví už lidi jsou,“ uvažoval Doon. „Když ti někdo udělá něco špatného, chceš mu to oplatit.“

„A on to pak zase oplatí tobě, a ty jemu, a pořád se to jen zhoršuje. A jde to dál a dál, dokud to někdo nezastaví.“

„Ale jak to může někdo zastavit?“

„To se dá leda na začátku, říkala Maddy. Jak se s tím začne, je už pozdě.“

„Jasně – ale *jak* to zastavíš?“

„Že přivedeš lidi k rozumu,“ odpověděla Lina. „Tak to říkala Maddy. Povídala, že když se najde někdo dost statečnej, aby to udělal, válka nemusí vůbec začít.“

„Ale Lino!“ Doon udeřil pěstí do říčního břehu. „Co to znamená? Jak se to má přesně udělat?!“

Tím si dívka nebyla jistá. Zakousla se do červeného jablka. Svrchu vypadalo tvrdě, ale pod slupkou mělo sladkou dužninu a její šťáva naplnila Lině pusou. „To je právě to,“ zahuhňala s plnou pusou. Žvýkala a polykala sladká sousta. „Že místo toho, aby ses těm druhejm mstil za to špatný, uděláš naopak něco *dobrého*. Nebo aspoň neuděláš nic špatnýho.“ Znova se zakousla do jablka. „Takhle to asi bude. Jedna špatná věc vede k horším a horším koncům. Tak uděláš dobrou skutek, a lidi přijdou k rozumu.“

Doon si povzdychl. „To nám moc nepomůže. Můžeme vůbec pro lidi, co nám provedli tolik špatností, udělat něco dobrého? A proč bysme pro ně vůbec měli dělat nějaký dobrý skutky?“

„No vždyť jo,“ souhlasila Lina a utřela si z brady lepkavou šťávu. „*Nechceš* to udělat, ale stejně to uděláš. O to je to těžší. Maddy to taky říkala. Je mnohem těžší dělat dobrý skutky než nějaký špatnosti.“

„Ale co máme teda dělat?“ vybuchl hořce Doon. „Říct jim, že pro ně budeme rádi pracovat i bez jídla? Že na ně budeme hodní, i když nás budou urážet?“

„To ne,“ zavrtěla hlavou Lina. „To by nebylo správný.“

„Takže máme poslušně odtáhnout do Pustiny, abysme je už neotravovali?“

„Ne,“ opakovala Lina. „To taky není správný.“ Zírala na vodu v řece a snažila se přemýšlet. „Nechceme odejít,“ vyslovila nahlas svoje úvahy, „a nechceme bojovat. Myslíš, že máme na vybranou jenom mezi těmahle dvěma možnostma?“

„A co jinýho nám zbejvá? Když nebudeme bojovat, donutí nás odejít. Když neodejdeme, budeme muset bojovat.“

Lina jablko dojedla až k tvrdé části uprostřed plné hnědých semínek. Vzala jedno semínko mezi prsty. „Musí bejt nějaká jiná možnost. Co kdybysme si prostě sedli před hotel a odmítli se hnout? Neodešli bysme, ani bysme nebojovali. Potom by proti nám tu Zbraň nepoužili, nemyslíš?“

„Ale mohli by,“ pokrčil rameny Doon.

„Tomu nevěřím,“ prohlásila Lina. „Nejsou to zlí lidi.“

„Ale věčně bysme tam tak sedět nemohli,“ zamumlal Doon. „Dřív nebo pozdějc by nás vyhnali. Třeba by nás jednoho po druhým naložili na náklad'ák a odvezli pryč.“

„A třeba ne,“ namítla Lina. „Mohli bysme si s nima promluvit a něco vymyslet.“

„To asi ne,“ zamumlal Doon. „Tick a jeho bojovníci sedět nebudou. Ti *chtějí* válku.“

Lina si objala skrčené nohy a opřela o ně bradu. Udělat dobrý skutek, letělo jí hlavou. Něco, co by přivedlo lidi k rozumu.

„Mohli bysme se nabídnout, že budeme dělat tuláky,“ napadlo ji. „Hodně z nás bude dělat tuláky, aby nás nemuseli krmit, a my jim za to budeme vozit různý věci.“

„Neumíme to,“ namítal Doon. „A nemáme náklad'áky. Ani voly. A nevěděli bysme, kterým směrem hledat.“

„Tak se nabídneme, že budeme dělat tu nejhorší práci,“ nevzdávala se Lina.

„To by přece nebylo spravedlivý,“ odsekl netrpělivě Doon. „Proč bysme to dělali? To by k ničemu nevedlo.“ Postavil se a smetl si suchou trávu z kalhot. „Stejně si myslím, že je moc pozdě. Ted’ už nic nepomůže.“

Lina zůstala sedět a dál uvažovala. Zoufale se snažila vymyslet nějaké řešení, ale nic ji nenapadalo. Odvaha ji opouštěla, náhle se cítila unavená. „Ale my to nesmíme vzdát, musíme přemýšlet dál,“ vypravila ze sebe. „Musí přece existovat nějaký řešení. A my musíme mít oči dokořán. Nevím, co jinýho by se dalo dělat.“ Sama slyšela, jak slabě a unaveně to zní.

K jejímu úžasu se Doon pousmál. „Něco takovýho mi říkal táta, když jsem dělal v Potrubí. Že mám mít oči dokořán. A byla to dobrá rada. Myslím, že pořád je. Nic jinýho stejně dělat nemůžeme.“

Lina hodila střed jablka na zem a nahrnula na něj hlínu. Pak se vrátili do doktorčina domu. Doon u nich zůstal na oběd, místo aby si šel pro balíček k Partonovým, a pak zamířil zpátky do hotelu. Lina se rozhodla, že po zbytek dne bude usilovně přemýšlet nad tím, co udělá zítra. Usadila se na sedátko pod oknem, natáhla si nohy stranou a snažila se donutit mozek k práci. Ale její úvahy se v jednom kuse motaly mezi dvěma možnostmi: boj (to odmítala), nebo odchod (to taky nešlo). Do skla lenivě narážela moucha. Venku čechrál vítr lístky vinné révy. Mysli, napomínala se Lina, soustřed’ se. Vzápětí usnula.

Zbraň

Noc se přehoupala k ránu. Doon vstal. Chtěl být nachystaný na všechno. Stočil si deky, sbalil si všechno své oblečení do vaku. Jeho tatínek i další dva nocležníci udělali totéž. Před hotelem Maják se už shromažďovali Embeřané, vycházeli z budovy, hluční, zoufalí a zmatení. Mezi nimi se proplétal Tick, dodával jim odvahu, vykládal, že musejí hájit svou pravdu, že nastal čas bojovat. Oči mu plály chladnou září a mluvil hlasem vysokým a halasným jako zvon. Lidé, s nimiž hovořil, se brzy nakazili jeho zápal a zmocnila se jich touha bojovat a zvítězit.

K Tickovým bojovníkům se připojila více než polovina Embeřanů. Někteří svírali kovové hole, původně sušáky na ručníky, jiní kameny nebo klacky. Vyhrnuli se na silnici vedoucí do Sparksu a ostatní je následovali ve zmateném, nerozhodném zástupu.

I Doon se vydal do vsi. Ranní slunce už mělo sílu a hřálo ho do zad. Vítr mu cuchal vlasy a zvedal košili. V hlavě měl

změt protichůdných myšlenek, srdce mu bušilo jako o závod. Tick a jeho bojovníci mávali železnými holemi, trubkami a střepy a vyráželi bojový pokřik: „Nikam nepůjdem! Nikam nepůjdem!“ Než dorazili do vesnice, k jejich povyku se přidala spousta dalších úst. Dveře a okna domků se otevíraly a ven vykukovaly šokované tváře vesničanů v pyžamech. Vesničané na sebe pokřikovali: „Koukněte, jeskyňáci jdou! Jdou do vesnice!“ To už se rozrážela další okna a dveře a lidé se hrnuli ven. Nevěděli, jestli se mají bát, nebo zuřit.

Na náves přišli všichni Embeřané. Nikdo nezůstal u hotelu Maják a nečekal na nákladáky, které by je odvezly do Pustin. Všichni chtěli vidět, k čemu dojde. Museli sem přijít stůj co stůj.

Nahrnuli se na náves a zůstali stát blízko sebe. Bojovníci rámusili, ostatní nervózně přihlíželi nebo se ukrývali za stromy a do dveřních výklenků, jako by chtěli vidět, k čemu dojde, ale nechtěli se toho zúčastnit.

Tick vykřikl: „Lidé ze Sparksu! Odmítáme odejít! Přišli jsme vám přednést naše požadavky! Jestli nám nevyhovíte, budeme bojovat!“

„Budeme bojovat!“ zařvali bojovníci.

Ostatní Embeřané si vyměnili zděšené pohledy. Myslí to vážně?

Z postranní ulice se na náves vyřítíl Ben Barlow. Vyběhl na schody radnice, obrátil se k davu a zakřičel: „Co tady děláte? To je neslýchané! Co si to dovoluujete! Odejděte z naší vesnice a už se nikdy nevracejte!“

„Neodejdeme!“ zaburácel dav.

„Wilmore! Mary!“ volal Ben, ale to už druzí dva vůdci vybíhali na schody.

„Odejděte!“ snažili se překřičet lomoz. „Vraťte se k hotelu! Zpátky, zpátky!“ Mary a Wilmer se pokusili odstrčit

přední řadu Emberanů, ale neuspěli. Vzbouřenců bylo příliš mnoho. Ben se pokusil chytit Ticku a vytáhnout ho z davu, ale mladík ho švihl kovovou holí, Ben sebou škubl a chytil se za paži. Nikdo nečekal, že Emberané budou mít zbraně.

Doon stál na té straně návsi, odkud bylo nejbliž k řece, kus od hlučícího davu. Měl pocit, že situace dospěla k bodu zlomu – co nevidět se rozpoutá chaos. Bylo to děsivé – všechny ty výkřiky, mávání zbraněmi, lidé z Emberu na návsi a lidé ze Sparksu kolem nich. Ve všech tvářích byl vepsaný hněv a strach. Třeba budou vůdci ochotní jednat, pomyslel si zoufale Doon. Třeba si prostě promluvíme, všechno si vysvětlíme a nějak to vyřešíme. To byl jediný paprsek naděje, který viděl v temnotě.

„Tady jsou naše požadavky!“ vykřikl Tick. „Dobře poslouchajte!“

Ale Ben na něj zařval: „Už jsme slyšeli dost! S vámi jsme už domluvili! Nechceme nic slyšet! Už žádné požadavky!“

Tohle rozzuřilo i Doona. Musí něco udělat. Vyhoupł se na lavičku, která stála před ním, a z plných plic na Bena zahulákal: „Aspoň nás vyslechněte!“

V tu chvíli si ho všiml Chugger. Jeho bývalý předák stál poblíž a teď se na chlapce vrhl, ale Doon hbitě seskočil. Slyšel, jak Ben křičí: „Chyťte toho kluka!“ Vesničané k Doonovi obraceli vzteklé tváře a sáпали se po něm rukama. Doon kličkoval, uhýbal, krčil se, a jakmile se vymanil z davu, dal se do běhu.

Neběžel však daleko. Musí zůstat poblíž. Musí vidět, co se bude dít. Proběhl ulicí, která vedla od řeky zezadu k radnici, a přikrčil se za budovou, kde u zadních dveří stály sudy na odpad. Na chvíli se zastavil, aby se vydýchal. Sledoval ho někdo? Z návsi se ozval hromový řev. Co se stalo? Musí to zjistit!

Strčil do zadních dveří radnice a ty se bez odporu otevřely. Vklouzl dovnitř a pustil se chodbou, která vedla k průčelí budovy. Napravo se zvedalo schodiště. Tady určitě nikdo není, pomyslel si. Všichni jsou venku na návsi a snaží se vypořádat s Embeřany. Rozběhl se po schodech nahoru a za chvíli se ocitl ve věžní místnosti.

Byla kulatá, s okny kolem dokola. Uprostřed stál stůl a židle s rovnými opěradly. Náves venku byla plná lidí a jejich ryk se podobal burácení řeky. Tick stál před davem – Doon viděl temeno jeho hlavy, jako lesklý černý oblázek, i kovovou hůl, která se blýskala na slunci.

Pod sebou viděl Doon schody před radnicí a hlavy tří vůdců. Napravo mu ve výhledu bránily větve vysoké borovice, která stála vedle věže. Když vykoukl oknem směřujícím k zadní části budovy, spatřil pod sebou střechu radnice.

To bylo dokonalé. Bude vidět, k čemu se schyluje. A taky to uslyší, protože okno je otevřené. Navíc se tady nahoře nebude muset rozhodovat, jestli má bojovat, nebo ne. To byl sice trochu podfuk, ale Doonovi se obrovsky ulevilo. Pomyšlení na to, že by se měl podílet na nějakém krveprolití, mu nahánělo hrůzu.

Stál u okna a shlížel dolů. Přímo pod ním stál Ben Barlow – viděl jeho ježaté vlasy na vršku hlavy i ruce, kterými zuřivě mával kolem sebe. Za ním stáli Mary Watersová a Wilmer Dent. Mary se snažila chytit Bena za paži, ale ten ji vztekle setřásl. Přiložil dlaně k ústům jako tlampač. „Nenecháme si vyhrožovat!“ zavolal. „V naší vesnici vládneme my! Tohle je náš domov, my jsme si ho postavili a patří nám!“ Křičel ze všech sil, takže se mu hlas po chvíli ochraptěle zlomil. „Ohrožujete nás! A proto musíte okamžitě pryč!“

V davu to zabouřilo. Lidé se semkli více k sobě. Slunce zahalil mrak a na náves dopadl velký stín.

„Jen nás zkuste přinutit!“ vybuchl Tick. „My tady chceme zůstat!“

Ovzduší na návsi se zuřivě tetelilo. Nebo to byl jenom vítr? Všechno se začalo pohybovat – po nebi pluly další mraky, větve stromů lomozily ve větru, Embeřané pozvedli nesourodé zbraně. Nahoře na věži se třepetala vlajka vesnice Sparks. Doon ji slyšel, i když ji nemohl vidět.

Cítil, jak i v jeho mysli všechno vře. *Až bude po boji, co nám zůstane? Zničená vesnice. Lidé, kteří se budou navzájem nenávidět.* Jak stál Doon nahoře na věži, cítil se náhle nad věcí, jako by nepatřil k žádné skupině, které se tu na sebe chystaly vrhnout. Na čí straně vlastně stojí? Na Benově určitě ne. Ale na Tickově taky ne, protože jeho bojovníci jen vykřikují výhrůžky a chtějí se bít.

Ben zvedl ruku a zakřičel: „My jsme vás varovali! Připravili jsme se na vás!“ Hlas měl ochraptělý. „Máte poslední šanci, abyste se zachránili. Odejdete, nebo ne?“ Čekal na odpověď s hlavou zvednutou nad ramena a rukama zaťatýma v pěst.

„Neodejdeme!“ zavřískl Tick.

Jeho armáda se shlukla kolem něj. „Neodejdeme!“ „Nikdy!“ „Ne, ne, ne!“

Ben vyrazil ke dveřím radnice, Wilmer utíkal za ním. Společně vběhli do haly. Doon strnul. Co když půjdou nahoru na věž? Ale oba muži už chvátali kolem schodů ven a vezli nějaký kovový předmět na kolečkách. Hučení davu na okamžik ustalo, jak všichni natahovali krky a snažili se přes hlavy ostatních něco zahlédnout. Doon měl ze své pozorovatelný nejlepší výhled, ale stejně nedokázal odhadnout, co to vlastně je. Věděl, že to bude Zbraň, ale tohle vypadalo spíš jako obrovský černý hmyz. Zbraň stála

na kovových nohách. Její složité černé ocelové tělo bylo skoro tak dlouhé jako nákladník, bylo pobité hroty, špicemi a destičkami, přes které visel úzký pás ze zubatého kovu. Ohavné, pomyslel si Doon. Vypadá to jako kostra nějakého monstra.

Ben tu věc obrátil tak, aby mířila přímo na dav. Postavil se za ni a doširoka se rozkročil. „Poslední výzva!“ zaburácel. „Rozejděte se, nebo se připravte na nejhorší!“

Mary Watersová se k němu vrhla. „Ne, Bene!“ vykřikla. „To nemůžeme!“

Ben ji odstrčil. „Rozhodli jsme!“ okřikl ji. „Ustup, Mary!“

Dav na náměstí vycítil nebezpečí a začal couvat. Tick zařval: „Zůstaňte na místech!“, ale Doon viděl, že i sám vůdce vzbouřenců o krok ustoupil.

Ben si přidřepł u zadního konce Zbraně. „Odejděte odsud a tu svou bojechtivou bandu si vezměte sebou!“ zakřičel. „Nebo vypálím!“

Vypálím? opakoval si užasle Doon. Co tím myslí?

Bylo jasné, že ani Tick netuší, o čem je řeč. „Máte jednu zbraň!“ zaječel mladík. „Ale my jich máme spoustu!“ Zvedl hůl, kterou držel v ruce, a bojovníci za ním udělali totéž.

Ben zuřivě zařval a sklonil se za Zbraní. Doon shora viděl jeho ohnutá záda a všiml si, jak rukou škube za ocelovou obludu. Nic se nestalo. Trhl rukou ještě silněji, a v tu chvíli vyrazila Mary kupředu. Ze všech sil kopla do nosu Zbraně a obrátila ho vzhůru právě ve chvíli, kdy z příšery vyrazilo pronikavé kovové *ta ta ta ta ta*. Zbraň sebou trhala a obracela kovový čenich sem tam. Lidé v davu zavřískli.

Doon nejdřív nechápal, co to Zbraň dělá. Proč takhle zlostně rachotí? Byl to sice příšerný zvuk, ale obluda stála na místě, nerozletěla se do davu. Možná, že z ní něco vyletuje – ano! Na protější straně návsi spatřil Doon nad

hlavami lidí na zdech domů vykousanou čáru, rozbité okno

–

Zbraň náhle utichla. Doon pohlédl dolů a spatřil Bena, jak s ní zuřivě zmítá a pokouší se sklonit její čenich tak, aby mířil do davu Embeřanů. Dav v panice zaječel a ucouvl. Mary vykřikla a snažila se dostat k Benovi, ale Wilmer ji chytil za ruku –

Vtom Zbraň vybuchla.

Tentokrát se neozvalo žádné rachocení. Ze zadní části Zbraně vytryskl mohutný plamen. Náraz srazil Bena na zem a převrátil Zbraň tak, že stála na nose. Ozvala se další rána. Ze Zbraně vylétly přímo vzhůru další jasně oranžové plameny a zasáhly větev borovice, která visela nad schody radnice.

Doon to všechno zděšeně pozoroval z vrcholku věže. Kde je v té zběsilé mele tatínek? Kde je Lina? Borovice pod ním byla v plamenech. Určitě od ní každou chvíli chytne i radnice, která stála hned vedle. Do věže se už oknem valil štiplavý kouř. Doon pochopil, že musí pryč.

A vtom zaslechl výkřik – ne z návsi, ale z nějakého místa nad hlavou. Že by nějaký pták? Nebo zvíře, které vylezlo na borovici? O vteřinu později se z davu ozval další výkřik. Doon slyšel, jak ze zdola někdo vriská: „Na stromě! Nahoře na stromě! Někdo tam je!“

Doon už byl u dveří a chystal se seběhnout po schodech do haly. Ale výkřik se ozval znovu, tentokrát blíž. Chlapec se vrátil do místnosti a rozběhl se k oknu, z něhož byla vidět borovice. Její nižší větve už všechny hořely. Doon slyšel, jak oheň s praskotem uhání v suchém jehličí. Když zaklonil hlavu, pochopil, proč lidé na návsi křičí. Na větvi nad střechou radnice visel malý kluk. Objímal ji oběma rukama a ječel hrůzou. Oheň se k němu rychle blížil.

Kenny! blesklo Doonovi hlavou. Je to on? Nemohl to poznat jistě. Ale věděl, že tam toho kluka nemůže nechat. Třeba by ho mohl nějak stáhnout do okna. Otevřel okenice dokořán – okno se naštěstí otvíralo ven – a chytil jednu ze židlí, které stály u stolu. Podržel ji za opěradlo a vystrčil ji tak daleko z okna, jak jen to šlo.

„Vlez na ni!“ zařval na kluka na stromě. „Vlez na ni, dělej!“

Hoch se na něj podíval – a Doon si ohromeně uvědomil, kdo to je. Nebyl to Kenny. Byl to Torren, kluk, který mu tolik zavařil tím nespravedlivým obviněním. Doonovi bleskla hlavou šílená myšlenka, že by ho měl nechat osudu a radši zachránit sám sebe. Ale dál držel židli ve vzduchu a hulákal z plných plic: „Dělej! Vlez na ni!“

Torren začal šplhat po větvích dolů, odkud se k němu hnal oheň. Když se dostal na úroveň Doonova okna, byl pořád příliš daleko, než aby na židli dosáhl. Torren popolezl ke konci větve, ale ta se pod jeho vahou začala prohýbat.

„Skoč!“ zaječel Doon. „Skoč a chyt' se té židle! Já tě vytáhnou!“

Torren se roztřeseně vrátil o kousek zpátky, kde byla větev ještě pevná. Postavil se a strnul. Stál jako přimražený, držel se kmene a třeštil oči do plamenů, ústa stažená křečí.

„Skoč!“ pobízel ho Doon hlasitě. „Dělej! To zvládneš!“

Zafoukal vítr a popohnal plameny vzhůru. Už vzplála i větev pod Torrenem, a v tu chvíli se chlapec rozhodl. Doon mu vyčetl z tváře, že se odhodlal k činu, poznal to z jeho sevřených rtů. Torren se upřeně zahleděl na židli, odrazil se a jeho tělíčko se rozletělo k věži. Zachytil se příčky mezi nohama židle. Doon sebou škubl – náraz byl tak prudký, že židli s Torrenem málem upustil, ale nakonec je udržel. „Vydrž!“ vykřikl a začal táhnout židli k oknu. Když měl Torrenovy ruce nadosah, chytil ho nejdřív za jednu a potom

za druhou. Židle spadla. Doon ještě jednou zabral, a už byl Torren u něj ve věži. Třásl se tak neovladatelně, že se téměř nedokázal udržet na nohou.

„Honem,“ pobízel ho Doon. „Musíme pryč.“

Postrčil ho ke schodům. Když se otočil, spatřil, jak parapet okna, z něhož se před chvilkou vykláněl, popadly oranžové drápy plamenů.

Hašení

Lina byla na straně návsi naproti řece, když Tick přednesl svoje požadavky a Doon Bena žádal, aby je aspoň vyslechl. V tu chvíli se ke svému kamarádovi pokusila prodrat, ale dav byl tak hustý a tolik to v něm vřelo, že se skrz něj nemohla protlačit. Všude stáli Tickovi bojovníci. Slunce se odráželo od jejich kovových holí, trubek a skleněných střepů. Lina se snažila vecpat mezi ně, právě když Ben se svou Zbraní vypálil.

Uslyšela řádku hlasitých ran, dav zavřískl a ucouvl. Lina se sehnula a zakryla si rukama hlavu. Zůstala pevně stát, zatímco se přes ni hrnuli lidé. Vzápětí rachot ustal. Pak se ozvala rána, další výkřiky, a když se Lina odvážila narovnat, spatřila, že borovice hoří.

Plameny byly nejdříve malé, plazily se jen po jedné větvi, ale když se vzňalo suché jehličí, vyšlehly najednou do výše. V několika vteřinách se oheň s hlasitým praskotem rozhořel. Do vzduchu se vznesl hustý dým. Dav ucouvl a

lidé se tlačili jeden na druhého. Embeřané, kteří se ohně nesmírně děsili, zvedali vytřeštěné oči vzhůru a prudce oddychovali. Někteří vřískali, jiní byli tak vyděšení, že se jim z hrdla nevydral ani hlásek.

Liny se zmocnil takový děs, že se nemohla ani hnout, jenom couvala společně s ostatními. Očima visela na plamenech – strašlivých oranžových drápech, které se natahovaly k dalším a dalším větvím. V hlavě jí burácel hlas: *Uteč! Uteč!*, ale ona utíkat nemohla. Sotva se držela na nohou.

Zaslechla výkřik: „Někdo je na stromě!“ Když vzhledla, spatřila, jak se ve větvích nad plameny hýbe něco bílého. Pak ji znovu pohltit zmítající se dav. Zakopla o trubku, kterou někdo odhodil na chodník, a upadla na kolena. Podařilo se jí znovu postavit, ale lidé se tlačili kolem ní a za ni, takže náhle zjistila, že se ocitla před tlačenicí.

Na schodech radnice spatřila bezvládného Bena. Skláněl se nad ním Wilmer a Mary Watersová vykřikovala: „Hasičské auto! Hasičské auto!“ Oheň už přeskočil z borovice na budovu radnice a plameny olizovaly její stěny.

V tu chvíli za sebou Lina zaslechla divoký smích. „Jen ať to shoří!“ zaječel někdo. „Ať to shoří – to mají za to! Zaslouží si to!“ Lina ten hlas poznala. Byl to Tick. I ostatní začali křičet: „Ať to shoří!“ Hlasy se spojovaly v krutý, vítězoslavný sbor.

Lidé z Emberu se shromáždili na jižním konci návsi, co nejdál od radnice. Pár se jich rozprchlo uličkami pryč, ale většina vyčkávala, co se bude dít dál. Zůstávali v bezpečné vzdálenosti, chvěli se hrůzou i úžasem a dívali se, jak plameny šplhají po stěně věže.

Vesničané se rozeběhli všemi směry. Majitelé krámků popadli vědra, utíkali k řece a nabírali vodu, ale požár byl vysoko nad jejich hlavami a mimo dosah. Pokoušeli se

vyšplíchnout vodu do výšky, pak zůstávali stát s prázdnými vědry a dívali se, jak věž plápolá.

Za chvíli se objevily dva hasičské nákladáky. Vozkové stáli za spřežením a pobízeli volky do klusu. Z obrovských sudů na nákladácích cákala voda. Vesničané se k nim okamžitě vrhli, chytili vědra a začali je potápět do sudů.

„Udělejte řetěz! Udělejte řetěz!“ ozvalo se z davu a vesničané, kteří měli zřejmě s ohněm zkušenosti, vytvořili dlouhý zástup od hasičských nákladáků až k hořící borovici. Ale oheň už plápolal i jinde, protože z borovice se ulamovaly hořící větve a vítr je roznášel po návsi. Lidé ve frontě se je snažili hasit všechny, ale vypadalo to, že sotva pár ohnisek uhasí, hned zase jinde vzplanou další.

Lině bušilo srdce tak prudce, že jí téměř přehlušilo ostatní myšlenky. Chtěla utéct, zmizet odtud, ale byla jako ochromená. Zčásti to bylo strachem z ohně, zčásti strachem z něčeho jiného, co se jí zvolna dralo na mysl. Nechtěla se tím zabývat. Soustřed' se, nabádal ji vnitřní hlas. Pokusila se ho zahnat.

Lidé ve frontě nabírali vodu stále rychleji a rychleji, podávali vědra těm, kteří stáli vedle nich, a poslední, kdo byl nejbliž, vychrstl vodu na oheň.

Tick, jeho bojovníci i další Embeřané to všechno sledovali, jako by to byla jen děsivá, ale působivá podívaná. Tick a jeho nejvěrnější dokonce jásali, ale většina přihlížejících jen kulila oči. Když k nim vítr zanesl spršku jisker, zaječeli a přitiskli se k sobě.

Lina pátrala pohledem v tlačenicí. Kde je Doon? A paní Murdová? Nikde je neviděla – ale v tom kouři se nedalo rozeznat skoro nic, jen stíny v kypícím davu. Plameny jasně zářily. Borovici už skoro celou spálily. Uprostřed ohně Lina viděla jen zčernalou kostru nebohého stromu. Když se z kmene odlomila mohutná hořící větev a dopadla na zem, z

hrdel Embeřanů se ozval zděšený křik. Mnozí z nich přestali přešlapovat na místě a obrátili se na útěk.

Lina zůstala stát. Měla pocit, jako by ji držely dvě obrovské ruce. Jedna ji tlačila od ohně pryč, do postranních uliček, kudy mohla utéct do bezpečí. Jiná ji táhla k nebezpečí, nutila ji, aby udělala dobrý skutek. Takový, o jakém přemýšlela. Ale nechtěla to udělat. *Nemůžu*, prolétlo jí hlavou. *Nechci. Mám strach. Musí to být někdo jiný. Já ne. Já vážně nemůžu.*

V tu chvíli se věž radnice zhroutila. Její stěny se zbortily. Střecha se propadla a z otvoru vyšlehly další plameny. Vlajkový stožár se zlomil jako sirka. Zčernalé zdi se naklonily a zřítily se.

A pak už byl oheň úplně všude. Hořící větve a chomáče jehličí rozfoukával vítr všude kolem – dopadaly na stromy u řeky, na doškové střechy stánků na tržišti. „Tam!“ křičeli lidé v hasičské frontě. „Tamhle! A tamhle!“ Fronta se kroutila sem tam, vědra putovala z ruky do ruky mnohem rychleji, a ti, kdo stáli v řadě jako první, běhali sem a tam. Ale ohňů bylo příliš mnoho a lidí příliš málo. Nestíhali hasit všechny.

Ted', řekla si Lina. Musím to udělat. A udělám to.

Rychle, než si to stačila rozmyslet, se rozeběhla. Uháněla s bušícím srdcem, sklopenou hlavou a zaťatými pěstmi. Běžela, jako by zápolila s mocným větrem, hnala se přes náves, a když narazila na nejbližší řetěz, vměstnala se mezi pomocníky.

„Zrádkyně!“ vykřikl kdosi. Byl to Tick a jeho hlas se do ní zaryl jako ostří dýky. Lina ho slyšela, ale nevěnovala mu pozornost. „Zrádkyně, zrádkyně!“ povykoval Tick, jeho bojovníci vykřikovali totéž a uskakovali před jiskrami, které občas zalétly jejich směrem.

Doon vyběhl z radnice právě včas. Torrena musel málem shodit ze schodů a sám je bral po třech. Když se Torren dopotácel k zadním dveřím, někam zmizel. Ale Doon oběhl náves, zastavil se u stánků na tržišti a nakonec se přidal k hloučku Embeřanů na jižním konci návsi.

Celý udýchaný hleděl na místo, z něhož unikl – na hořící borovici a stěny radniční věže. Díval se, jak plameny stravují budovu, jak se věž hroutí. Viděl, jak se mezi jednotlivými požáry klikatí řetězy hasičů, a slyšel Tickův smích, který se nesl nad tou vřavou. „Shoří, shoří!“ ječel Tick. „Všecko shoří! Dostali, co zasloužili!“

Doon zůstal na okamžik stát s prázdnou hlavou. Vypadalo to, jako by svět pohltila válka, ale ne taková, jakou si představoval. Kam v téhle bitvě patří on sám? Kdo je jeho nepřítel a kdo spojenec? Obklopil ho hluk a zmatek. Oči ho pálily. Nohy se mu podlamovaly.

A pak spatřil Linu, jak vyběhla z hloučku jejích lidí a utíká na náves. Slyšel, jak Tickova banda vríská: „Zrádkyně, zrádkyně!“, a měl pocit, jako by se mu najednou otevřely oči (i když je rozhodně neměl zavřené) a on se probudil ze špatného sna. Jako by se vzduch kolem něj pročistil. Do nohou se mu vrátila síla. Protlačil se mezi těmi, kdo stáli před ním, vylétl z davu a rozběhl se za Linou: k řetězu hasičů.

Když někteří Embeřané zahlédli Linu a Doona mezi hasiči, následovali jejich příkladu. Clary se vymanila z řady přihlížejících a vyrazila kupředu, za ní chvátala dlouhými, hbitými kroky paní Murdová a držela si sukni. Za ní se rozběhly sestry Hooverovy i Doonův tatínek, křehká slečna Thornová, pak dalších pět lidí, pak další tři... Běželi s rukou před pusou nebo se zakrytými hlavami, jak se snažili chránit

proti kouři a padajícím uhlíkům, a přidávali se k řetězu, aby pomáhali předávat vědra s vodou.

Na pomoc přibíhali další a další Embeřané. Nakonec s ohněm nebojoval jen Tick a pár jeho nejvěrnějších. Ti se s napůl vzdorovitými a napůl vyděšenými výrazy shromáždili na odlehlém okraji návsi, povykovali: „Zrádci, zrádci!“ a hrozili neškodnými zbraněmi.

Překvapivé pravdy

Boj s ohněm byl tak vyčerpávající, že se Lina i zapomněla bát. Z hlavy se jí všechno vykouřilo a soustředila se jen na to, co právě dělala. Její ruce se natahovaly pro vědro, zas a znovu, zatímco výkřiky ji varovaly před nebezpečím, takže stačila včas uskakovat. Voda v sudech na nákladících brzy došla, takže konec řetězu se protáhl až ke břehu řeky a voda se začala nabírat přímo z ní. Vědra tak musela urazit k ohniskům požáru dlouhou cestu. Řetěz se klikatil a svíjel jako had, mířil za dalšími ohnisky, které se zvedaly ze suché trávy jako strašlivý ohnivý plevel.

V zakouřeném vzduchu lidé připomínaly duchy – pobíhali sem a tam, pokřikovali jeden na druhého. Lina v jednu chvíli spatřila Doona, jak vyskočil na kašnu a zalovil rukou ve vodě. Vzápětí se celý mokrý vztyčil. Kašna začala přetékat a hasila ohnivé jazyky v trávě kolem návsi. Bezva, Doone, bezva! vykřikla v duchu Lina.

Několikrát zahlédla Maddy, jak se vynořuje z kouře, rozdává pokyny nebo varování nebo přebíhá kolem hasičů s vlasy vlajícími ve větru.

Právě vítr byl jejich největším nepřítelem. Foukal v nepravidelných poryvech a roznášel plameny tam, kde se ještě měly do čeho zakousnout. Ale najednou proti němu stálo dvakrát víc lidí než předtím, a zanedlouho začali hasiči získávat navrch. Plameny skomíraly pod šplíchanci vody nebo úderů lopat a barva se postupně ztrácela z dohledu. Náves se proměnila v bezútěšnou krajinu s hromadami popela a kouřícími horami trosek. Bez radniční věže a borovice působila podivně hole.

Lidé se zastavili a zírali jeden na druhého. Všichni měli tváře černé od kouře a vlasy plné popílku. Z mastných špinavých šatů jim kapala voda. Lidé z Emberu na tom byli podobně jako lidé ze Sparksu. Náhle vypadali všichni stejně.

Lina se vydala hledat Doona. Sice ho nenašla, ale narazila na paní Murdovou, která seděla na zemi na severním konci návsi. Drdol měla rozčuchaný a prameny vlasů jí visely přes levé ucho. Sukni měla na mnoha místech propálenou. „Není vám nic?“ vyhrkla Lina.

„Snad ne,“ hlesla paní Murdová. „A tobě?“

„Mně taky ne,“ ujistila ji Lina. „Jsem v pohodě.“

„To je dobře,“ přikývla paní Murdová a dlouze se na Linu zadívala. „Máš dobré srdce, Lino.“ Natáhla ruku. „Pomoz mi vstát. Půjdeme k Hester a dáme se zase do pořádku.“

*

Když bylo po ohni a hasiči se vyčerpaně potáceli kolem, mokří a špinaví, Doon zjistil, že se mu opět začaly klepat nohy. Vydal se ulicí z návsi pryč a šel tak dlouho, dokud

nenášel pod jedním stromem stín, kde se mohl na chvíli posadit. Kolem něj procházeli lidé ze Sparksu, kteří se vraceli do svých domovů, i Embeřané mířící do hotelu, o kterém si ráno mysleli, že ho už vidí naposled. Doon se nedal s nikým do řeči – už na to neměl sílu. Toužil si na chvíli odpočinout, než bude čelit tomu, co přijde dál.

Neseděl tam příliš dlouho, když vtom spatřil po ulici přicházet Kennyho. Jakmile ho chlapec uviděl, došel k němu a posadil se bez ptaní vedle něj. „Já tě viděl,“ hlesl. „Ty jsi zachránil Torrena.“

Doon mlčky přikývl.

„Já věděl, že jsi takovej,“ ozval se Kenny. V blondatých vlasech měl popel, jako by mu je někdo popepřil.

„Jakej?“ zeptal se Doon.

„Statečnej,“ odpověděl vážně Kenny. „A hodnej. Ne jako tamten.“

„Tamten?“

Kenny se opřel o kmen stromu a natáhl nohy. „Ten, co křičí a navádí lidi, aby bojovali. Ten s těma bledýma očima.“

„Tick,“ vyslovil opovržlivě Doon.

„Jo. Věděl jsem, že je zlej, už tenkrát, když jsem ho potkal v lese.“

„Tys ho potkal v lese?“ podivil se Doon. „Kdy?“

„Jak měl na rukou pytle.“

Doon vytřeštil na Kennyho nechápavé oči. „Jaký pytle? Proč? A co tam dělal?“

„Řezal šlahouny,“ odpověděl Kenny.

„Jaký šlahouny?“ nechápal Doon. Srdce mu vzrušeně tlouklo.

„Nebyl jsem moc blízko. Neviděl jsem dobře, co tam dělá. Ale asi řezal něco, čeho se nechtěl dotknout. Možná jedovatej břechťan.“

„Tick? Na co by potřeboval jedovatej břečťan?!“

„Slyšel jsem, co se stalo u vás v hotelu,“ hlesl Kenny.

„Jak jste měli na schodech to listí. Mysleli jste si, že jsme to byli my, ale podle mě ne.“

Doon se vrátil v duchu do minulosti. Vybavil si, jak se Tick škrabal na předloktí den předtím, než se ty šlahouny objevily u nich na schodech. Jak rozkazoval při uklízení, ale sám se ničeho nedotkl. Jak měl tehdy, když se na hotelu objevily nápisy TÁHNĚTE ZPÁTKY DO JESKYNĚ, na krku šedivé šmouhy. Jak každého popichoval, rozdmýchával jejich vztek, jak jim neustále připomínal ty dva útoky.

Doonovi jako by se najednou rozsvítilo a všechno pochopil. Tick *potřeboval* všechn ten hněv a nevraživost. Čím byli lidé rozzuřenější, tím více chtěli bojovat. A čím víc bylo ochotných bojovníků, tím většímu počtu lidí mohl velet. Bažil po moci. A po slávě. Přál si válku, aby se mohl stát velitelem. Vybudoval si armádu tak, že předstíral útoky na vlastní lidi.

Doon prudce oddychoval. Ruce měl studené a znatelně se mu třásl. Náhle pochopil, že tímhle se všechno mění. Lidé ze Sparksu lidi z Emberu nikdy nenapadli. Měli strach a byli podezřívaví, a proto se chovali sobecky a nevlídně, ale kromě toho nápisu ve vesnici nikdo nikomu neublížil. Nebýt nápisu na hotelu a jedovatého břečťanu, ke vzbouření na návsi by nejspíš nikdy nedošlo. A kdyby k němu nedošlo, vesniční vůdci by nerozhodli, že Embeřané musejí odejít.

Doon vyskočil.

Kenny se užasle zeptal: „Co se děje?“

„Pověděl jsi mi něco fakt důležitýho,“ vyhrkl Doon. Napřáhl ruku a vytáhl Kennyho do stoje. „Musím – musím –“ Co vlastně musí? Musí to někomu povědět. Vysvětlit. „Už musím běžet,“ vysvětlil chlapci a rozběhl se po cestě zpátky na náves. Přemítal o tom, komu a jak to sdělí.

Když se Lina s paní Murdovou vrátily domů, doktorka stála na dvorku a držela Poppy za ruku. Děvčátko se jí vytrhlo a vydalo se jim vstříc. „Ino!“ zaječela. „Ohní-šet! Ohní-šet!“

„Neublížily jste si?“ starala se paní Craneová.

„Jsme jenom unavený,“ zavrčila hlavou Lina.

„A špinavé,“ dodala důrazně paní Murdová.

„Pinavé, pinavé,“ zazpívala Poppy, chytila Linu za košili a poskakovala za ní.

Uvnitř seděl Torren s nohama ponořenýma do džberu s vodou.

„Co se ti stalo?“ zeptala se Lina.

„Spálil jsem si chodidla,“ odpověděl chlapec.

„Chodidla? A cos dělal?“

„Tys to neviděla?“ podivila se paní Murdová.

„Co jako?“ nechápala Lina.

A tak jí to paní Murdová povyprávěla. „Nevím, co Doon na věži dělal,“ uzavřela nakonec, „ale Torren měl štěstí, že tam byl.“

Lina se obrátila k chlapci. „Doon mi řekl, co jsi o něm všem navykládal. Nestydíš se teď, když ti zachránil život?“

Torren neodpověděl. Upřeně si zíral na nohy.

„Lhal jsi,“ řekla Lina nahlas. „Obvinil jsi Doona z něčeho, co neudělal.“

Torren se přikrčil za polštáře pohovky.

„Doon žádný rajčata neházel!“ pokračovala rozhořčeně Lina. „Nikdy by nic takovýho neudělal. Proč sis to vymyslel?“

„Spletl jsem se,“ zavrčel Torren nezřetelně.

„Tak kdo to teda byl?“

„Někdo jinej.“

„Kdo?“

„Prostě někdo. To neřeknu.“

„Tak řekneš něco jinýho,“ vyjela na něj Lina. „Nemusíš prozrazovat, kdo to byl, ale rozhodně všem oznámíš, že to nebyl Doon.“ Zaštrachala v nepořádku na stole a vylovila z něj útržek papíru. „Na,“ podala ho Torrenovi i s tužkou. „Tady napiš, žes vykládal o Doonovi lži, a podepiš se.“

Torren se skřípěním zubů poslechl a podal papír Lině. Ta zamířila ven ze dveří. „Jdu na náves,“ oznámila všem. „Jen na chvílku. Do večere jsem doma.“

*

Po večeri musela Lina dlouho vyprávět. Paní Murdová i doktorka Craneová chtěly vědět, jaké to bylo v Pustinách, jaké to je být tulákem a jak to vypadá ve městě. Maddy, která seděla v okenním výklenku se šálkem čaje v ruce, se tu a tam zapojila do hovoru, ale většinou nechala jen vyprávět Linu. Torren seděl na pohovce s nataženýma nohama – teta mu je ovázala obvazy ze starých hadrů – a dělal, že neposlouchá, ale občas se neudržel a vpadl Lině do řeči s nějakou otázkou. Většinou se vyptával na Caspara.

„Já to nechápu,“ vyhrkl. „Proč jste se vy dvě vrátily, a Caspar ne?“

„Ještě nedokončil to, co měl v plánu,“ odpověděla Lina. „Svoje poslání.“

„A co je to za poslání?“ vyjekl Torren. „Vy to určitě víte!“

„Víme to,“ připustila zdráhavě Lina a nejistě se podívala na Maddy.

„Tvůj bratr hledá něco, co nikdy nenajde,“ vysvětlila Maddy. „Až mu to dojde, vrátí se.“

„Ale co hledá?“ Chlapec se opřel o lokty a šlehl po Maddy zlostným pohledem.

„Hledá poklad,“ vysvětlila Maddy. „Ale nepozná ho, ani kdyby ho měl přímo před očima.“

„Zapomněl si brejle?“ hlesl Torren.

„Ne, to ne. Ale nevidí ho dokonce ani s nima.“

Lina neměla Torrena nikdy ráda, ale teď jí ho bylo přece jen trochu líto. Když nastal čas jít spát, přinesla mu horkou vodu s medem a červený nákladáček, který našla na svých tuláckých průzkumech. Poppy si myslela, že se koná večírek na Torrenovu počest, a připojila se se svými dary: začala mu nosit lžice, ponožky a brambory. Nakonec pomohli Torrenovi do postele v lékařském pokoji a Lina, Poppy a paní Murdová šly spát do podkroví.

Paní Murdová si rozpustila vlasy. Spadly jí na ramena v pramenech splených sazemi. „Musím ti něco říct,“ obrátila se k Lině.

Lině se sevřelo srdce. Věděla, že ať to bude jakákoliv výtká, zaslouží si to.

„Viděla jsem, cos udělala,“ pokračovala paní Murdová. „Jak jsi vyběhla a přidala se k hasičům. Bylo to působivé. A chtělo to pořádnou kuráž.“

„Musela jsem,“ hlesla Lina.

Paní Murdová zdvihla tázavě obočí.

Lina byla příliš unavená a nechtělo se jí vysvětlovat, že někdy musí člověk udělat dobrý skutek, aby přivedl lidi k rozumu. Jak čekala, kdy se do toho někdo dá, aby to nemusela být ona. A tak jen pokrčila rameny a neřekla nic.

Paní Murdová si začala pročesávat vlasy. „Věřím, že spousta z nás myslela na totéž,“ prohodila. „Ale nikdo z nás neměl tu odvahu. Jen ty.“

„Já nebyla odvážná,“ namítla Lina. „Hrozně jsem se bála.“

„O to to bylo statečnější,“ trvala na svém paní Murdová.

Lina měla pocit, jako by se v ní cosi rozsvítilo – ne ohýnek, ale žárovka. To bylo lepší. Jasná žárovka, která jí svítila v srdci.

„Mám pocit, že jsem ještě nikdy nebyla tak unavená,“ prohlásila paní Murdová. „A zítra nás čeká další těžký den.“

„Zejtra?“ Lina nechápala, co by je mělo čekat.

„No jistě,“ potvrdila paní Murdová. „Zítra zřejmě zjistíme, jestli nás pořád ještě chtějí vyhnat do Pustin.“

ČTVRTÉ VESNICKÉ ROKOVÁNÍ

Noční vítr rozfoukal kouř z požárů a ráno byla obloha zářivě modrá a vzduch čerstvý. Slunce sice hřálo, ale bylo jakési jiné – křehčí a ostřejší. Přicházela nová roční doba.

Ráno dorazil do hotelu posel z vesnice. Doon, který vstal zřejmě jako první, na něj narazil venku na schodech. „Vyříd' vašim, že se vůdcové Sparksu chtějí setkat v poledne s Emberany,“ požádal ho posel. „Přijdou za vámi do hotelu, do tanečního sálu.“

Doon přetlumočil vzkaz několika lidem, na které narazil, a ti ho poslali dál, takže brzy už o setkání věděli všichni. V poledne se obyvatelé hotelu shromáždili v tanečním sále. Doon s tatínkem stáli uprostřed davu a poslouchali, jak si lidé kolem nich rozrušeně mumlají. Čekají je další zlé zprávy? Slyšeli, jak slečna Thornová někomu šeptá: „Jsem tak nervózní, až mě z toho rozbolelo břicho.“ I Doon byl nervózní, potily se mu dlaně.

Pár minut po dvanácté se v sále objevili Mary Watersová a Wilmer Dent. Dorazili s nimi i čtyři muži s nosítky, na kterých ležel kdosi zabalený v pokrývkách. Vousy na bradě napovídaly, že to bude Ben Barlow. Vedle nosítek kráčela doktorka Craneová – a taky paní Murdová, Lina a Poppy. Do sálu dorazili i mnozí vesničané a zaujali místa u stěn. Doon poznal některé majitele krámků a předáky (včetně Chuggera) i celé vesnické rodiny. Přišli i Partonovi. Doon zahlédl Kennyho, jak poskakuje za svými rodiči.

Doon zamával na Linu a dívka se protlačila k němu. „Je to s Benem špatný?“ zeptal se jí.

„Docela jo,“ špitla Lina. „Doktorka říkala, že to dostal do ramene. Skoro mu ten výbuch utrhł ruku.“

„Hele,“ oslovil ji Doon vážně, „musím ti říct něco důležitýho.“ Během několika minut, než vůdci vystoupili na pódium a čtveřice vesničanů tam vynesla i Bena, odvyprávěl Doon Lině, co zjistil o Tickovi.

„Fakticky?“ užasla dívka. „Jak to mohl udělat? To snad ne!“

„A včera v noci,“ pokračoval šeptem Doon, „jsem za ním zašel a pověděl mu, co jsem zjistil, a on na to –“

V tu chvíli zvedla Mary Watersová ruce a vyžádala si ticho. Doon přestal šeptat a upřel pohled na stupínek. Muži položili nosítka a zapřeli je z jedné strany o židli, takže Ben ležel našikmo. Jedno oko měl zakryté obvazem a druhé ohnivě upíral na posluchače.

Když Mary promluvila, její hluboký hlas se trochu chvěl.

„Přišli jsme, abychom s vámi projednali důležité záležitosti,“ prohlásila. „Ben je raněný, ale trval na tom, že tu chce být. Chceme si s vámi promluvit tváří v tvář.“ Odmlčela se. „A nejdřív ze všeho vám musím sdělit tohle.“

Doon ucítil, jak se mu sevřel žaludek.

„Pochopili jsme,“ pokračovala Mary, „že po vás nemůžeme chtít, abyste odešli. Díky vaší velkorysé pomoci jsme si včera uvědomili, že vám musíme také podat pomocnou ruku.“

Nikdo nepromluvil, ale lidé z Emberu si vyměnili pohledy plné úlevy. Doon šťouchl Linu ramenem a zašklebil se. „Když včera Zbraň vybuchla a způsobila požár,“ pokračovala Mary, „jedna dívka z Emberu opustila vaše řady a rozběhla se nám na pomoc. Jsme jí vděční, protože to ona prolomila hráze.“

„Lina! Lina!“ ozvalo se z davu. Dívka měla pocit, že poznává i Maddyin hlas. Úplně se lekla, když jí Doon vykřikl přímo do ucha: „Lina je hrdinka!“

„Chci říct,“ pokračovala Mary, „že jsme se dopustili chyb a je nám to líto. Měli jsme dobré úmysly – zpočátku. Ale když jsme narazili na potíže, uzavřeli jsme svá srdce.“

Wilmer Dent se omluvně usmál. „Báli jsme se –“ začal.

Ale Ben ležící na nosítkách mu skočil do řeči. Jeho hlas zněl ochraptěle a slabě, jako by měl potíže s dechem. Doon natáhl krk, aby ho dobře slyšel. „Měli jsme oprávněné... obavy,“ vyslovoval s námahou, „z kritického... nedostatku... potravy. Snažili jsme se... zajistit... bezpečí pro naše lidi.“ S hekáním a šípáním se nadechl. „Pochopitelně.“

Wilmer s rozpačitým úsměvem pokrčil rameny. „Prostě jsme se –“

„– báli,“ dořekla Mary. „Báli jsme se, když už to musíme přiznat. Že zničíme všechno, co jsme tady vybudovali. Už jsme byli skoro na pokraji blahobytu. Báli jsme se, že přivedete znovu k bídě.“

Nastalo ticho. Nikdo z příchozích nevěděl, co na to říct.

„Proto jsme se rozhodli problému zbavit, místo abychom ho řešili,“ pokračovala Mary. „Naštěstí ani náš, ani váš plán

nevyšly.“ Postoupila vpřed a upřela na shromážděné pronikavý pohled. Zahleděla se na Doona a chvíli se mu dívala do očí. „Včera večer,“ pokračovala Mary Watersová, „jsem se dozvěděla dvě věci, které změnily můj náhled na nedávné události. Zaprvé: pořád nevíme, kdo napsal ta zlostná slova na návsi – a možná se to ani nedozvíme –, ale další útoky na Embeřany, urážlivé nápisy na stěnách hotelu a hromadu smetí s jedovatým břečťanem, nemají na svědomí lidé ze Sparksu.“

Embeřané se po sobě začali zmateně otáčet a mumlali: „Ale kdo by –“ a „Co tím myslíš?“

„Vysvětlil mi to mladý Doon Harrow,“ dodala Mary, „a já bych ráda, aby vám to pověděl taky.“ Usmála se na Doona a pokynula mu rukou.

Doon se vztyčil a udělal, oč ho požádala. Řekl shromážděným lidem totéž, co sdělil Mary předešlého večera.

„Ale to nemůže být pravda!“ vykřikl někdo. Doon zahlédl, že je to Allie Bright, Tickova pravá ruka.

„Je to pravda,“ potvrdil. „Tick mi to včera večer sám přiznal. Tvrdil, že to byla dobrá strategie. Prý věděl, že mezi námi dojde k boji, a potřeboval mít silnou armádu. Když lidi někdo napadne, rozzuří se, tvrdil, a z rozzuřených jsou nejlepší bojovníci. A tak začal lidi popichovat sám. Prý ho to napadlo, když spatřil nápis na návsi.“

Mezi Embeřany to začalo vřít. „Kde je?“ Otáčeli se a hledali Ticku. Někteří se dokonce rozeběhli pryč, aby ho našli.

„Počkejte!“ zarazil je Doon. „Není tady.“

Rozruch utichl. Posluchači se soustředili na Doona.

„Když jsem s ním včera mluvil, Tick si balil ranec,“ dodal Doon. „Říkal, že odchází. Že prý nemůže žít mezi zbabělci a zrádci. Prý se svezl s tulákem, který projížděl

vesnicí. Odešlo s ním i pár jeho kamarádů. Chtějí se usadit dole na jihu. Tick povídal, že je tam snad příjemou líp než tady.“

Zpráva se setkala s hlasitým povykem. Někteří lidé se smáli, jiní vykřikovali: „Tak ať si táhne!“ a další jen nevěřícně vrtěli hlavami.

Mary po chvíli zvedla ruce a vykřikla: „Klid, prosím! Musím vám říct ještě něco.“

Embeřané se znovu utišili a naslouchali.

„Mluvila jsem o *dvou* věcech,“ zdůraznila Mary. „Událost, která spustila celý řetězec nešťastných nedorozumění, proběhla jinak, než jsme se domnívali. Ty dvě bedny rajčat nezničil Doon Harrow.“

Embeřany to nijak zvlášť nepřekvapilo, protože ani předtím v Doonovu vinu nevěřili, ale přítomní vesničané se zatvářili překvapeně. Doon spatřil, jak po něm Marta Partonová hodila užaslý pohled a Ordney se na něj obrátil s tázavým výrazem ve tváři. Kenny mezi nimi se zešíroka usmíval.

„Torren Crane se přiznal,“ pokračovala Mary, „že neviděl Doona házet rajčaty. Odmítá říct, kdo to byl. Musíme se nad tím ještě zamyslet, ale je zřejmé, že to nebyl nikdo z Emberu.“

Nato se ozval bouřlivý jásot. Doona to tak ohromilo, že se málem svalil. Lina ho chytila za ruku a křikla mu do ucha: „Já jsem ho donutila, aby to napsal na papír! A zanesla jsem to přiznání Mary!“

Když jásot ustal, vůdkyně Sparksu pokračovala: „Měli bychom si uvědomit, jak snadno jsme dopustili, aby v nás zvítězila ta horší stránka. Úmyslné činy několika jednotlivců vyústily v násilí. Jen náhodou jsme se navzájem nepozabíjeli.“

Obrátila se na Bena, který ležel s hlavou na stranu a zavřenýma očima. „Ben by vám chtěl taky něco říct. Bene? Zvládneš to?“

Doktorka, která stála vedle nosítek, se zlehka dotkla ramene raněného. Ben otevřel oči.

„Jsi připraven, Bene?“ zeptala se ho starostlivě Mary.

Ben se zamračil na strop. Posluchači čekali. „Bylo mi řečeno...“ soukal ze sebe Ben Barlow, „...že Doon Harrow...“ Odmlčel se a zamračil se ještě víc. „Chtěl bych poděkovat... mladíkovi jménem Doon Harrow...“ Roztřeseně vydechl. „Za to, že zachránil život mému nerozumnému synovci.“

Cože? prolétlo Doonovi hlavou. O čem to mluví?

Ben zaťal zuby. Zdálo se, že sbírá sílu k dalšímu proslovu. „Můj synovec... Torren Crane,“ vypravil ze sebe chraptivě, „byl... na té... borovici. Uhořel by...“ Benův hlas přešel v šepot, „protože jsem jednal jako hlupák.“

Doon strnul. Takže Torren je Benův synovec? To je tedy překvapení. Ale ještě větším překvapením bylo, že se Ben téměř omluvil za své jednání.

Lina poplácala Doona po zádech. Někdo vykřikl: „Ať žije Doon!“ Ze sálu se ozvaly další výkřiky. Doon jenom stál a nechápavě se usmíval.

Pak Mary postoupila kupředu a vyzvala shromážděné, aby se ztišili. Hlas měla klidný a věcný. „Teď se už musíme soustředit na budoucnost,“ prohlásila. „Nebudete mít všechno, po čem toužíte, a my také ne. Všichni budeme trpět, možná budeme v ohrožení života. Budeme muset krmit spoustu úst – ale taky budeme mít spoustu rukou k práci. Možná budeme mít málo jídla, ale rozhodně tady není málo práce.“ Odmlčela se a pousmála. Klouzala očima po posluchačích a Doon cítil, jak se jich ten pohled dotýká jako konejšivá dlaň. „Hlavní je, že už se na sebe nebudeme dívat

jako na nepřátele,“ uzavřela. „Poznali jsme, jak je snadné sklouznout k násilí a jak lehko se nám může vymknout z rukou. Budeme společně budovat místo, kde budeme žít v míru. Když dokážeme tohle, dokážeme všechno na světě.“

Někdo začal tleskat. Doon se ohlédl a spatřil tatínka, jak plácá s rukama nad hlavou.

„Musíme vyřešit spoustu věcí a nebude to snadné,“ pokračovala Mary, „ale budeme o nich mluvit společně.“ Na chvíli se odmlčela a po tváři se jí začal rozlévat úsměv. „Ještě jedna věc,“ prohodila. „Už o sobě nebudeme mluvit jako o ‚těch ze Sparksu‘ a ‚těch z Emberu‘. Od téhle chvíle jsme všichni lidé ze Sparksu.“

V davu to zašumělo. Lina i Doon pocítili lítost. Znamenalo to pro ně odvrhnout poslední pouto se starým domovem – zapomenout jeho jméno. Vesničané se zase otráslí strachem. Takže tohle budou od nynějška jejich lidé? Už žádné oni, jenom my? A dokážou spolu žít v míru?

Lítost a strach však brzy pominuly. Všichni už měli takových pocitů po krk. Věděli, že ať už je čeká cokoli, bude to pravděpodobně změna k lepšímu. A byli ochotní to zkusit.

*

Poté se začali věnovat praktickým podrobnostem.

„Popravdě řečeno je ve skladišti slušná zásoba potravin,“ oznámila Alma Hoganová, správkyň skladiště. „Jde jen o to, že jsme je nechtěli všechny spotřebovat. Letos se jich tedy vzdáme a budeme doufat, že si je zase doplníme po příští úrodě. Bohužel je to hlavně nakládaná zelenina. Ke konci zimy už nebudeme jíst skoro nic jiného.“

Doonův tatínek zdvořile připomněl, že obyvatelé hotelu Maják budou dříve nebo později potřebovat slušné bydlení.

Mary oznámila, že mohou začít stavět hned zítra na louce za hotelem. K ruce budou mít nejlepší stavitele ze Sparksu, kteří je zaučí. „Domy budou malé, a než přijdou deště, stačíme jich postavit jenom pár,“ dodala Mary, „takže většina z vás stejně stráví zimu v hotelu.“

Clary se přihlásila o slovo a sdělila jim, že zahrada se má k světu. Kromě okurek, melounů a paprik se jí podařilo vypěstovat téměř stovku cuket, které vydrží až do zimy. To taky trochu pomůže. Vesničané na ni zvědavě zírali. Cukety? Nikdy o nich neslyšeli! „Přinesla jsem si semínka z Emberu,“ vysvětlovala Clary. „Vzala jsem s sebou pár od každého druhu. Příští rok jich zasadím víc.“

Paní Murdová prohlásila, že se u doktorky Craneové naučila spoustu věcí a že by jí ráda dělala pomocnici. „Je jasné, že takhle velká společnost potřebuje více doktorů,“ dodala.

„Já se trochu vyznám v zahradničení,“ přihlásila se o slovo poprvé Maddy. „Chtěla bych dělat pomocnici paní Clary.“

Edward Pocket jmenoval sám sebe hlavním knihovníkem, což Mary poněkud překvapilo. „Ale my přece knihovnu nemáme.“

„Přesně tak,“ souhlasil stařík. „Ale máte hromady knih. Už jsem s nimi hodně pokročil. Můžete se všichni přijít podívat.“

Ben Barlow sice dál brblal prorocká varování před neúrodou, nedostatkem vitamínů a epidemiemi, ale Mary Watersová namítla, že tyhle problémy budou řešit, až opravdu přijdou.

Shromáždění se začali dychtivě zajímat o nové uspořádání a o to, jak všechno uvést v život. Z jejich úst se ozýval nekonečný proud otázek. Co když se nedohodnou? Jak se budou řešit neshody? Budou se Embeřané opět

stravovat v rodinách? Budou dostávat větší balíčky? Co když budou potřebovat i něco jiného než jídlo, třeba mýdlo, boty nebo klobouky?

„Problém je v tom, že my nic nemáme,“ vysvětlovala paní Polsterová. „Nemůžeme jít na tržiště, protože nemáme nic na výměnu.“

Doona najednou napadlo řešení. „Ale máme!“ Paní Polsterová podrážděně zdvihla obočí. Nesnášela, když jí někdo oponoval. „Máme jednu věc, kterou všichni potřebují,“ pokračoval Doon. „Zápalky! Pořád nám jich spousta zbyla. Můžeme je vyměňovat za zboží, aspoň pro začátek. Třeba... dvě zápalky za jedny boty.“

Lidé se začali usmívat a tleskat. Byl to skvělý nápad. Ben sice bručel, že boty stojí aspoň za pět zápalek, ale nikdo mu nevěnoval pozornost.

„Musíme to všechno nějak řešit,“ dodala Mary. „Jistě dojde k neshodám a útrapám, ale když jsme je překonali dřív, překonáme je znovu.“

Wilmer si povzdychl. „Já jen doufám, že k ničemu takovému nedojde.“

Mary se po něm přísně podívala. „Dokážeme to,“ pronesla pevně. „My to zvládneme.“

Tři nečekané návštěvy

Lina se přestala pokoušet přemluvit paní Murdovou, aby se přestěhovaly do hotelu. Když budou mít časem vlastní domky, není vlastně důvod, proč by prozatím nemohly bydlet u paní Craneové. Kromě toho paní Murdová tolik dychtila po tom, aby se mohla od doktorky učit a pomáhat jí, že ji Lina nechtěla odtrhnout od zdroje vědomostí.

Lina a Maddy začaly sklízet a zpracovávat úrodu z doktorčiny zahrádky. Ráno sbíraly do košů rajčata, fazole, papriky, kukuřici a tykve. Odpoledne krájely rajčata na plátky a sušily je na slunci. Otrhávaly fazole ze stonků a sypaly je do sklenic. Vařily papriky a nakládaly je do olivového oleje. Trhaly bylinky a věšely je na šňůry pod strop, aby se usušily. Poppy se jim neustále pletla pod nohama, „pomáhala“ jim tím, že rozhazovala suché lístečky, a sem tam bušila lžícemi do hrnců. Torren, kterému se nohy už pomalu hojily, se taky držel s Linou a Maddy. Řekl jim

třeba, že umí svázat česnek, a když mu daly koš s česnekem, opravdu ho svázal do věnců.

Když jednou před polednem Maddy a Lina krájely fazolové lusky, zaslechly před domem rachotit kola a odfrkovat volky... Torren vyskočil a belhal se na bolavých nohách ven tak rychle, jak jen dokázal. No ne, pomyslela si Lina. Že by to byl...?

Byl to opravdu Caspar. Před domem stál jeho otlučený nákladák a sám Caspar právě slézal ze sedátka. Vypadal ošuntěle, knír měl zplihlý. Torren se vrhl k němu. „Caspere, Caspere, Caspere!“ povykoval. Bratr se na něj unaveně usmál.

„Ahoj, mrňousi!“ Poplácal ho po zádech a vydal se k domku. Lina a Maddy vyšly na dvůr, aby se s ním pozdravily.

Když je uviděl, zarazil se a v očích mu vzplál hněv. „Vy jste utekly!“ zavrčel, ale zdálo se, že na výčitky vůbec nemá sílu a energii. Dovlekl se do domu a zhroutil se na pohovku. Torren skočil vedle něj.

„Já na tebe pořád čekám a čekám,“ zakňoural. „Proč ses nevrátil s nima?“ Ukázal na Maddy a Linu.

„Měl jsem důležitou práci,“ odpověděl Caspar. „A tyhle dvě mi nechtěly pomáhat.“

„A jak to dopadlo?“ zeptala se Maddy. „Našels to, cos hledal?“

Caspar se po ní ani neohlédl. Zavřel oči a opřel se o pohovku. „Moje výpočty,“ zavrčel. „Musím je trochu upravit. Jsou naprosto správný... až na jednu věc.“

„A co je špatně?“ pobídla ho Maddy.

„Jde o jiné město,“ odpověděl Caspar, aniž otevřel oči. „Už jsem to přepočítal. Zejtra vyrazím na sever.“

Maddy a Lina si vyměnily pohledy.

Caspar se obrátil k Maddy a mrknul na ni. „Ty se mnou asi jet nechceš, co,“ prohodil.

„Ne, díky,“ odpověděla Maddy. „Chci zůstat tady, kde se děje něco opravdu důležitýho.“

Torren zatahal Caspara za rukáv. „Přivezls mi něco?“

Caspar otevřel oči a zadíval se na strop. „Jo. Tentokrát jsem ti něco přivez.“

„Fakt?“ zavřískl Torren. „A co to je? Dáš mi to hned?“

„Je to na náklad'áku,“ odpověděl Caspar. „Našel jsem toho plnou bednu. Zvláštní věcičky. Jednu si můžeš vzít.“

„Co jednu? Pojd' pro to!“ pobízel bratra Torren a vyrazil ke dveřím.

Caspar se ztěžka zvedl a vyšel za ním před dům. Lina se dívala, jak leze na náklad'ák a shýbá se nad jednou z beden. Pak se narovnal a v ruce držel něco, co okamžitě poznala. Něco takového už dlouho neviděla... Měla pocit, jako by se setkala s něčím, co patřilo starému, dávno mrtvému příteli.

„Co je to?“ vyhrkl Torren.

„Žárovka,“ odpověděl Caspar. „Našel jsem bednu, kde jich bylo osmačtyřicet, všechny nepoužitý.“

„A co to dělá?“ Torren zamžoural do žárovky, jako by čekal, že tam uvidí něco živého. Poklepal na sklo nehtem.

„Dává světlo,“ odpověděl Caspar. „Když máš elektřinu.“

„Ale my ji nemáme.“

„To je pravda,“ odpověděl unaveně Caspar. „Proto si ji můžeš nechat... pro případ, že elektřinu jednou mít budeme.“

Torren přešel k sedátku pod oknem a usadil se tam s žárovkou v ruce. Lina se na něj dívala a vzpomínala na Ember. Lidi už na to přišli jednou, pomyslela si. Přijdou na to zase.

*

Pár dní po Casparově odjezdu se v doktorčině domku zastavil další návštěvník. Lina byla zrovna na dvorku a roztloukala kamenem skořápky ořechů. Viděla, jak se k brance blíží ohnutá postava a pomalu se vleče. Postavila se. Host jako by měl problémy otevřít závoru a Lina přispěchala, aby mu pomohla. Byl to Ben Barlow. Raněnou ruku měl ovázanou a připoutanou k boku a z kabátu mu visel prázdný rukáv. Proto vypadal, jako by se nakláněl na stranu.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil. „Je tady Torren?“

„Je,“ odpověděla Lina. „Přivedu vám ho.“

Našla chlapce za domem, jak sedí ve stínu a cpe se chlebem. „Přišel za tebou strejda,“ oznámila mu.

Torren se na ni zadíval. „Strejda?“ Znělo to zároveň vzrušeně i ustrašeně. Vyskočil a zastrčil chleba do kapsy.

Když Ben spatřil Torrena, zamračil se, ale vzápětí se jakoby násilím ovládl a usmál se. „Ahoj, synovče,“ prohodil vesele. „Jak se vede?“

Torren se tvářil ostražitě. „Dobře,“ odpověděl.

„To jsem rád.“ Ben si pohladil vousy. Linu napadlo, jestli to má být všechno.

Torren prolomil mlčení. „Nemáš tu ruku utrženou?“

„Ne,“ odpověděl Ben, „ale skoro.“ Už už se chtěl zamračit, ale pak si to rozmyslel. Posadil se na lavici před domem. „Tak mě napadlo, že se na tebe zajdu podívat. Dlouho jsme se neviděli.“

„To jo,“ souhlasil Torren.

„No... je to tak. Vesnický vůdce má hodně práce, víš. Spousta rozhodování, co je správné a co je špatné... člověk se s tím musí poprat.“

„Mhm.“ Linu napadlo, že Torrenovi táhne hlavou totéž, co jí: Proč sem vlastně Ben přišel?

„Někdy se člověk rozhodne správně,“ pokračoval Torrenův strýc, „a jindy ne.“

„No jo,“ přikývl chlapec.

Ben si posunul ovázanou paži. Lina si všimla, že dnes nemá vousy tak pečlivě zastřižené jako jindy. Nejspíš mu to levou rukou moc nejde. Byla si skálopevně jistá, že Ben Barlow nemá manželku. Aspoň o žádné nikdy neslyšela.

„Ale mělš štěstí, že ses dostal z toho stromu, co?“ pokračoval návštěvník.

„To jo,“ hlesl Torren.

„Uznávám, že to byla moje vina,“ pokračoval Ben. „Ten požár.“

„To asi jo,“ nevyvracel mu to synovec.

„Byla to nehoda,“ dodal Ben. „Ale nemuselo k ní dojít.“

„Mhm,“ zahuhlal Torren.

Ben se pomalu zvedl. „Rád jsem si s tebou popovídal,“ pronesl. „Měli bychom se vídat víc. Musíš za mnou někdy přijít na návštěvu. I když já doma moc nejsem.“

„Máš moc práce,“ doplnil Torren.

„Přesně tak,“ potvrdil Ben. Pomalým krokem se vydal k brance. Když odcházel, zamával přes rameno zdravou rukou, ale neotočil se a zamířil k návsi.

„To měla být omluva,“ řekla Lina, když Ben zmizel. „Je mu líto, co udělal. A myslím, že ho mrzí i to, že není dost dobrej strejda – že ti nenabídnul, abys s ním bydlel.“

„S ním?“ Torren se zatvářil zděšeně.

„Napadlo mě, že se ti u tety nelíbí,“ podotkla Lina. „Nevypadáš moc šťastně.“

„Ale já *jsem* šťastnej,“ odsekl jízlivě Torren. Sedl si na lavici, ze které vstal před chvílí jeho strýc, a vytáhl z kapsy zbytek chleba. Okamžitě k němu přihopkalo několik ptáků. Torren jim bezmyšlenkovitě hodil hrst drobečků. Zdálo se, že nad něčím uvažuje. Pak se na Linu podíval vykulenýma

očima a prohlásil: „Líbí se mi tady,“ jako by to právě v tu chvíli zjistil.

*

Den na to přišel k doktorce Doon a nesl s sebou nějaký ranec. Šel s ním i Kenny a držel se kousek za ním. Zvědavě mu přes rameno nakukoval do domku.

„Chci ti něco ukázat,“ oznámil Doon Lině. „Udělal jsem to z toho dárku, cos mi přivezla.“

„Je to génius,“ pronesl obdivně Kenny. „Já jsem to už viděl!“

Doon položil ranec na sedátko pod oknem. Bylo krátce po večeři, ale dny se už krátily a slunce viselo nad obzorem. Doktorka před chvílí zapálila dvě svíčky. Seděla s paní Murdovou a Maddy u stolu a vyloupávaly měsíční fazole. Poppy seděla s nimi a trhala stonky fazolí na kusy. Všechny čtyři se zvedly a šly se podívat, co Doon vytvořil.

Objevil se i Torren, ale spíš chtěl sám něco Doonovi ukázat. „Dostal jsem dárek od Caspara,“ pochlubil se.

„Bezva,“ odpověděl nepřítomně Doon. Lina viděla, že je rozrušený z toho, co jim přinesl. Oči se mu ve světle svíček leskly a prsty netrpělivě bojovaly se šňůrkou u hrdla rance. Když ho konečně rozvázal, zalovil vevnitř a vytáhl malý předmět ze dřeva a kovu – nějaký strojek, pomyslela si Lina. Mělo to drátěnou cívku a uvnitř byl magnet, který Doonovi sama darovala. Pak tam byla rukojeť, která vypadala, jako by se s ní dalo točit. Linu stroje moc nezajímaly, takže ji to trochu zklamalo.

Torrena zřejmě taky „Chceš vidět můj dárek od Caspara?“ zeptal se nedočkavě.

„Za chvíli,“ slíbil Doon. „Nejdřív vám ukážu tohle.“

„Co to dělá?“ zeptala se Lina.

„Je to nějaký otvírák na konzervy?“ napadlo paní Murdovou.

„Nebo šlehač?“ přidala se doktorka.

„Nebo vrták?“ ozvala se Maddy.

„Kdepak,“ odpověděl šťastně Doon a Kenny, který nad tím společným tajemstvím doslova zářil, zašeptal jako ozvěna: „Kdepak.“ „Nebudete tomu věřit,“ pokračoval Doon, „ale dělá to elektřinu. Našel jsem návod v jedné knížce, která se jmenuje *Vědecké pokusy*, ale nemohl jsem to vyzkoušet, protože jsem neměl magnet. Ani jsem nevěděl, co to magnet je. A tys mi ho pak přivezla, Lino! Hned jsem si na tu knížku vzpomněl.“ Postavil vynález na stůl a začal vysvětlovat: „Otáčíš tady tou klikou, ta otáčí magnetem, ten vytváří elektřinu a ta z něj proudí tady do těch drátů. Myslím, že je jí dost, aby dokázala rozsvítit žárovku. Bohužel to nemůžu vyzkoušet, protože jsem nenašel žádnou žárovku, která by nebyla rozbitá.“

Torren vyskočil a začal bušit Doona do paže. „Můj dárek od Caspara! Můj dárek od Caspara!“ zaječel a vyrazil do lékařského pokoje.

„Co to vyvádí –“ začal Doon, ale Lina ho přerušila.

„Doone!“ vyhrkla. „Torren dostal od Caspara žárovku! A není rozbitá!“

Chlapec vyšel z lékařského pokoje a nejistě nesl žárovku v obou rukou. Šel rychle, ale opatrně. „Nerozbiješ ji, vid’?“ zeptal se Doona. „Ten tvůj pokus – neudělá s ní nic?“

Doon se zadíval na žárovku, jako by nic krásnějšího v životě neviděl. Dychtivě se po ní natáhl. „Budu moc a moc opatrný,“ slíbil. „Můžeš mi pomoci, Torrene. Podrž žárovku tady.“ Ukázal mu, kde ji má držet, a obtočil kolem jejího kovového konce dva dráty.

„A teď sfoukněte svíčky,“ vyzval ženy.

Lina je sfoukla a místnost se ponořila do tmy.

Doon začal točit klikou.

Nejdřív se nic nedělo, jenom magnet se otáčel. Doon zatočil rychleji. V žárovce se rozblikalo vlákno, záře zesílila a vzápětí začala žárovka svítit slabým, ale vytrvalým světlem.

Lina vykřikla. Poppy ji chtěla napodobit, tak vykřikla taky. Doktorka i paní Murdová se roztleskaly Kenny zářil a těkal pohledem mezi Doonem a žárovkou. Torren byl zticha, ale oči měl doširoka otevřené a pusou dokořán.

Doon točil klikou asi tři minuty, než se unavil. Doktorka kroutila užasle hlavou, paní Murdová se odvrátila, aby skryla slzy, a Torren dál držel žárovku, i když ho začala pálit do prstů. Lina se dívala, jak se v jejich tvářích odráží světlo. Cítila, jak se v ní zvedá vlna naděje, lásky a radosti, a sledovala, jak žárovka září do tmy jako tajemný příslib.

Jeanne DuPrauová
VESNICE SPARKS
KNIHA MĚSTA EMBER II

Z anglického originálu *The People of Sparks*
vydaného nakladatelstvím Yearling, Random House
Children's Books, roku 2005
přeložila Jana Jašová.
Návrh obálky zhotovil Chris Riely
Graficky upravil Libor Batrla.
Odpovědný redaktor Martin Svoboda.
Technická redaktorka Alexandra Švolíková.
Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2009 jako svou 1242. publikaci
a Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.triton-books.cz, jako svou 1302. publikaci,
347. svazek edice Trifid, roku 2009.
Vytiskla tiskárna Finidr.
Vydání první.

Pro čtenáře od 10 let.

ISBN 978-80-257-0137-9 (Argo)
ISBN 978-80-7387-283-0 (Triton)

Knihy nakladatelství Argo distribuuje
knižní velkoobchod KOSMAS,
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz.
Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz.

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat na www.tridistri.cz.
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách
SF klubu Trifid.